วันฟ้าใส

หนังสือวันเด็กแห่งชาติ

2536

๕.-

จากปก........

วันฟ้าใส

"วันฟ้าใส" มีนัยว่าฟ้าสว่าง
ชมฟ้ากว้างสีครามงามสดใส
ตะวันฉายทั่วถิ่นแผ่นดินไทย
พลังใจกลับฟื้นชื่นกมล

ผ่านไปแล้ว.......ผ่านไปภัยสยอง
พาชีวิตพี่น้องทุกข์หมองหม่น
พระสยามเทวธิราชดล
ภัยพิบัติผ่านพ้นโล่งอุรา

ด้วยเดชะบารมีพระภูวนาถ
สามัคคีในชาติกลับแข็งกล้า
ผิดเป็นครูเรียนรู้ด้วยปัญญา
อุปสรรคขวางหน้าเราฝ่าฟัน

วันฟ้าใส...รับขวัญวันฟ้าใส
หวัง "ประชาธิปไตย" นำสุขสันต์
เรา "รู้รักสามัคคี" ชื่นชีวัน
ร่วมรับขวัญวันฟ้าใสไพจิตรเอย

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

วันฟ้าใส
วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๖

ภาพปก สมัย สุทธิธรรม

ISBN 974-8004-38-4

คนทุกคนมีหน้าที่ต้องทำ. แม้เป็นเด็กก็มีหน้าที่อย่างเด็ก คือศึกษาเล่าเรียน หมายความว่าจะต้องเรียนให้รู้วิชา ฝึกหัดทำการงานต่าง ๆ ให้เป็น อบรมขัดเกลาความประพฤติและความคิดจิตใจให้ประณีต ให้สุจริต แจ่มใส และเฉลียวฉลาดมีเหตุผล เพื่อจักได้เติบโตขึ้นเป็นคนที่มีความรู้ความสามารถและมีประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง.

พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

วันที่ 5 ธันวาคม พุทธศักราช 2534

พระโอวาทวันเด็ก

เด็กย่อมเป็นที่หวังของพ่อแม่และครอบครัว เป็นอนาคตของสังคมและประเทศชาติ เด็กที่จะทำให้พ่อแม่และครอบครัวสมหวัง ก็คือเด็กที่ทำตนเป็นคนดีตามขนบประเพณีและศีลธรรม พร้อมทั้งมีความรู้ความสามารถจากการศึกษาเล่าเรียน เด็กที่จะเป็นอนาคตที่ดีของสังคมและประเทศชาติได้ ก็จะต้องเป็นคนที่เฉลียวฉลาดรู้จักรักษาระเบียบวินัย

ฉะนั้น จึงขอให้เด็กทุกคนตั้งใจที่จะเป็นคนดีและทำดีเพื่อจะได้เป็นที่สมหวังและเป็นอนาคตที่ดีของครอบครัว สังคม และประเทศชาติ พร้อมทั้งพระศาสนาพระมหากษัตริย์สืบไป

สฺญ. พระญาณสังวร

(สมเด็จพระญาณสังวร)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดบวรนิเวศวิหาร

คำขวัญ

ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี

ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๖

ยึดมั่นประชาธิปไตย

ใฝ่ใจศึกษา

รักษาสิ่งแวดล้อม

(นายชวน หลีกภัย)

นายกรัฐมนตรี

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๖

ขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด กตัญญู รู้ทันโลก

(นายสัมพันธ์ ทองสมัคร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๖

มีคุณธรรม บากบั่น หมั่นศึกษา รักประชาธิปไตย

(นายปราโมทย์ สุขุม)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๖

เด็กดี ต้องมีความรู้ สู้งาน ประสานสามัคคี

มีวินัย และใฝ่คุณธรรม

(นายสังข์ทอง ศรีธเรศ)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๓๖

" รักอ่าน รักเขียน รักเรียนรู้ "

(นายอดิศร เพียงเกษ)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็กแห่งชาติ
ประจำปี ๒๕๓๖

วัยเด็กเป็นวัยแห่งความหวัง เป็นวัยที่กำลังเจริญงอกงาม เป็นวัยแห่งการพัฒนา ใคร ๆ ก็หวังจะเห็นเด็กเป็นคนดี ร่าเริงแจ่มใสและพัฒนาไป ให้สอดคล้องกับกำลังความสามารถ เป็นกำลังของบ้านเมืองและของมนุษยชาติต่อ ๆ ไป

การเป็นเด็กในวันนี้ มิใช่เป็นเพียงการเตรียมเพื่อเป็นผู้ใหญ่ในวันหน้าเท่านั้น เด็กในวันนี้เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว ของสังคม และของประเทศชาติ เราอยากเห็นคนไทยเป็นอย่างไร อยากเห็นคนไทยเป็นคนที่มีวินัย อดทน ประหยัด ซื่อสัตย์ ร่าเริง แจ่มใส มีความเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน คิดเป็น ทำเป็น สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ เห็นช่องทางในการประกอบอาชีพ สามารถพึ่งพาตนเองได้ สามารถมีส่วนร่วมในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เด็กก็จะต้องประพฤติปฏิบัติในฐานะคนไทยที่เราอยากเห็น หรือที่เราอยากให้เป็น ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก การปฏิบัติจริงให้เป็นวิถีของชีวิต และให้สอดคล้องกับอายุ เวลา ทรัพยากร สิ่งแวดล้อม ความรู้ความสามารถเท่านั้น ที่จะช่วยให้การพัฒนาเป็นไปอย่างราบรื่น

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

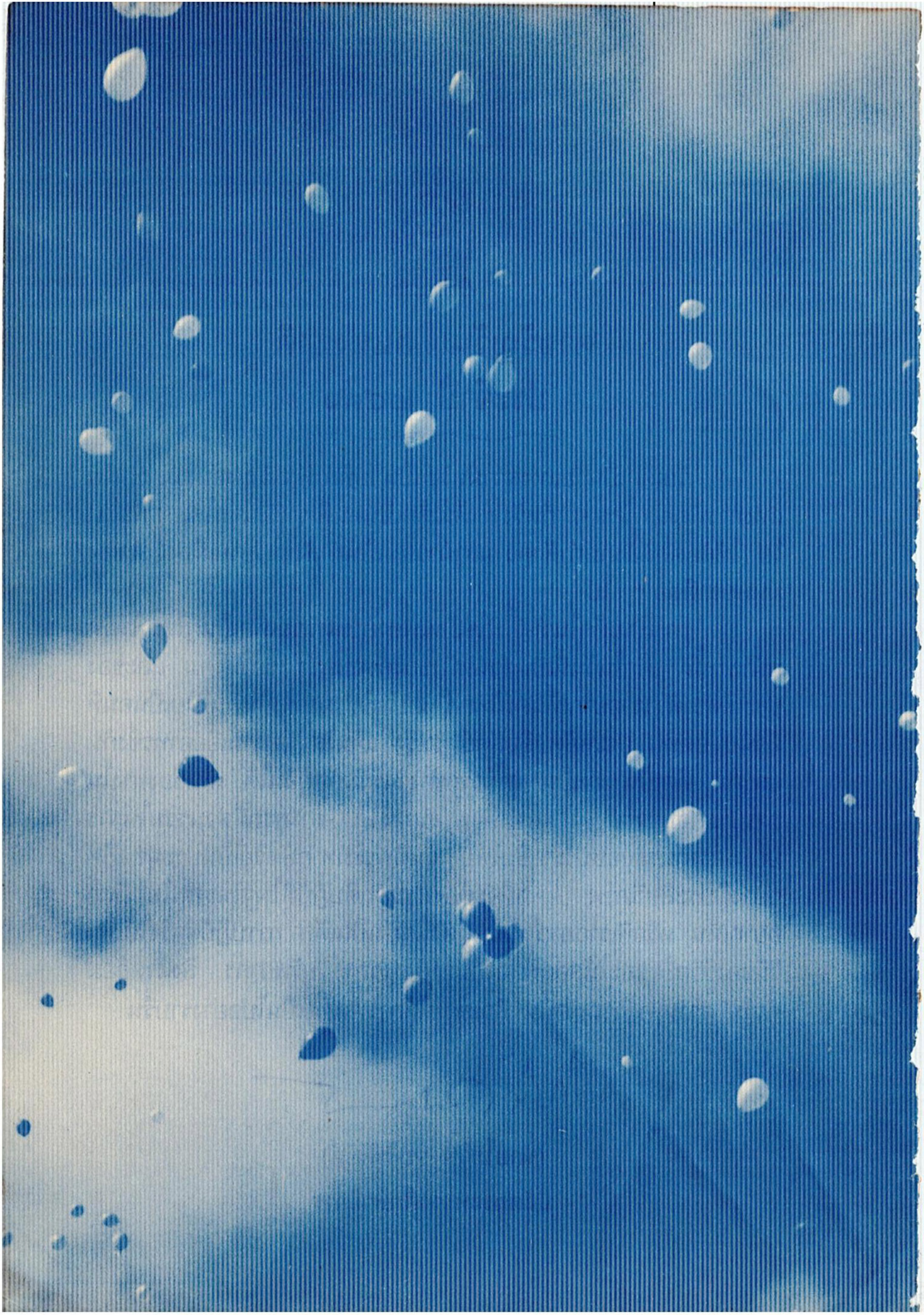

คำนำ

หนังสือวันเด็ก ถือเป็นกิจกรรมหนึ่งของการจัดงานวันเด็กแห่งชาติ ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ ในฐานะคณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ได้กระทำเป็นประจำทุกปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนของชาติได้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์และสามารถนำสิ่งเหล่านั้นไปประพฤติปฏิบัติเป็นตัวอย่างที่ดีต่อไป

การจัดพิมพ์หนังสือวันเด็กในปีนี้ เนื่องจากเป็นปีที่บ้านเมืองเรามีเหตุการณ์สำคัญ ๆ เกิดขึ้นหลายเหตุการณ์ แต่ในที่สุดก็สามารถผ่านพ้นวิกฤติการณ์ต่าง ๆ มาได้ด้วยดี ต่อไปนี้จึงนับเป็นช่วงเวลาสำคัญหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นวันฟ้าใส สำหรับประเทศชาติและทุกคนที่จะได้มีโอกาสเริ่มต้น ร่วมแรง ร่วมใจกันที่จะต่อสู้แก้ไขสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นอยู่ให้ดียิ่งขึ้น ทั้งนี้ เพื่อความเจริญก้าวหน้าของตนเองและประเทศชาติ ด้วยเหตุนี้ คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก จึงได้กำหนดให้ใช้ชื่อหนังสือวันเด็กประจำปี ๒๕๓๖ ว่า **"วันฟ้าใส"** ซึ่งภายในเล่มก็ยังคงเนื้อหาสาระที่น่าสนใจ เป็นประโยชน์ต่อเด็ก เยาวชน และผู้อ่านเหมือนเดิม จึงเหมาะที่ทุกคนจะได้ซื้อหาให้กับลูกหลาน เด็ก และเยาวชน นอกจากนี้ก็ยังเหมาะที่จะซื้อให้เป็นของขวัญแก่ผู้ใหญ่ คนที่รักและนับถือ เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่นี้อีกด้วย

คณะอนุกรรมการฯ รู้สึกสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระบรมราโชวาท สำนึกในพระเมตตาของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ที่ได้ประทานพระคติธรรม ขอขอบคุณ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่กรุณาให้คำขวัญแก่เด็กและเยาวชน เพื่อจัดพิมพ์ในหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๖ พร้อมกับขอขอบคุณผู้เรียบเรียง ผู้วาดภาพประกอบ ผู้ออกแบบรูปเล่ม คณะอนุกรรมการฯ และผู้จัดพิมพ์หนังสือทุกท่าน จนงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติข้าพเจ้าขอส่งความปรารถนาดีมายังเด็กและเยาวชนทุกคน และท่านผู้อ่านหนังสือ ขอให้มีความสุข ความเจริญโดยทั่วกัน

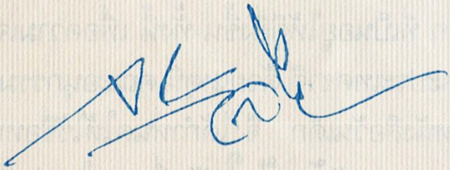

(นางสาวจุไร ลียากาศ)

รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ประธานอนุกรรมการ

จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๖

สารบัญ

โลกของน้อย	รัชนี ศรีไพรวรรณ	๑๔
เก็บข้าวตก	ถวัลย์ มาศจรัส	๒๖
พ่อผมเกิดริมแม่น้ำ	สรรพพร แตงสกุล	๓๑
วันฟ้าใส จากสวีเดนถึงฟินแลนด์	กานต์มณี ศักดิ์เจริญ	๓๖
ฟังเขาเล่านิทาน	กรองแก้ว เงินศรี	๔๓
พบ ฯพณฯนายกรัฐมนตรี "ชวน หลีกภัย"	คณะอนุกรรมการฯ	๔๗
ลูกบังเกิดเกล้า	เฟิส์ท-เฟิร์น	๖๗
กลับบ้านเราดีกว่า	คำหมาน คนไค	๗๐
ฟ้ามืด-ฟ้าใส	ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ	๗๗
โรงเรียนกีฬา	สมวงศ์ ศรีสมวงศ์	๘๖
หัวเราะทีหลังดังกว่า	จันทร์กาบ ทานะมัย	๙๑
หอยโข่งย้ายบ้าน	วิภา ตัณฑุลพงษ์	๙๕
เหตุการณ์สำคัญ	พรรณงาม แย้มบุญเรือง	๑๐๓
นานาทรรศนะเยาวชนคนเด่น-ถึงนายกรัฐมนตรี	แพรวพรรณ เกิดโภคา-อิสระ เสียงเพราะดี	๑๐๙

โลกของน้อย

รัชนี ศรีไพรวรรณ

เพื่อนสนิทสองคนของน้อยข้ามลำน้ำชีไปเรียนหนังสือที่โรงเรียนฝั่งโน้นหลายวันแล้ว น้อย ผู้เคยร่าเริงเบิกบาน จึงโศกเศร้าเหงาหงอย แม้ว่าตอนเย็นเพื่อนจะกลับมา แต่ก่อนตอนกลางวันเมื่อว่างจากงานช่วยพ่อแม่ตำข้าว มัดตอกและช่วยกันสานกระบุง ตะกร้าไว้ขายแล้ว น้อยก็เคยได้เล่นสนุกกับเพื่อนรักทุกวัน มาบัดนี้ น้อยเหงาอยู่คนเดียว เฝ้าคอยเวลาเพื่อนกลับเมื่อโรงเรียนเลิก พ่อกับแม่และทุกคนในหมู่บ้านสงสารน้อยมาก น้อยไปโรงเรียนไม่ได้ เพราะเธอเป็นใบ้มาตั้งแต่เกิด ถึงน้อยจะเป็นใบ้ แต่เธอก็เป็นเด็กแข็งแรง ฉลาด น่ารัก

ขยันขันแข็งช่วยพ่อแม่ทำงาน และมีน้ำใจดีต่อทุกคนในหมู่บ้าน

ยายผันตัวคนเดียวไม่มีลูกหลาน จะพูดให้ใคร ๆ ฟังเสมอ เมื่อยืนอยู่บนฝั่งแม่น้ำชีอันลาดชัน

"นี่...ถ้านังน้อยไม่คอยช่วยฉันหิ้วตะกร้าขึ้นมาจากท่าน้ำละก็ ฉันคงเป็นลมตายไปนานแล้ว"

"นังน้อยแบ่งปลามาให้ข้าสองตัว ไม่งั้นวันนี้ไม่มีอะไรห่อข้าวมากินหรอก" เด็นคนหนึ่งบอกเพื่อนขณะคลี่ใบตองห่อปลาปิ้งออกมากินข้าวกลางวันที่โรงเรียน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อเห็นน้อยโบกมือตอบรับเพื่อน ๆ ที่เดินผ่านกระท่อมของเธอไปโรงเรียนด้วยท่าทางเหงา ๆ จึงไม่แต่พ่อกับแม่เท่านั้นที่เวทนาจับใจ ทุกคนที่ผ่านมาเห็นก็ต้องเบือนหน้าหนี

ครูบุญลือ ผู้มีบ้านอยู่ฝั่งเดียวกัน แนะนำพ่อของน้อยว่าให้ส่งน้อยไปเรียนที่โรงเรียนสอนคนหูหนวกที่จังหวัด แต่พ่อก็จนปัญญา เพราะรายได้ที่ได้จากการจับปลาในลำน้ำชีกับสานกระบุงตะกร้าวางขายที่หน้ากระท่อมนั้น พอเลี้ยงดูกันไปวัน ๆ เท่านั้น พ่อรู้ว่าน้อยไม่ได้อยากเรียนหนังสือ เพราะเธอเคยเห็นเด็ก ๆ รุ่นพี่ในหมู่บ้าน ทยอยกันข้ามฟากไปเข้าโรงเรียนทุกปี ตั้งแต่จำความได้ จนปีนี้เป็นปีที่เจ็ดแล้ว แต่ปีนี้เพื่อนสองคนที่น้อยรักมากไปเข้าโรงเรียน เธอจึงคิดถึงเพื่อน และน้อยใจในความพิการของตนที่ไม่อาจจะไปโรงเรียนกับเพื่อนได้ พ่อจึงเฝ้าคิดหาทางช่วยน้อยให้หายเหงาอยู่ทุกวัน

เช้ามืดวันหนึ่ง พ่อชวนน้อยไปหาปลาด้วย น้อยตื่นเต้นดีใจมากเพราะไม่เคยลงเรือไปหาปลากับพ่อสักที เธอรีบช่วยพ่อถือไม้พายและข้องใส่ปลา เดินลงตามขั้นบันไดดินที่พ่อถากไว้เพื่อให้ขึ้นลงได้สะดวก พ่อตะโกนบอกแม่ที่กำลังทำอาหารอยู่ในครัวก่อนจะแบกแหเดินตามน้อยลงไป

พ่อผูกเรือไว้ที่ชายหาดอันเป็นท่าน้ำขึ้นลงตรงกระท่อมที่อยู่ คนที่ปลูกบ้านอยู่ริมแม่น้ำจะถากดินที่ตลิ่งทำเป็นขั้นบันไดขึ้นลงเฉพาะบ้านของตนเรียงกันเป็นแถว ตามฝั่งอันลาดชันของแม่น้ำชี เมื่อลงไปถึงหาดทราย พ่อพาน้อยเดินท่องน้ำตื้น ๆ ลงไปจนถึงเรือ แก้เชือกที่ผูกเรือกับหลักออก น้อยปีนขึ้นไปนั่งบนเรือ ท่าทางมีความสุขเป็นล้นพ้น ลืมว่าจะต้องคอยโบกมือตอบเพื่อนเมื่อพวกเขาจะไปโรงเรียน เธอส่งเสียงอ้อแอ้ ชี้ให้พ่อดูนั่นดูนี่ที่ริมฝั่งอย่างสนุกสนาน ทำให้พ่อถอนใจด้วยความโล่งอก พ่อพายเรือทวนขึ้นไปทางเหนือ พลางยิ้มแย้มหัวเราะกับลูก ทำท่าบอกว่าวันนี้พ่อคงจับปลาได้มากเพราะน้อยมาด้วย น้อยดีใจและส่งภาษาบอกพ่อว่า วันนี้จะต้องขายปลาได้เงินมากเช่นกัน

เมื่อถึงกลางแม่น้ำ พ่อรู้ว่าแถวนี้ปลาชุม จึงวางพายลุกขึ้นทอดแห ทำสัญญาณบอกให้น้อยนั่งนิ่ง ๆ พ่อดึงแหขึ้นมามีปลาติดแหหลายตัว น้อยร้องเสียงดังด้วยความตื่นเต้น ลุกขึ้นมาช่วยพ่อปลดปลาใส่ข้อง ปลาตัวเล็ก ๆ และลูกปลา พ่อก็โยนกลับลงแม่น้ำไป น้อยมองตามด้วยความสงสัย พ่ออธิบายว่าปล่อยให้มันโตก่อนค่อยจับมัน ปลาที่มีไข่ พ่อก็ปล่อยให้มันไป

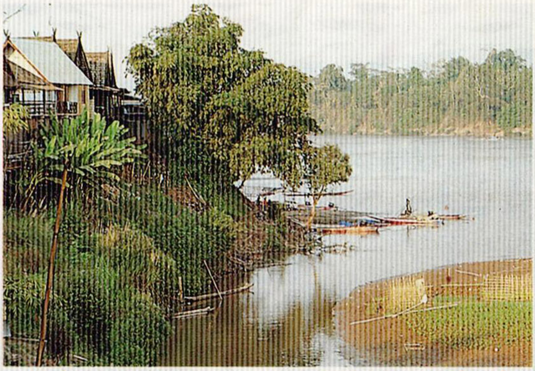

ออกไข่แพร่พันธุ์ น้อยจับปลาตัวเล็กขึ้นมาพิจารณาดูทีละตัว ก่อนจะปล่อยมันลงน้ำ วันนี้พ่อจับปลาได้มากจริง ๆ ไม่ช้าก็ได้เต็มข้อง จึงพายเรือกลับ

ตอนสาย น้อยตามแม่ข้ามลำชีเข้าไปขายปลาที่ตลาดด้วยท่าทางร่าเริงจนพ่อกับแม่ยิ้มพอใจ

วันรุ่งขึ้น น้อยตามพ่อไปหาปลาอีก วันนี้เธอมีกระป๋องแป้งเปล่าที่ตัดด้านเป็นรูแป้งออก เหลือตัวกระป๋องเป็นรูปทรงกระบอกยาว ๆ หนีบรักแร้มาด้วย ตอนแรกพ่อไม่ได้สนใจจนลงเรือไปจึงเห็นน้อยเอากระป๋องออกมาล้าง เขย่าหลายหนจนสะอาดดี แล้วตักน้ำใส่ไว้ครึ่งกระป๋อง พ่อจึงถามน้อยว่าเอากระป๋องมาทำอะไร น้อยยิ้มเบิกบานส่งภาษาบอกพ่อว่า จะใส่ปลาตัวเล็ก ๆ ไปเลี้ยง พ่อจึงได้ความคิดจะทำที่เลี้ยงปลาให้น้อย คิดได้แล้วก็อิ่มเอิบใจ ที่ลูกรักจะได้เพลิดเพลิน ลืมความ

น้อยเนื้อต่ำใจของตน เมื่อพ่อทอดแหได้ปลาขึ้นมา น้อยช่วยพ่อปลดปลาใส่ข้อง ได้ปลาตัวเล็กก็ใส่ลงในกระป๋อง ขากลับ น้อยนั่งดูปลาตัวเล็กว่ายเบียดเสียดกันอยู่ในกระป๋องอย่างเป็นสุข

เมื่อแม่กับน้อยจะนำปลาไปขายที่ตลาด พ่อสั่งให้แม่ซื้อ

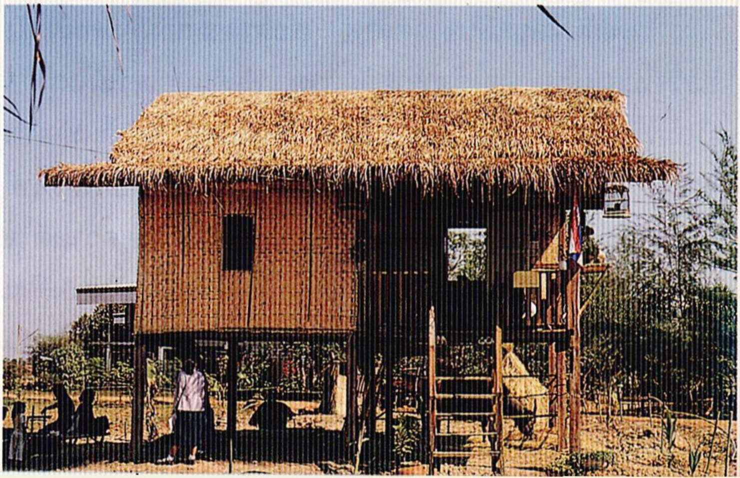

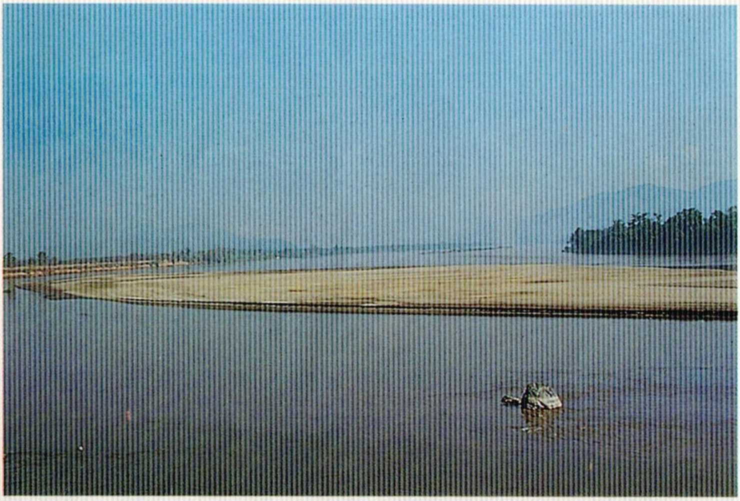

ตาข่ายไนลอนตาถี่ ๆ มา 10 เมตร และลวดเส้นเล็กอย่างดีไม่เป็นสนิมมา 3 เมตร

"พี่จะเอามาทำอะไร" แม่ถาม

พ่อยิ้มย่อง *"เดี๋ยวก็รู้"*

แม่กับน้อยกลับจากตลาด พ่อสานชะลอมที่มีคนมาสั่งไว้เสร็จไปสามใบ พอได้ตาข่ายกับลวด พ่อก็แบกเสาไม้ไผ่ที่ตัดเตรียมไว้ลงไปที่ท่าน้ำ แม่กับน้อยตามลงไปดู พอเห็นพ่อเริ่มทำงาน แม่ก็รู้ว่าพ่อจะทำอะไร จึงบอกให้ลูกรู้ว่าพ่อกำลังทำที่เลี้ยงปลาให้ น้อยเข้าไปกอดพ่อ น้ำตาคลอด้วยความดีใจ แม่กับน้อยช่วยพ่อกั้นตาข่ายไนลอนลงไปในน้ำตื้น ๆ ทั้งสามด้าน ส่วนด้านบนหาดทรายปล่อยโล่งให้น้อยเดินลงไปได้ พอจวน

เสร็จน้อยวิ่งขึ้นไปเอากระป๋องปลาลงมา พ่อบอกให้น้อยค่อย ๆ เทปลาลงในน้ำ ปลาเล็กที่จับมาประมาณสิบกว่าตัวลงไปแหวกว่ายในน้ำใสสะอาด มันคงดีใจที่ได้กลับมาอยู่ในแม่น้ำ บางตัวว่ายอย่างรวดเร็วจนไปชนตาข่าย น้อยร้องเสียงดังด้วยความตื่นเต้นยินดี แม่ขึ้นไปเอารำข้าวมาให้น้อยโปรยให้มันกิน เจ้าปลาตัวน้อยแย่งกันตอดกินรำข้าว น้อยทำเสียงอ้อแอ้ชี้ชวนให้พ่อกับแม่ดูปลาแต่ละตัวอย่างเป็นสุข จนตะวันจวนเที่ยงแดดร้อนจัด พ่อกับแม่จึงชวนน้อยกลับขึ้นไป น้อยทำท่าอิดออดอยากอยู่กับปลา แม่ส่งภาษาบอกว่าตอนเย็นค่อยลงมาดูกัน

เย็นวันนั้น เมื่อเพื่อน ๆ กลับจากโรงเรียน น้อยก็จูงมือเพื่อนรักมาดูปลา เด็ก ๆ หลายคนตามมาดูด้วย ต่างพลอยดีใจกับน้อยที่ไม่ต้องเหงาอยู่คนเดียวอีกต่อไป ข่าวเรื่องพ่อของน้อยทำที่เลี้ยงปลาให้ลูก รู้กันไปทั่วหมู่บ้าน ทุกคนดีใจ ใครไปจับปลาผ่านมาก็จะหย่อนลูกปลาลงในที่เลี้ยงปลาของ *"นังน้อย"* จนน้อยมีปลาเพิ่มขึ้นอีกหลายสิบตัว

น้อยมีโลกของเธอแล้ว โลกที่ทำให้เธอแจ่มใสเบิกบาน

ทุกเช้า เมื่อช่วยแม่เตรียมอาหารเลี้ยงหมู และให้ข้าวไก่กินเสร็จแล้ว น้อยจะลงมาหาปลาของเธอ นำรำอ่อน ๆ มาให้มันกินด้วย เธอลงไปยืนในน้ำอันเย็นชื่นใจ ค่อย ๆ โปรยรำข้าวให้ฝูงปลาแย่งกันตอดกิน น้อยหัวเราะอย่างเบิกบาน

พระอาทิตย์กำลังขึ้น ทอแสงสีทองตามแผ่นน้ำงามระยับ ท้องฟ้าแจ่มใส นกกาที่ทำรังบนต้นไม้ใหญ่สองฝั่งลำชีส่งเสียงร้องเหมือนจะพลอยเบิกบานกับน้อย น้ำชีใสสะอาดไหลเอื่อยไปทางทิศใต้ มีระลอกน้อย ๆ กระทบชายหาดทำให้ก้อนกรวดเล็ก ๆ ใต้พื้นน้ำที่ริมฝั่งไหวไปมา ลมเย็นพากลิ่นอ่อน ๆ ของดอกไม้ป่าหอมระรื่น น้อยแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีครามอย่างเป็นสุข

ทุกเย็น เมื่อเสร็จงาน น้อยนำอาหารมาเลี้ยงปลา เธอนอนแช่น้ำอันเย็นฉ่ำ มองดูปลากินอาหาร บางตัวว่ายแฉลบไปมาจนเห็นท้องขาว น้อยจำปลาของเธอได้ทุกตัว ปลาก็คุ้นเคยกับน้อย มันจะว่ายมาเคล้าเคลียอยู่ใกล้ ๆ ใช้ปากตอดตามมือตามแขนเหมือนกับว่ามันกำลังเล่นกับเธอ พ่อเก็บสาหร่ายและพืชน้ำมาไว้ที่มุมตาข่ายให้เป็นทั้งที่อยู่และอาหารของมัน พ่อกับแม่มีความสุขที่เห็นน้อยเบิกบาน

ไม่มีใครทำลายที่เลี้ยงปลาของน้อย เพราะทุกคนรู้ว่าเป็นโลกของเธอ โลกของน้อยผู้น่าสงสาร

คืนวันล่วงไป ปลาตัวไหนโตขึ้นมาก พ่อก็ปล่อยออกแม่น้ำและหาลูกปลามาเติมไว้ให้น้อยเลี้ยง น้อยดูแลเอาใจใส่ปลาของเธอด้วยความรัก ไม่เคยเบื่อหน่าย เพื่อน ๆ พากันมาดูปลาของน้อยเสมอ

แล้ว...เช้ามืดวันนั้น พ่อจะไปหาปลาเช่นเคย เมื่อลงมาถึงริมน้ำก็วิ่งกลับขึ้นไปที่กระท่อมด้วยความตกใจสุดขีด ร้องตะโกนบอกแม่สุดเสียง

"น้ำชีเป็นอะไร...ดำ...เหม็นไปหมด ปลา...ปลาของน้อยตายหมดแล้ว"

แม่ผวา น้อยรับรู้ถึงอาการตระหนกของแม่ เธอวิ่งตามพ่อกับแม่ลงไปที่ท่าน้ำ ท้องฟ้ายังไม่สาง พระจันทร์เสี้ยวสาดแสงสลัวไปทั่วผืนน้ำอันเรียบสงบ

ลำน้ำชีที่เคยสดใสสะอาด สะท้อนเงาของท้องฟ้ายามรุ่งอรุณอันงดงาม หล่อเลี้ยงชีวิตผู้คนสองฟากฝั่งมานับร้อย ๆ ปี บัดนี้เป็นสีคล้ำ ส่งกลิ่นเหม็นไปทั่วบริเวณ มันไหลช้า ๆ ผ่านไปอย่างขมขื่นทุกข์ระทม

น้อยวิ่งไปที่ปลาของเธอ ปลาทุกตัวนอนหงายท้องตายสนิท น้อยร้องไห้โฮ ทอดตัวลงร่ำไห้กับพื้นทราย เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น รู้แต่ว่าโลกแห่งความสุขของเธอแหลกสลายอย่างสิ้นเชิง...โอ้...ใครหนอทำลายมัน

ผู้คนทยอยออกมายืนอยู่สองฟากฝั่งของลำชีด้วยอาการตื่นตระหนกและงุนงง... สว่างแล้ว ตะวันทอแสงทาบลำน้ำสีดำอย่างหม่นหมอง เสียงโจษจันซักถามกันดังอื้ออึง สายตาทุกคู่มองตามซากปลาใหญ่น้อยที่นอนตายหงายท้อง ลอยปริ่มตามลำน้ำสีคล้ำไปด้วยหัวใจที่เจ็บปวดร้าวราน

ไม่เพียงแต่โลกของน้อยเท่านั้นที่ถูกทำลาย แต่ความสุข

ของชีวิตที่สงบเรียบง่ายของผู้คนริมฝั่งแม่น้ำชีก็แหลกสลายลงอย่างสิ้นเชิง น้ำใสสะอาดที่ใช้ดื่มกิน สัตว์น้ำทั้งมวลที่เป็นอาหารเลี้ยงชีวิตถูกทำลายหมดสิ้น

แม่ประคองน้อยกลับขึ้นไปที่กระท่อม หัวใจน้อย ๆ ของเด็กหญิงผู้น่าสงสารเจ็บปวดเหลือที่จะกล่าว เธอไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้นเป็นเวลาหลายวัน เธอไม่รู้ว่า ใครเป็นคนทำ และเหตุการณ์เป็นไปอย่างไรหลังจากวันนั้น

น้อยอยู่ในโลกแห่งความมืดและฝันร้าย ร่วมสองอาทิตย์จึงรับรู้ถึงสัมผัสอันอ่อนโยน นุ่มนวล ด้วยความรักและห่วงใยของพ่อแม่ เธอผ่ายผอมสิ้นเรี่ยวแรง เหลือเพียงลมหายใจแผ่วเบาความทรงจำอันเจ็บปวด ภาพลำน้ำชีสีดำ ภาพปลาตัวน้อยของเธอนอนตาย ยังแจ่มชัด ดูเหมือนน้ำตาของน้อยไม่มีจะไหลอีกแล้วเธอค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองเห็นสายระโยงระยางที่ร่างกายของตนมองเห็นใบหน้าอันทุกข์ระทมของแม่อยู่ชิดใกล้ เธอรู้สึกอบอุ่นไปทั้งตัวเพราะอ้อมแขนของแม่ พ่อยืนอยู่ใกล้ ๆ เพื่อนรักทั้งสองยืนอยู่เคียงข้าง น้อยนอนบนเตียงภายในห้องอันกว้างขวางไม่ใช่กระท่อมหลังเล็ก

เมื่อเธอแข็งแรงขึ้น หมออนุญาตให้พ่อกับแม่พาน้อยข้ามลำชีกลับบ้าน เพื่อนทั้งสองพาน้อยมาด้วย พ่อชี้ให้น้อยดูลำชีน้ำในลำชีใสขึ้นแล้ว....กลิ่นเหม็นจางหายไปแล้ว ท้องฟ้าแจ่มใสไร้เมฆ ประกายแดดเต้นระยิบระยับบนผิวน้ำ ทุกสิ่งทุกอย่างดูเหมือนจะกลับคืนสู่สภาพเดิม มีความสงสัย มีคำถามมากมาย

อยู่ในหัวใจของน้อย แต่เธอไม่รู้จะหาคำตอบได้อย่างไร เธอจึงนั่งเงียบงันจนพ่ออุ้มเข้าไปในกระท่อม

ชายวัยกลางคนคนหนึ่งแต่งกายภูมิฐานยืนรออยู่ที่นั่นพร้อมกับเพื่อนบ้านที่น้อยคุ้นเคยกลุ่มหนึ่ง เขาเข้ามาจับมือน้อยแล้วชี้มือไปข้างร้านที่พ่อปลูกไว้สำหรับวางกระบุง ตะกร้า ขาย

ที่นั่น น้อยเห็นโต๊ะสี่เหลี่ยมสวยงามตัวหนึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะมีอ่างแก้วเลี้ยงปลา ปลาทองสีสวยหลายพันธุ์แหวกว่ายอยู่ในน้ำใสสะอาดนั้น ภายในอ่างแก้วประดับประดาด้วยก้อนกรวด ถ้ำจำลองอันงดงาม สาหร่ายสีเขียวต้นบางใบฝอยปลูกอยู่ในกระถางทอดลำชูใบกระเพื่อมตามแรงเคลื่อนไหวของปลาทองตัวจ้อยฝูงนั้น น้อยยืนนิ่งเหมือนอยู่ในความฝัน

ชายคนนั้นคุกเข่าลงตรงหน้า มองน้อยด้วยสายตาที่แสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง พร้อมกับกล่าวถ้อยคำซึ่งน้อยไม่อาจจะได้ยิน เขาหยิบซองหนา ๆ สีน้ำตาลวางลงในมือของเธอ

น้อยพอจะเดาเรื่องราวทั้งหมดได้ เธอมองตอบเขาสายตาของเธอวิงวอนเขาว่า โปรดอย่าทำลายแม่น้ำชี และอย่าทำลายหัวใจของชาวบ้านผู้ยากจนทั้งหลายอีกเลย ไม่ว่าการทำลายนั้นจะกระทำโดยตั้งใจ หรือไม่ตั้งใจก็ตาม โปรดเมตตาทุกคนเหมือนอย่างที่เขาเมตตาน้อยด้วยเถิด

เขาจากไปแล้ว น้อยมองตาม จนร่างของเขาลับไปกับความลาดชันของฝั่งแม่น้ำชี กลางแสงแดดอันเจิดจ้าของวันฟ้าใส

เก็บข้าวตก

ถวัลย์ มาศจรัส

หลังจากชาวนาเก็บเกี่ยวข้าวแล้วก็เป็นช่วงที่โรงเรียนปิดภาคเรียนพอดี

ห้าสหายแห่งบ้านทุ่ง เก็บหนังสือเก็บตำรากองไว้ที่เสาเรือน ออกไปเรียนกับโรงเรียนธรรมชาติที่มีหลักสูตรภาคปฏิบัติให้เรียนรู้มากมาย หลักสูตรนี้มันมีทั้งความตื่นเต้น หวาดเสียว ปนความสนุกอยู่ทุกบทเรียน

หากเอาผืนนาแต่ละแปลงเป็นหน้าหนังสือ บทเรียนบทนี้มันมีหลายพันหลายหมื่นหน้า มีภาพประกอบพราวไปทุกแผ่นที่พลิกผ่าน มันสนุกไม่น่าหน่าย ไม่เหมือนหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่ครูสอนอยู่ในโรงเรียน ซึ่งเด็ก ๆ เห็นว่ามันไม่เอาไหนเสียเลย

"เปียโว้ย...เปีย...วู้..." จ๊อด แก้ว แก่น จุก ประสานเสียงกันตะโกนเรียกเปียอยู่หลังบ้าน

วันนี้เด็ก ๆ นัดกันไปเก็บข้าวตกที่ท้ายทุ่ง ทุกคนมี

กระป๋องย่อม ๆ บ้าง ถังพลาสติกหูหิ้วใบเล็ก ๆ บ้าง แต่จ๊อดใช้ถุงข้าวสาร วันนี้เขายังแต่งตัวน่าขำกว่าเพื่อน เอาถุงข้าวสารที่เตรียมมาพับเล็ก ๆ แล้วโพกหัวปล่อยชายลงมาข้าง ๆ ให้ดูเป็นพม่า

"เขาเรียกว่าพม่าหาข้าวตกโว้ย"

จ๊อดโอ่กับเพื่อน ๆ อย่างนั้น

ข้าวตกที่เด็ก ๆ กำลังจะแห่กันไปเก็บนี้เป็นข้าวติดรวงที่มันหล่นเรี่ยราดอยู่กลางทุ่งนา เนื่องจากการที่ชาวนาหอบข้าวกองไว้ พอขนขึ้นเลื่อนหรือล้อเพื่อขนข้าวเข้าบ้าน ข้าวบางรวงก็เลยหล่นอยู่

ข้าวตกอีกประเภทหนึ่งคือข้าวที่เก็บเกี่ยวไม่หมด หลงหูหลงตารอดคมเคียวไป นาอัน*หนึ่ง ๆ มีเป็นจำนวนไม่ใช่น้อย แต่ก็ไม่มากถึงกับเป็นฟ่อน ๆ

การเก็บจึงต้องเดินกันไปเรื่อย ๆ อันแล้วอันเล่า

เปียโดดแผล็วจากบันไดพร้อมด้วยถุงปุ๋ยใบใหญ่ เพื่อน ๆ พากันหัวเราะ

"เฮ้ย...เปีย ถ้าได้เต็มถุงปุ๋ยนั้นแกจะยกมาไงวะ" จ๊อดร้องถาม

"ให้มันได้เหอะน่า ข้าเอามาจนได้แหละวะ" เปียตอบ ลิงโลด นึกฝันหวานวาดมโนภาพเห็นข้าวตกเต็มถุงปุ๋ย มองเห็นเงินปลิวมาหา ภาพสุดท้ายเป็นภาพของก๋วยเตี๋ยวชามใหญ่กับน้ำแข็งใส่ขนมปังราดน้ำหวานสีแดงสวยโรยด้วยนมข้นขาวจั๊วะ

เปียแผลอเลียริมฝีปากด้วยความอร่อย

** อัน เป็นภาษาถิ่นของ อ.บางปะหัน จ.พระนครศรีอยุธยา ใช้เรียกนาแต่ละแปลงว่า อัน*

"หน้าเดิน" จุกคนตัวเล็กกว่าเพื่อนออกคำสั่ง จ๊อดหมั่นไส้ง้างตีนหวดเบา ๆ ที่ก้นจุกไปทีหนึ่งอย่างเอ็นดู

ลมร้อนพัดโชยแผ่วผิว เปลวแดดระยิบเต้นเป็นเปลววิบ ๆ ตาคลื่นกระไอแห่งความร้อนลอยขึ้นเป็นริ้ว ๆ

ข้าวในนาเหลือแต่ซังข้าวเป็นตอสั้น ๆ สีน้ำตาลอ่อนทุ่งทั้งทุ่งที่เคยเขียวขจีสดใส บัดนี้มันโรยราเหี่ยวแห้ง ท้องนาดูเงียบเหงา ร้างผู้ร้างคน

"ลุยตั้งแต่นาตาเฉยเลยนะ" แก้วปรึกษาเพื่อน ๆ

"เออ" แก่นว่า *"แล้วเราบุกไปจนถึงหนองตาขาวโดดน้ำให้ชุ่มปอดจึงค่อยกลับบ้าน"*

"เข้าทีโว้ยเจ้าแก่น" เด็ก ๆ ชอบใจ

ตกลงแล้วก็แยกกันไปคนละทิศ หาเก็บข้าวตกที่หลงหูหลงตาเจ้าของนา นาอันหนึ่งอาจจะได้ไม่กี่รวง แต่นาบางอันก็เก็บกันไม่หวาดไม่ไหว

นาไหนที่เจ้าของเกี่ยวเอง ที่จะให้ข้าวรอดตาไปนั้นยากนัก แต่นาไหนที่เจ้าของนาจ้างเขาเกี่ยว แล้วคนเกี่ยวจะไม่พิถีพิถันเก็บมันทุกรวง นาอย่างนี้แหละที่ทำให้เกิดอาชีพเก็บข้าวตกขาย

"เฮ้ยพวกเอ็ง อยากได้มาก ๆ ก็นาอันไหนที่ซังข้าวราบ ๆ มีรอยเลื่อนรอยล้อมาก ๆ ละก้อเข้าไปเหอะ" จ๊อดบอกเพื่อน ๆ ด้วยความหวังดี เป็นการถ่ายทอดความรู้นอกตำราอีกแบบหนึ่ง เพราะการที่เขาขนข้าวขึ้นลงบ่อย ๆ นั้น รวงข้าวย่อมมีการหลุดลุ่ย

อยู่กับธรรมชาติต้องเป็นคนละเอียดลออ ใครที่เป็นคน

ช่างสังเกตสังกาย่อมได้เปรียบกว่าคนอื่น

เด็ก ๆ เดินฝ่าเปลวแดดเหมือนไม่รู้ร้อน ต่างเพลินไปกับการรูดเมล็ดจากรวงข้าวที่ตกค้างใส่ถุงใส่กระป๋องเป็นที่สนุก เสียงโหวกเหวกตะโกนอยู่เป็นระยะ

พอถึงหนองตาขาวก็ได้ข้าวกันคนละหลายลิตร

จ๊อดปาดเหงื่อที่ย้อยพราวเต็มใบหน้า

"เค็มชิบโป๋งเลยโว้ย" เสียงแก้วตะโกน เหงื่อที่ใบหน้าของเขาไหลย้อยไปที่ริมฝีปากจังหวะเดียวกับที่เขาแลบลิ้นออกมาพอดี

หนองน้ำตาขาวเป็นหนองน้ำกลางทุ่งที่ชาวบ้านได้อาศัยมาเนิ่นนาน เสร็จจากนาก็ไปล้างเนื้อล้างตัว ยามเย็นก็ต้อนควายลงไปอาบน้ำ หน้าแล้งก็ใช้เป็นที่หาปลา หาหอย

"อาบน้ำโว้ย" สิ้นเสียง เด็ก ๆ ที่ถอดเสื้อถอดกางเกงล่อนจ้อน ถอยหลังออกไปไกลแล้วพุ่งหลาวลงหนองน้ำกันเป็นแถว ๆ ฟองน้ำแตกกระจาย เด็ก ๆ ดำผุดดำว่าย เล่นไล่กันจนตะวันคล้อยจึงกลับบ้าน

ก่อนจะแยกจากกัน จ๊อดบอกกับเพื่อน ๆ ว่า

"เงินขายข้าวนี่ ส่วนหนึ่งเอามารวมกันซื้อเทียนกับน้ำมันก๊าดไว้บ้างนะ"

"บ้า...จะซื้อไว้ทำพระแสงอะไร?" เปียย้อนถาม

"ก็เอาไปเคี่ยวแล้วลงพื้นห้องเรียนใหม่ของเราซิวะ มันจะได้สวย ๆ"

"เออดี" เด็ก ๆ เห็นด้วย

"กว่าโรงเรียนจะเปิดก็คงได้หลายบาทนิ" จ๊อดว่า

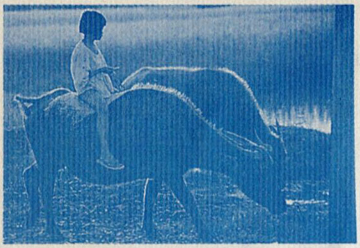

"แล้วพอพ่อข้าขายข้าว ข้าจะแอบลักขายสักถังหนึ่ง เอาเงินมารวมกับของเราต่างหาก" จ๊อดหัวเราะ

"บาปตายโหง" แก้วกับแก่นพูดขึ้นพร้อมกัน

"ช่างเหอะ ข้าเป็นหัวหน้าชั้นมันต้องออกมากกว่าพวกแกอยู่แล้ว"

จ๊อดวางท่าผึ่งแสดงถึงความภูมิใจในการเป็นผู้นำของเขา

"แหม...เกิดเปิดเทอมไปพวกในชั้นเขาไม่เลือกแกล่ะจะว่าไง?" จุกแย้งบ้าง

"เออจริงด้วย ขึ้นชั้นใหม่เขาก็ต้องเลือกกันใหม่ แล้วพวกที่สอบตกมันโตกว่าเรา มันก็อยากเป็นหัวหน้าเรา"

แก้วชักเห็นคล้อยตาม

"เอาเหอะน่า พวกเอ็งเลือกข้าก็แล้วกัน" จ๊อดสรุป

"ครับท่านหัวหน้า"

เด็ก ๆ ประสานเสียงขึ้นพร้อมกัน ทำให้จ๊อดยิ้มออก เด็ก ๆ ก็พากันอมยิ้ม บางคนก็ป้อนลูกยอ ให้จ๊อดฟังเสียหวานหู

"บางทีข้าจะให้สองถังเลยโว้ย"

จ๊อดโอ่กับเพื่อน ๆ ก่อนที่จะจากกัน.

พ่อผมเกิดริมแม่น้ำ

สรรพพร แตงสกุล

บ้านเรือนไทยใต้ถุนสูงหลังใหญ่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำบางขาม เป็นที่เกิดของลุงอ้วน ป้าซิ้ม อาช้าง อาโหน่ง และ พ่อออด ของโจ้ง จนถึงวันนี้ก็ยังคงให้ร่มเงาความร่มเย็นคุ้มแดดคุ้มฝน ได้ไม่เปลี่ยนแปลง จะทรุดโทรมไปบ้างตามกาลเวลาก็ถือว่าเป็น สัจธรรมตามพุทธพจน์ที่ว่า สรรพสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป

แม้ว่าทุกวันนี้เราจะย้ายบ้านไปอยู่ในเมือง ซึ่งเต็มไปด้วยแสงสี และสิ่งอำนวยความสะดวกนานัปการแล้วก็ตาม แต่ทุกครั้งที่กลับมาเยี่ยมคุณปู่คุณย่า ลูก ๆ หลาน ๆ ก็จะมานั่งเล่น นอนเล่นกันที่บ้านริมน้ำหลังนี้

เพราะที่นี่มีในสิ่งที่เราขาดและโหยหา เมื่อมาใช้ชีวิตในเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพมหานครที่เต็มไปด้วยควันพิษ เสียงอึกทึก

ของเครื่องยนต์ น้ำคลองเน่าเหม็นและความใจดำของผู้คน

ทุกครั้งที่มา โจ้งจะตื่นเต้นนักหนาที่จะได้เล่นน้ำสะอาดใสเย็นที่ท่าน้ำหน้าบ้านและพายเรือเล่นกับพ่อ

"พ่อออดครับ มีปลาตัวเล็ก ๆ ว่ายอยู่ในน้ำเต็มเลย" โจ้งกระโดดหยอย ๆ อยู่บนท่าพลางชี้ให้พ่อดูฝูงลูกปลาที่ว่ายอยู่ชายตลิ่ง

"อ๋อ ลูกปลาช่อนน่ะลูก เค้าเรียกว่าลูกครอก มันอยู่รวมกันเป็นฝูงอย่างนี้หละ แต่ก่อนตอนที่พ่อยังเป็นเด็กมีปลาชุมกว่านี้เยอะเลย อาหารการกินก็หาเอาจากแม่น้ำนี่แหละ"

พ่อเล่าขณะอุ้มโจ้งลงนั่งในเรือบดลำเล็ก แล้วค่อย ๆ

พายลัดเลาะกอบัวออกไป

แดดอุ่น ๆ ยามสาย สาดกระทบผิวน้ำเป็นประกาย พร้อม ๆ กับดอกบัวหลากสีเบ่งบานเต็มท้องน้ำ เป็นความสุขทั้งกายและใจที่หาได้ยากยิ่งนักในเมืองใหญ่ ลมเย็นที่พัดมาแผ่ว ๆ ทำให้โจ้งมีความสุข จนอดที่จะสูดหายใจเข้าไปจนเต็มปอดไม่ได้

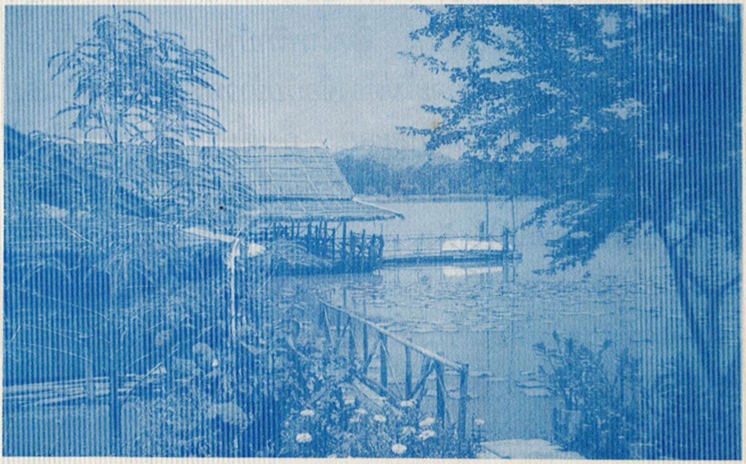

"อากาศที่นี่หอมจังเลยนะครับพ่อ" โจ้งพูดตามความรู้สึกประสาเด็ก

"ที่นี่ไม่มีรถรามากเหมือนกรุงเทพฯ ก็เลยไม่มีควันพิษจากท่อไอเสียส่งกลิ่นเหม็น มีแต่ดอกไม้ ต้นไม้ ฟางข้าว อากาศบริสุทธิ์ โจ้งก็เลยรู้สึกว่าอากาศที่นี่หอมไงล่ะลูก"

พ่อยกพายขึ้นมาวางไว้ในเรือ กอดโจ้งไว้กับอกแล้วปล่อยให้เรือลำน้อยลอยล่องไปตามคลื่นลม

"พ่อเกิดที่นี่ ได้อาศัยแม่น้ำบางขามนี้หล่อเลี้ยงชีวิตมาตั้งแต่เกิด เมื่อก่อนในแม่น้ำมีปลาชุกชุมกว่านี้เยอะเลย ยิ่งตอนหน้าน้ำ ประมาณตุลาถึงมกรา น้ำหลากท่วมใต้ถุนบ้านเรา พ่ออาช้าง ลุงอ้วน พอกลับจากโรงเรียนก็ลงเรือจับปลากันสนุกไปเลย ลุงอ้วนจับปลาเก่งกว่าเพื่อน ปลาตัวใหญ่ก็ให้คุณย่าเอาไปขาย ตัวเล็กหน่อยก็เอาไว้กินเอง ป้าซิ้มกับอาโหน่งก็เก็บสายบัว ผักบุ้ง ผักกระเฉด ไว้ทำกับข้าวบ้าง จิ้มน้ำพริกบ้าง กระจับก็เก็บเอามาต้มกินกัน บ้านเราแทบจะไม่ต้องซื้อกับข้าวหรือขนมกินกันเลย ก็ได้อาศัยแม่น้ำบางขามนี้แหละลูก ถึงเดี๋ยวนี้จะพอมีเหลือให้โจ้งเห็นบ้าง แต่ก็ไม่มากเหมือนแต่ก่อนแล้วล่ะลูก" พ่อรำลึกถึงความสุขในวัยเยาว์ให้โจ้งฟัง

ดวงตาดำขลับเป็นประกายวาววับด้วยความสุขของโจ้งมองสบสายตาที่เปี่ยมไปด้วยความรักท่วมท้นหัวใจของพ่อพร้อมกับพูดว่า

"พ่อออดครับ โจ้งอยากเอาแม่น้ำไปตั้งไว้ที่หน้าบ้านเราที่กรุงเทพฯ จังเลยครับ!"

สองคนพ่อลูกปล่อยอารมณ์ให้เพลิดเพลินไปกับบรรยากาศรอบ ๆ ตัว ราวกับจะตักตวงความสุขที่ได้รับจากความบริสุทธิ์สดใสของธรรมชาติ ณ บ้านริมน้ำไว้ให้มากที่สุด.........นานที่สุด

พ่อค่อย ๆ วาดพายลงในผืนน้ำ ใจก็คิดไปว่า สภาพน้ำใสไหลเย็นอย่างนี้จะยังคงอยู่ต่อไปได้อีกสักกี่ปี ในขณะที่บ้านเรือนริมน้ำเริ่มหนาแน่นขึ้น พร้อม ๆ กับความมักง่ายเห็นแก่ตัวของผู้คน ที่เห็นแม่น้ำเป็นที่ทิ้งขยะและระบายสิ่งโสโครก ทั้ง ๆ

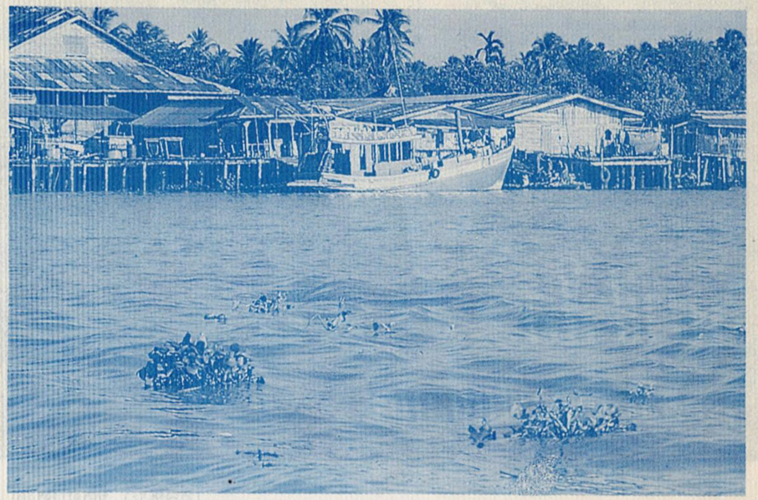

ที่แม่น้ำเปรียบเสมือนเส้นเลือดที่หล่อเลี้ยงทุกชีวิตที่อาศัยอยู่ ไม่ว่าจะเป็นในแม่น้ำหรือริมฝั่งก็ตาม

ถ้าทุกคนยังคงเห็นแก่ตัว สักวันหนึ่งอย่าว่าแต่จะได้อาศัยผักหญ้า ปู ปลา จากแม่น้ำมาเลี้ยงชีพอย่างแต่ก่อนเลย แม้แต่น้ำสะอาดก็จะไม่มีให้ดื่ม ให้ใช้....

"พ่อออดครับ แม่น้ำบางขามของเราจะใสสะอาดอย่างนี้ตลอดไปหรือเปล่าครับ" โจ้งถามพ่อพร้อม ๆ กับเอามือเล็ก ๆ ราน้ำเล่นอย่างสบายใจ

"พ่อก็ไม่รู้เหมือนกันลูก"

พ่อตอบพร้อมกับถอนหายใจเบา ๆ

เพราะคำตอบนั้นอยู่ที่ผู้คนที่อาศัยตั้งบ้านเรือนอยู่ริมแม่น้ำนั่นเอง !

วันฟ้าใส
จากสวีเดนถึงฟินแลนด์

เฮลซิงกิ ฟินแลนด์

๒๖ กันยายน ๒๕๓๕

น้องหมูที่รัก

พี่เสร็จธุระการประชุมตอนบ่ายที่กรุงสต๊อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน พี่ก็มาลงเรือเดินสมุทร ชื่อโอลิมเปีย ที่ท่าเรือกรุงสต๊อกโฮล์ม เพื่อเดินทางข้ามทะเลบอลติกไปกรุงเฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ ความจริงระหว่างสวีเดนและฟินแลนด์มีเครื่องบินระหว่างกรุงสต๊อกโฮล์มและกรุงเฮลซิงกิวันละหลายเที่ยวบิน แต่ครอบครัวของซามี่ส่งตั๋วเรือมาให้พี่ พร้อมกับบอกเหตุผลว่าอยากให้พี่เดินทางทางเรือเดินสมุทรบ้าง ถึงจะเดินทางคนเดียวก็ปลอดภัย เมื่อพี่มาประสบด้วยตนเอง ก็เห็นจริงอย่างเขาว่า

เรือออกจากท่าเวลาหกโมงตรง เรือโอลิมเปียใหญ่มาก มี ๘ ชั้น ชั้นล่างสุด เป็นที่จอดรถสำหรับผู้ที่นำรถติดตัวมาด้วย ผู้โดยสารสามารถเลือกซื้อตั๋วชนิดรวมค่าห้องนอนหรือไม่รวมก็ได้ แต่ตั๋วของพี่รวมห้องนอนคนเดียว และรวมค่าอาหารที่ห้อง “สแกนดิเนเวียน บุฟเฟต์” ด้วย และ

แถมบอกเลขที่นั่งโต๊ะและเวลารับประทานอาหารมาเสร็จสรรพ

ห้องพักสะดวกสบายมาก มีห้องน้ำในห้องนอน มีเตียง ๒ ชั้น ๒ เตียง นอนได้ ๔ คน แต่พี่พักคนเดียว

พอเอาของเข้าที่พัก พี่ก็ออกจากห้องมาชั้นที่มีห้องอาหาร เพราะใกล้เวลารับประทานอาหาร พี่มานั่งชมทิวทัศน์ริมฝั่งทะเลยามเย็นของประเทศสวีเดน มีอาคารบ้านเรือนให้เห็นเป็นระยะสลับกับแมกไม้สีเขียวดูสบายตา

อาหารที่เขาจัดไว้ก็เป็นอาหารแบบสแกนดิเนเวียน มีทั้งร้อนและเย็น มีกุ้งทะเลนึ่งด้วย สลัดผักกรอบหวานอร่อยจริง ขนมปังแบบสแกน-ดิเนเวียมีให้เลือกหลากหลาย ที่นั่งของพี่เป็นที่นั่งที่มองเห็นวิวริมฝั่งได้อย่างดี ขณะนั้นอากาศกำลังเย็นสบาย พระอาทิตย์ยังไม่ตก ที่ห้องอาหารนี้เป็นอาหารแบบช่วยตัวเอง คือทุกคนไปเลือกตักอาหารที่ตนชอบได้ตามสบาย พอพี่รับประทานอาหารที่ห้องนี้เสร็จ พี่ก็ไปห้องอาหารใกล้ ๆ กันอีกแห่งหนึ่งเพื่อดื่มกาแฟ ฟังเพลง และชมทิวทัศน์ริมฝั่ง เวลาใกล้ ๒ ทุ่มแล้วยังสว่างอยู่เลย ท้องฟ้าแจ่มใส ไร้เมฆหมอก

พี่นั่งสักพัก พอกาแฟหมดถ้วย ก็เดินลงไปชั้นที่มีของปลอดภาษีขาย เพื่อซื้อของไปฝากครอบครัวซามี่ และเพื่อน ๆ ที่ฟินแลนด์ ของที่ในเรือแม้จะได้ชื่อว่าปลอดภาษี หรือฟรีแทกซ์ แต่ก็ยังแพง ซื้อของในเรือใช้เงินสวีเดนซึ่งเรียกเงินโครน (๑ โครนประมาณ ๔ บาท) หรือเงินฟินแลนด์ก็ใช้ได้เป็นเงินมาร์ค (๑ มาร์คประมาณ ๖ บาท) เงินสกุลอื่นนำไปแลกเงินฟินแลนด์ หรือเงินสวีเดนได้ในเรือ ของที่ขายในเรือจะติดราคาเป็นเงินฟินแลนด์ และเงินสวีเดนไว้ อ้อ! เรื่องการซื้อของในประเทศแถบสแกนดิเนเวีย รวมทั้งฟินแลนด์ ถ้าเป็นของที่มีภาษี พวกนักท่องเที่ยวซึ่งไม่ใช่คนของประเทศดังกล่าว เขาจะมีใบรับภาษีคืนให้ เมื่อใดก็ตามที่เราเดินทางออกนอกประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวีย รวมทั้งฟินแลนด์ เราก็นำใบรับนั้นไปรับเงินคืนได้ แต่เป็นเงินที่ประเทศที่เราอยู่ครั้งสุดท้าย เช่น พี่เดินทางออกจากฟินแลนด์กลับประเทศไทย พี่ก็ได้รับเป็นเงินฟินแลนด์คืนได้ แต่ในเรือของต่าง ๆ ได้รับการยกเว้นภาษีอยู่แล้ว

ดังที่พี่บอกแล้วว่านับตั้งแต่พี่ลงเรือที่สวีเดน อากาศที่สวีเดนกำลังสบาย ถึงแม้ว่าย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้กำลังจะเปลี่ยนสีแล้วก็ตาม ท้องฟ้าแจ่มใส พี่จึงอยากจะเรียกว่าวันฟ้าใส เมื่อพี่มาถึงท่าเทียบเรือกรุงเฮลซิงกิประมาณ ๙.๐๐ น. (เวลาของฟินแลนด์) ท้องฟ้าแจ่มใส แสงแดดจัดจ้า อากาศกำลังสบาย สายลมโชยพอให้รู้สึกว่าอยู่เมืองหนาวริมทะเล ที่ท่าเรือครอบครัวซามี่และครอบครัวของโยฮันนามารับไปพักที่บ้านซามี่

พี่ขอเล่าเรื่องกรุงเฮลซิงกิ พอให้น้องรู้จักสักเล็กน้อยดังนี้ เฮลซิงกิเป็นเมืองหลวงของฟินแลนด์ เมืองนี้ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๐๙๓ กรุงเฮลซิงกิปัจจุบันมีประชากรประมาณ ๕ แสนคน (ประชากรทั้งประเทศของฟินแลนด์ประมาณ ๕ ล้านคน) กรุงเฮลซิงกิเหมาะเป็นเมืองธุรกิจ มีท่าเรือที่เหมาะสมสองข้างอ่าวฟินแลนด์

ย้อนหลังไปดูประวัติศาสตร์ของกรุงเฮลซิงกิ เดิมเฮลซิงกิเป็นเมืองเล็ก ๆ ที่ไม่มีความสำคัญอะไร เมืองหลวงของฟินแลนด์แต่เดิมคือเตอร์กู เมื่อพ.ศ. ๒๓๕๑ กรุงเฮลซิงกิถูกอัคคีภัยเกือบหมดเมือง หลังจากนั้นมีการบูรณะเมืองครั้งใหญ่ และฟินแลนด์ย้ายเมืองหลวงจากเตอร์กูมาเฮลซิงกิ เมื่อพ.ศ. ๒๓๕๕ อาคารหลายแห่งในกรุงเฮลซิงกิได้แนวมาจากเมืองเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก แต่ส่วนมากอวดฝีมือสถาปนิกชาวฟินแลนด์

กรุงเฮลซิงกิไม่เพียงแต่เป็นศูนย์กลางการบริหารงาน และเป็นเมืองธุรกิจเท่านั้น แต่เฮลซิงกิยังเป็นศูนย์กลางศิลปวัฒนธรรมของฟินแลนด์

ที่ตั้งของกรุงเฮลซิงกิอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี ด้านใต้ของเมืองมีทะเลบอลติค ทางเหนือมีป่าไม้ ในตัวเมืองมีสวนสาธารณะสำหรับพักผ่อนหย่อนใจหลายแห่ง

วันแรกในเฮลซิงกิของพี่ไม่มีอะไรมาก ครอบครัวซามี่พาพี่ไปเที่ยวในตัวเมือง และไปรับประทานอาหารกลางวันที่ร้านอาหารจีน ค่าครองชีพที่ฟินแลนด์ก็เหมือนกับประเทศในกลุ่มสแกนดิเนเวีย คือ สูงมาก วันนั้นมารับประทานอาหารกลางวันกัน ๔ คน มีกับข้าวสามอย่าง ข้าว ของหวาน และเครื่องดื่มตกประมาณ ๗๕๐ บาท

กินอาหารจีนเสร็จ เราไปเดินดูของกันที่ร้านสต๊อกมานน์ ซึ่งเป็นห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่ที่สุดในฟินแลนด์ บางคนบอกว่าใหญ่ที่สุดในสแกน-ดิเนเวีย จะจริงหรือเปล่าพี่ก็ไม่รู้

แต่ที่ถูกใจพี่ที่สุดเห็นจะเป็นร้านหนังสือในสต๊อกมานน์ พี่ได้หนังสือถูกใจมา ๒ เล่ม จะได้ไว้อ่านตอนนั่งเครื่องบินกลับเมืองไทย

พี่มาจากกรุงเทพฯ ซึ่งประชาชนแออัด การจราจรติดขัด เมื่อมาอยู่ในเฮลซิงกิดูโล่ง ๆ อย่างไรพิกล เพราะคนในเฮลซิงกิมีประมาณ ๕

แสนคนเท่านั้น รถไม่ติดเลย มีรถประจำทาง รถรางและรถใต้ดิน ตี๋ตั๋วรถเมล์ ๑ ครั้ง ก็ประมาณ ๓๙ บาท ใช้ได้ภายใน ๑ ชั่วโมง จะใช้รถประจำทาง รถราง รถใต้ดิน ได้หมด ถ้าซื้อตั๋วชนิดใช้ได้ ๑๐ ครั้ง ก็จะถูกลงมาอีก ถ้าซื้อตั๋วเดือนยิ่งถูกมาก นักเรียนนั่งรถฟรีตั้งแต่จันทร์-เสาร์ วันอาทิตย์ต้องเสียค่ารถเอง

การเดินทางในเฮลซิงกิ ดูเหมือนจะเริ่มต้นที่สถานีรถไฟ ซึ่งดูคล้ายหัวลำโพง เป็นชุมทางรถโดยสารทุกสาย และรถราง รถใต้ดินก็ผ่านตรงนี้ ผู้คนเดินกันขวักไขว่ ร้านสต๊อกมานน์ก็อยู่ไม่ไกลสถานีรถไฟ และอยู่ไม่ไกลท่าเรือนัก ดังนั้นพอเราเสร็จธุระจากร้านสต๊อกมานน์ พ่อของซามี่พาพี่เดินไปเที่ยวแถวตลาดหน้าอ่าวใกล้ท่าเรือโดยสารที่พี่ขึ้นเรือเมื่อเช้านี้ เขาบอกพี่ว่าจะพาไปดื่มกาแฟที่ร้านซึ่งควีนเอลิซาเบธเคยเสด็จมาเสวยพระสุธารสชา ประมุขและบุคคลสำคัญของหลายประเทศก็เคยมาดื่มน้ำชากาแฟที่ร้านนี้ พี่ก็เลยนึกวาดภาพร้านนี้ไว้ในใจว่า คงสวยหรูหรา โอ่อ่า ชากาแฟรสเยี่ยม ขนมรสยอด สมกับที่บุคคลสำคัญชาติต่าง ๆ เคยมา

ลมแถวท่าเรือค่อนข้างแรง ถึงแม้จะมีไออุ่นจากแสงแดด และฟ้าใส เมื่อไปถึงท่าเรือพี่ก็มองไปแถวตึกบริเวณท่าเรือ พี่ไม่เห็นมีร้านกาแฟเลย ที่บริเวณลานกว้างมีของขายแบบตลาดนัด ผู้คนเดินกันขวักไขว่ พี่เห็นมีเต็นท์อยู่สองเต็นท์ขายกาแฟ กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นโชยเข้าจมูก พ่อของซามี่พาเดินตรงรี่ไปยังเต็นท์ขายกาแฟ ที่มีธงชาติหลาย ๆ ชาติติดอยู่ด้านหนึ่งของเต็นท์ เราไปนั่งที่ม้านั่งยาวมีเคาน์เตอร์ยาว ๆ อยู่หน้าตู้ขนม ดู

เหมือนโดนัท พวกเราสั่งกาแฟและขนมโดนัทคนละชิ้น

พอเราได้กาแฟและขนมกันทุกคนแล้วพี่ก็ถามพ่อซามี่ว่า *"เราไม่ไปร้านที่ควีนเอลิซาเบธเสด็จหรือ"*

"ก็ที่นี่ล่ะที่ควีนฯ เคยเสด็จมา ธงที่เขาติดไว้นั่นแหละแสดงว่ามีบุคคลสำคัญของประเทศนั้นเคยแวะมาที่นี่" เขาพูด พลางหัวเราะพร้อมทั้งซามี่ด้วย

พี่ก็นิ่งด้วยความงง แต่พอพี่จิบกาแฟและลิ้มรสขนม พี่ก็ถึงบางอ้อว่ากาแฟรสเยี่ยม ขนมรสยอดอย่างนี้นี่เล่า ร้านนี้จึงมีคนมาดื่มกาแฟกันมาก รวมทั้งบุคคลสำคัญของชาติต่าง ๆ ที่มาฟินแลนด์ ก็มักจะแวะมาดื่มชา กาแฟ รสกลมกล่อมหอมฉุย และขนมที่นุ่มชุ่มฉ่ำรสหอมหวาน อากาศเย็นหน่อย ๆ ได้ดื่มกาแฟควันฉุย กินขนมอร่อย ร้านเดียวกับที่บุคคลสำคัญมาเยือน พี่ก็มีความรู้สึกว่าวันนี้ฟ้าในฟินแลนด์สดใสจริง ๆ

พี่เขียนมาเสียยืดยาว ลืมเล่าให้ฟังอย่างหนึ่งว่า ประเทศฟินแลนด์เป็นประเทศหนึ่งในกลุ่มประเทศนอร์ดิค ซึ่งเมื่อพูดถึงกลุ่มประเทศนอร์ดิคแล้ว เราจะหมายถึงประเทศเดนมาร์ก นอร์เวย์ สวีเดน และฟินแลนด์ ซึ่งการเดินทางมาประเทศทั้งสี่นี้ เราขอวีซ่าเข้าประเทศฟินแลนด์ประเทศเดียว เราสามารถเดินทางไปสวีเดน นอร์เวย์ และเดนมาร์กได้ ภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยไม่ต้องวีซ่า แต่น่าแปลกนิดตรงที่ว่าพอพูดถึงกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย เรากลับหมายถึง เดนมาร์ก นอร์เวย์ และสวีเดนเท่านั้น

ดังที่พี่เล่ามาตอนต้นแล้วว่าประเทศฟินแลนด์มีสภาพแวดล้อมที่ดีมาก ฟินแลนด์จึงพยายามรักษาสภาพแวดล้อมของเขาไว้อย่างดี เขาโชคดีมีทะเลสาบมาก หน้าร้อนคนฟินแลนด์ส่วนมากมักจะไปบ้านพักตากอากาศริมทะเลสาบ อยู่อย่างเงียบสงบกับธรรมชาติแสนงาม ในตัวเมืองเฮลซิงกิ ทางรัฐบาลพยายามเข้มงวดในเรื่องความสะอาดและการรักษาสภาพแวดล้อม การหาเสียงเลือกตั้งของพรรคการเมือง ในช่วงเวลาการเลือกตั้ง ทางเทศบาลของเมืองก็จะกำหนดที่ไว้ให้ปิดโปสเตอร์หาเสียงเป็นแห่ง ๆ ไม่ให้ติดแผ่นป้ายหาเสียงกันตามสบายหรือแขวนกันตามกิ่งไม้ห้อยต่องแต่งเกะกะไปหมดเหมือนอย่างบางประเทศทำกัน ขยะตามบ้านก็ต้อง

แยกถุงเศษอาหารซึ่งเป็นขยะเปียก และของอื่น ๆ ซึ่งเป็นขยะแห้งถุงหนึ่ง พวกขวดต่าง ๆ ที่ไม่ใช้แล้วเห็นตามบ้านเก็บแยกถุงต่างหากอีกถุงหนึ่ง เวลาไปซื้อของตามตลาดที่เรียกว่าซุปเปอร์มาร์เก็ต ถ้าเราจะเอาถุงพลาสติกจากเขาต้องซื้อ คือ เขาบวกค่าถุงไว้เสร็จ เมื่อเห็นเราหยิบถุง ถุงใบหนึ่งก็คิดเป็นเงินไทยประมาณ ๒-๓ บาท ส่วนซื้อของอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน ตามร้านใหญ่ ๆ จึงจะมีถุงให้ และหลายแห่งใช้ถุงกระดาษ ถ้าถุงพลาสติกต้องซื้อ ดังนั้นประชาชนของเขาจึงใช้ถุงพลาสติกอย่างชนิดใช้แล้วใช้อีก ไม่มีการทิ้งถุงพลาสติกกันตามถนน

อยู่ในฟินแลนด์ถ้าใครอยากซื้อเหล้าดื่มที่บ้าน ก็ซื้อได้เฉพาะตามร้านที่มีกำหนดไว้โดยเฉพาะ และมีขายเป็นเวลา เด็กเข้าไปซื้อไม่ได้ ตามซุปเปอร์มาร์เก็ตไม่มีขาย คนฟินแลนด์จะไปตั้งวงนั่งก๊งเหล้ากันเวลาแดดร่มลมตกหายาก เพราะอากาศไม่เป็นใจ และอีกอย่างหนึ่งก็คือทุกอย่างราคาแพงมาก คนของเขาจึงกลับบ้านไปทำอาหารกินที่บ้านดีกว่า

อีกสิ่งหนึ่งที่ชาวต่างประเทศมักจะถามถึงเมื่อมาถึงฟินแลนด์ คือเรื่องซาวน่า การเข้าซาวน่า คือการอบตัวนั่นเอง ไม่ใช่เป็นการอาบอบนวด การเข้าซาวน่าของฟินแลนด์เป็นการดีแก่สุขภาพเพราะช่วยขับสิ่งสกปรกในร่างกายออกมาทางเหงื่อ และผู้หญิงกับผู้ชายต้องเข้าแยกห้องกัน

พี่เขียนมาเสียยืดยาวเห็นจะต้องยุติเสียที พี่รู้คำฟินแลนด์หนึ่งคำแล้วนะ คือคำว่า "กีโตส" ซึ่งแปลว่า "ขอบคุณ" ภาษาฟินแลนด์ฟังคล้ายภาษาฮังกาเรียน แต่ถึงแม้ว่าพี่จะพูดภาษาฟินแลนด์ไม่ได้ แต่พี่ก็ใช้ภาษาอังกฤษได้ในฟินแลนด์ เพราะคนฟินน์ทุกคนเมื่อเรียนชั้นประถมปีที่ ๓ จะเรียนภาษาอื่นอีก ๒ ภาษา นอกจากภาษาฟินแลนด์ ดังนั้นคนฟินแลนด์ จึงพูดภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาสวีเดน ภาษารัสเซียได้

พี่ขอจบวันฟ้าใสสำหรับพี่เสียที อากาศที่ฟินแลนด์สามทุ่ม ยังสว่างอยู่ ที่ว่าวันฟ้าใสสำหรับพี่ก็คือ พี่ได้พบครอบครัวซามี่ ซึ่งพ่อซามี่ก็เป็นน้องของพี่และเป็นพี่ชายของหมู ได้พบน้องและหลานที่จากกันไปนาน พี่ก็รู้สึกว่าฟ้าสดใสจ้ะ

รัก/พี่อ้น

ฟังเขา..เล่านิทาน

กรองแก้ว เงินศรี

ในอดีตที่ผ่านมา ครอบครัวของเราชาวไทยเป็นครอบครัวใหญ่ที่มีแต่ความอบอุ่น ในบ้านมีคุณปู่คุณย่า หรือไม่ก็จะมีคุณตาคุณยายอยู่เป็นขวัญบ้าน หรือเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกหลาน วันใดท้องฟ้าแจ่มใส ลมพัดเย็นสบาย ปู่ย่าตายายมีอารมณ์ดี มักจะเล่านิทานให้ลูกหลานฟัง แต่ปัจจุบันนี้ครอบครัวใหญ่ ๆ อย่างนี้ไม่ค่อยมีแล้ว แต่นิทานก็ยังมีเล่าให้ลูกหลานหรือเด็ก ๆ ฟังทางวิทยุ หรือโทรทัศน์โดยทั่วไป

การเล่านิทานมีมาตั้งแต่สมัยโบราณ การเล่านิทานเป็นส่วนสำคัญในการชักจูงเด็กหรือลูกหลาน ให้รู้จักนิทานดี ๆ เป็นการเริ่มปลูกฝังนิสัย **รักการอ่านหนังสือ** และเป็นการสร้างความเพลิดเพลินให้แก่เด็ก และสนองความต้องการของเด็กด้วย เพราะนิทานเป็นสิ่งที่เด็ก ๆ พอใจมากที่สุด อีกประการหนึ่ง เนื้อหาของนิทานที่เล่า ย่อมช่วยปลูกฝังคุณธรรม ความดี ความเป็นสุภาพชน ความละเอียดอ่อนขึ้นในจิตใจของเด็ก และสร้างความคิดริเริ่มและการเลียนแบบที่ดีให้แก่เด็กด้วย

นิทานที่คุณปู่คุณย่าเลือกเล่าให้เด็ก ๆ ฟัง มักจะเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก เช่น เด็กวัยก่อนเรียน อายุ ๓-๔ ปี จะเลือกนิทานที่ได้จากหนังสือภาพ เรื่องที่เหมาะสำหรับเด็กวัย ๖-๙ ปี คือ นิทานโบราณและเทพนิยาย เช่น เจ้าหญิงนิทรา สำหรับเด็กวัย ๙-๑๒ ปี คือ นิทานเกี่ยวกับความกล้าหาญ นักรบ วีรบุรุษ และการผจญภัย เช่น โรบินฮู้ด เป็นต้น นิทานเหล่านี้นอกจากฟังจากปู่ย่าตายายหรือฟังจากวิทยุและโทรทัศน์แล้ว พวกเราชาวเด็ก ๆ สามารถไปหาอ่านได้จากห้องสมุดประชาชนจังหวัด ห้องสมุดประชาชนอำเภอ ห้องสมุดโรงเรียน และห้องสมุดอื่น ๆ โดยทั่วไป

การเล่านิทาน เมื่อเล่านิทานให้ลูกหลานฟังจบลงเรื่องหนึ่งแล้ว คุณปู่คุณย่ามักจะมีการถามปัญหา **อะไรเอ่ย** ซึ่งเป็นปัญหาเชาวน์ หรือปัญหาสนุก ๆ แถมท้ายเป็นการฝึกทักษะทางความคิด เพื่อให้ความสนุกเพลิดเพลินแก่เด็ก ๆ ในวันเด็กปีนี้จึงขอเสนอปัญหาเป็นคำถาม **อะไรเอ่ย** ซึ่งเป็นปัญหาเชาวน์ และปัญหาสนุก ๆ สำหรับเด็ก ๆ ได้เล่นทายกัน.

อะไรเอ่ย ข้างนอกประตูไม้ ข้างในประตูเหล็ก ผ้าอ้อมผืนเล็กตากไม่แห้ง *(ลิ้น)*

อะไรเอ่ย ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ *(เงา)*

อะไรเอ่ย อยู่ในป่าเป็นคน อยู่ในสวนเป็นผลไม้ *(เงาะ)* ✓ ı

อะไรเอ่ย เดี๋ยวอยู่กลางบ้าน เดี๋ยวอยู่กลางลาน *(สระอา)*

อะไรเอ่ย ไม่มีต้นมีแต่เถาเอาไว้ใส่ของกิน *(ปิ่นโต)*

อะไรเอ่ย สองขาเกี่ยวใบหู มองดูเห็นชัดแจ้ง *(แว่นตา)*

อะไรเอ่ย ไม่ใช่ผี ดับไฟหายทุกที และกลับมาคืนที่เมื่อมีไฟ *(เงา)*

จังหวัดอะไรเอ่ย ที่คนไปไม่เคยถึง *(เลย)*

จังหวัดอะไรเอ่ย มีชื่อแปลว่าดอกบัว *(ปทุมธานี)*

จังหวัดอะไรเอ่ย ร่ำรวยที่สุด *(จังหวัดกำแพงเพชร)*

จังหวัดอะไรเอ่ย ที่แปลว่าทอง *(กาญจนบุรี)*

จังหวัดอะไรเอ่ย ที่ไม่เคยเก่า *(เชียงใหม่)*

จังหวัดอะไรเอ่ย มี ร เรือมากที่สุด *(นครศรีธรรมราช)*

อะไรเอ่ย ถูกจับกางขา ต้องอ้าปากทุกที *(กรรไกร)*

ปลาอะไรเอ่ย เกิดเมืองไทย ชื่อเป็นภาษาอังกฤษติดใจเมื่อกิน *(ปลาทู)*

ผักอะไรเอ่ย ชื่อเป็นสัตว์ที่สัมผัสแล้วแสบ ๆ คัน ๆ *(ผักบุ้ง)*

ปูอะไรเอ่ย ชื่อเหมือนสัตว์บกวิ่งโขยกไปไกล ๆ *(ปูม้า)*

นกอะไรเอ่ย สร้างรังด้วยน้ำลาย *(นกนางแอ่น)*

ปลาอะไรเอ่ย หน้าเหมือนม้า มีลูกออกมาใช้ให้พ่อเลี้ยง *(ม้าน้ำ)*

อะไรเอ่ย ชื่อเหมือนเชือก เอาเปลือกไปขาย เช้า ๆ สาย ๆ บินไปบินมา *(แมลงปอ)*

อะไรเอ่ย เกิดมามีหางไม่มีขา โตขึ้นมามีขาไม่มีหาง *(กบ)*

ปลาอะไรเอ่ย จับไม่ติด *(ปลาไหล)*

อะไรเอ่ย ชื่ออยู่บนฟ้า กายาอยู่บนดิน *(ไส้เดือน)*

อะไรเอ่ย บินได้ขันได้ ชื่อใหญ่ตัวเล็ก *(นกเขา)*

ต้นไม้อะไรเอ่ย มีกอ ๒ กอ *(กก)*

น้ำอะไรเอ่ยไม่เคยขึ้น *(น้ำตก)*

อะไรเอ่ย ยิ่งตัดยิ่งยาว *(ถนน)*

อะไรเอ่ย มาจากสวรรค์ วิ่งหนีไม่ทัน
พากันเป็นหวัด *(ฝน)*

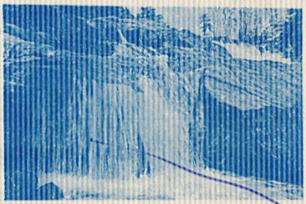

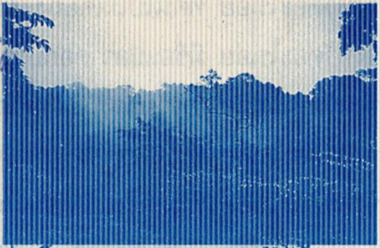

ดงอะไรเอ่ย ไม่รู้จักสุก *(ดงดิบ)*

พระอะไรเอ่ย ฆ่าคนได้ *(พระขรรค์)*

นกอะไรเอ่ย มีแต่เสียงไม่มีปีก

(นกหวีด)

กุ้งอะไรเอ่ย ว่ายน้ำไม่ได้

(กุ้งแห้ง)

อะไรเอ่ย อยู่สูงเทียมฟ้า

แต่ต่ำกว่าหญ้านิดเดียว

(ภูเขา)

อะไรเอ่ย ทุกคนต้องมี

แต่มีแล้วทุกคนต้อง

ลืม *(ตา)*

พระอะไรเอ่ยมีเมียได้ *(พระเอก)*

อะไรเอ่ย เวลาใช้ต้องโยนทิ้ง เลิกใช้แล้วเก็บไว้ที่หัว *(สมอ)**

การเล่านิทาน แล้วต่อท้ายด้วยการทายปัญหา **อะไรเอ่ย** แม้เพียงครั้งละ ๑ หรือ ๒ ปัญหา นอกจากจะทำให้เด็ก ๆ มีความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังเป็นการฝึกเชาวน์ ปัญญา ให้เด็ก ๆ เกิดทักษะในการคิด และชวนให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็น เป็นการนำไปสู่การอ่านหนังสือของเด็กได้อีกวิธีหนึ่งด้วย.

---

*ชุลี อินมั่น. **การอ่านสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิต.** กรุงเทพฯ : กรมการศึกษานอกโรงเรียน ๒๕๓๓. หน้า ๙๔-๙๕.

พบ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี "ชวน หลีกภัย"

คณะอนุกรรมการหนังสือวันเด็ก

"นายกฯ ท่านให้พบวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ เวลา ๑๐.๐๐ น." เสียงหนึ่งในคณะจัดทำหนังสือวันเด็กแจ้งคณะทำงานด้วยความตื่นเต้น พวกเราเตรียมงานและนัดคณะที่จะไปในวันนั้น นับเป็นโอกาสดีที่เยาวชนและคณะได้รับความกรุณาจาก นายกรัฐมนตรี คนที่ ๒๐ นายชวน หลีกภัย ให้พบและสัมภาษณ์ท่านเพื่อให้เยาวชนได้ทราบถึงความคิด ทรรศนะ และแนวทางต่าง ๆ ในการทำงานของท่าน ในวันนัด..พวกเราไปกันหลายคน ทุกคน

ไปด้วยความดีใจที่จะได้พบนายกฯที่มาจากการเลือกตั้ง หัวหน้าคณะคือผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (นายประสาน สาระทัน) และคณะบรรณาธิการหนังสือวันเด็ก ที่สำคัญในวันนั้นคือตัวแทนเยาวชน ๔ คน ซึ่งชนะเลิศในการประกวดร้องเพลงเยาวชนแห่งประเทศไทยคือ เด็กหญิงสุนทรี ศรีสังข์ เด็กหญิงรัตนาภรณ์ เอี่ยมยิ่ง เด็กหญิงพรพรรณ อาสาเสนา และเด็กหญิงมัธนา เอี่ยมนิ่ม โดยความกรุณาของผู้อำนวยการโรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจ (นายอารีย์ เย็นสุข) และครูผู้ฝึกสอน

เวลา ๐๙.๔๕ น. คณะสัมภาษณ์ทั้งหมด นั่งรอพบท่านในห้องรับแขก (สีม่วง) ในทำเนียบรัฐบาล ห้องสวยโอ่อ่า เด็ก ๆ ที่ไปดูท่าทางตื่นเต้นพวกผู้ใหญ่ก็คงมีความรู้สึกไม่ต่างกันนัก

เวลา ๑๐.๐๐ น. ผู้แทนของท่านนายกฯ ได้มาบอกว่า ท่านให้คณะเข้าพบที่ห้องทำงาน และบอกอีกว่าเป็นการพบอย่างใกล้ชิด ท่านนายกฯ ให้เกียรติแก่คณะนี้มาก พวกเราปลื้มกันมาก และพากันเดินขึ้นบันได เจ้าหน้าที่เปิดประตูให้พวกเราเข้าไป สักครู่ท่านนายกฯ ก็ออกมาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสหลังจากหัวหน้าคณะแนะนำ

คณะที่ไปให้ท่านนายกฯ ทราบแล้ว ท่านถามว่า "ใครจะสัมภาษณ์ผมครับ" ท่านผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่เรียนว่ามีตัวแทนเยาวชน ๔ คน และเจ้าหน้าที่อีก ๒ คน พวกเราได้ทีรีบลุกขึ้นขออนุญาตไปนั่งล้อมท่านนายกฯ ท่านยิ้มและพูดอย่างอารมณ์ดีว่า "รุมผมเลยนะ" แล้วเยาวชนก็เริ่มพูดคุยและถามคำถามกับท่านนายกฯ ท่านนายกฯ ถามว่า "ใครถามก่อน" เด็กหญิงสุนทรี ศรีสังข์ ยกมือและไหว้ท่านพร้อมถามว่า

เด็กหญิงสุนทรี - *อยากจะเรียนถามว่า อยากให้มีทุนการศึกษา อยากให้มีอุปกรณ์การเรียนการสอน ท่านนายกฯเห็นด้วยไหมคะ*

นายกฯ - เห็นด้วยครับ ตอนผมเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ ได้ให้ทุกจังหวัดจัดกิจกรรมเพื่อจัดตั้งกองทุนสำหรับเด็กในจังหวัดนั้น ๆ แต่ทำได้จริง ๆ เพียงไม่กี่จังหวัด นอกนั้นก็ไม่ค่อยสนใจกันเท่าไหร่ จังหวัดผมก็ทำโดยจัดการแข่งขันฟุตบอล ได้เงินมาล้านกว่าบาท ปัจจุบันเงินจำนวนนั้นก็ยังเป็นทุนอยู่ทุกปีครับผมเห็นด้วย รวมทั้งในระดับมหาวิทยาลัย เมื่อมี

การเก็บเงินบำรุงการศึกษา หรือเงินค่าธรรมเนียมสูงขึ้น ทุนการศึกษาก็ต้องมากขึ้นตามสัดส่วน เพื่อให้เด็กมีฐานะไม่ดีมีโอกาสได้เรียนเช่นเดียวกับเด็กที่มีฐานะดี

เด็กหญิงสุนทรี - ขอบพระคุณค่ะ

เด็กหญิงรัตนาภรณ์ - *หนูอยากให้ชุมชนแออัดได้มีที่อยู่อาศัย เพื่อความเป็นธรรมค่ะ ท่านมีนโยบายอย่างไรคะ*

นายกฯ - นโยบายที่รัฐบาลแถลงไว้ในปัจจุบันก็มีเรื่องของการพัฒนาชนบทและชุมชนที่มีประชาชนด้อยโอกาสหรือเสียเปรียบอาศัยอยู่ โดยรัฐบาลจะพยายามให้ความสนับสนุนแก่กลุ่มคนที่ด้อยโอกาสในสังคมให้มากขึ้น คนที่อยู่ในชุมชนแออัดก็เป็นคนกลุ่มหนึ่งที่มีปัญหาทำนองนี้ เพราะฉะนั้นก็อยากจะให้เขาได้รับความสนับสนุนจากรัฐบาล จากสังคม ในด้านที่อยู่อาศัยและด้านอื่น ๆ ด้วยครับ

เด็กหญิงรัตนาภรณ์ - ขอบพระคุณค่ะ

เด็กหญิงพรพรรณ - *อยากได้ทุนอาหารกลางวันให้*

ต่อเนื่องจนจบการศึกษาค่ะอยากทราบว่าท่านมีนโยบายอย่างไรบ้างคะ

นายกฯ - ทุนอาหารกลางวัน รัฐบาลได้ทำอยู่แล้วนะครับ ขออนุญาตเล่าให้ฟังสักนิดนะครับว่าผู้ที่เพิ่มงบประมาณอาหารกลางวันให้กับเด็กประถมทั่วประเทศมากที่สุดก็คือผมเองเมื่อผมเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ผมได้อนุมัติให้ของบประมาณด้านนี้เพิ่มขึ้นปีละ ๑ เท่าตัว หรือ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ นะครับ เช่นเคยได้รับ ๙ ล้าน ก็เป็น ๒๐ ล้าน เคย ๒๐ ล้าน ก็เป็น ๓๙ ล้าน จาก ๓๙ ล้าน ก็เป็น ๑๑๒ ล้าน ผมยังจำตัวเลขได้ เพราะได้ชี้แจงทำความเข้าใจกับสำนักงบประมาณให้เขาเพิ่มให้ บัดนี้ก็ได้ของบประมาณให้ทางกระทรวงศึกษาธิการเพิ่มขึ้นอีก ทุนอาหารกลางวันเฉพาะเด็กก่อนวัยเรียนได้เพิ่มมากขึ้นผมจำตัวเลขไม่ได้เพิ่งจะพิจารณาไปเมื่อวานซืน

เด็กหญิงพรพรรณ - ขอบพระคุณค่ะ

เด็กหญิงมัธนา - *หนูอยากจะขอให้สร้างโรงเรียนมัธยม*

ของ กทม. เพื่อจะได้เรียนต่อนะคะ แล้ว มีทุนการศึกษาค่ะ

นายกฯ - ที่จริงนโยบายของรัฐบาล จะให้เด็กได้เรียนถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เป็นอย่างน้อยครับ แต่ว่าการจัดหลักสูตรก็แล้วแต่นโยบายของกระทรวงและหน่วยงานนั้น ๆ เขาจะสร้างโรงเรียนใหม่ หรือจะขยายจากโรงเรียนประถมเดิมที่มีอยู่สำหรับเรื่องนี้ก็ให้อำนาจเขา โรงเรียนประถมขึ้นกับ กทม. โรงเรียนมัธยมส่วนใหญ่ขึ้นกับกระทรวงศึกษาธิการคนละสังกัด แต่มีจำนวนโรงเรียนพอและได้มาตรฐาน เพียงแต่คนจะเลือกโรงเรียนมีชื่อเสียง ทราบว่าจะมีการขยายโรงเรียนมัธยมใน กทม. ให้เพิ่มขึ้นเพื่อรับนักเรียนให้มากขึ้น

เมื่อตัวแทนเยาวชนถามนายกฯ ครบทั้ง ๔ คน แล้ว ตัวแทนของคณะบรรณาธิการหนังสือวันเด็กแห่งชาติ ปี ๒๕๓๖ ได้สัมภาษณ์ท่านนายกฯ ดังนี้

ผู้สัมภาษณ์ - *เพื่อเป็นประสบการณ์แก่เด็ก ขออนุญาตเรียนถามเกี่ยวกับประสบการณ์ในวัยเรียน*

ของท่านนายกฯ เพื่อเป็นข้อคิดหรือตัวอย่างแก่เด็กและเยาวชนด้วยครับ

นายกฯ - ผมก็เหมือนเด็กอื่น ๆ นะครับ คือปีใดที่ขยันเรียนก็จะสอบได้ที่ดี บางปีได้ที่ ๑ แต่ถ้าเที่ยวมากหรือขี้เกียจหรือมีกิจกรรม การเรียนก็จะตกลง แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมาในวัยเด็กจะมีผลต่อมาถึงเมื่อโตขึ้น จึงขอให้ข้อคิดว่าภาระหน้าที่ของนักเรียนต้องถือ**การเรียนเป็นหลัก** พร้อมกับทำกิจกรรมของโรงเรียน หรือเล่นกีฬา หรือทำงานร่วม

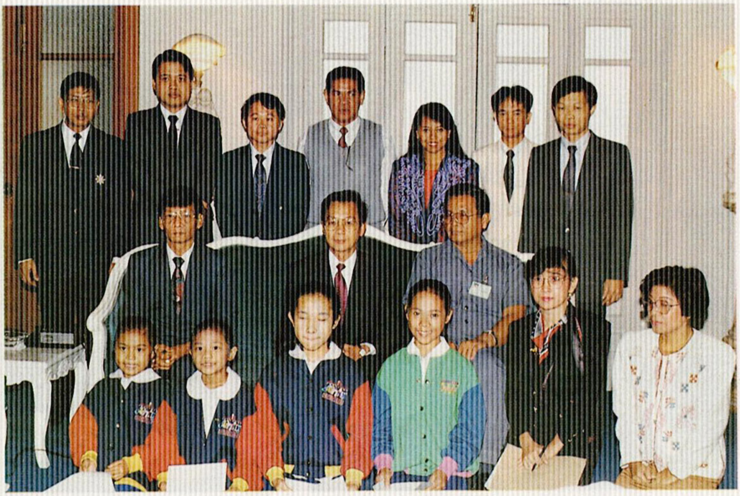

กับเพื่อน ๆ ในโรงเรียน เพื่อหาประสบการณ์ และจะได้รู้จักเรียนรู้การอยู่ร่วมกับคนอื่น รู้จักการเสียสละความอดกลั้น อดทน และเข้าใจตัวเองและคนอื่น จะเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต

นักเรียนแต่ละคนฐานะทางครอบครัวอาจจะไม่เหมือนกัน ถ้าเรามีน้อยกว่าก็อย่าน้อยใจ ตรงกันข้าม พยายามทำให้ดีกว่าคนที่มีมากกว่า ถ้าเราเรียนหนังสือไม่เก่ง เราอาจจะเก่งอย่างอื่น อย่าเป็นคนน้อยใจโชคชะตาตัวเอง

ผู้สัมภาษณ์ - *ตอนนี้ท่านเป็นขวัญใจของเยาวชน เป็นนายกฯ ที่มาจากการเลือกตั้ง อยากให้ท่านให้ข้อคิดเป็นตัวอย่างในเรื่องแนวทางและหลักปฏิบัติไปสู่ความสำเร็จด้วยค่ะ*

นายกฯ - ผมคิดว่าแต่ละคนควรจะเป็นตัวของตัวเอง ไม่จำเป็นต้องเลียนแบบคนอื่น แต่ถ้าเห็นว่าอะไรดีในตัวคนอื่นก็พยายามทำให้ดีเช่นเขาหรือดีกว่า ในขณะเป็นเด็กเราอาจจะยังขาดประสบการณ์ พ่อแม่ ครู และคนที่เรารักเราชอบอาจจะเป็นแบบอย่างที่เรายึดถือ ไม่มีพ่อแม่คนไหนหวังร้ายกับลูก ไม่มีครูคนไหนเจตนาร้ายหวังร้ายกับลูกศิษย์ เพราะฉะนั้นการเชื่อฟังพ่อแม่และครูอาจารย์ก็เป็นสิ่งจำเป็น ผมคิดว่าสิ่งสำคัญก็คือฝึกความเป็นระเบียบวินัยไว้ ความเป็นระเบียบวินัย ไม่ใช่หมายความว่าเข้าแถวซ้ายหันขวาหันพร้อมกัน แต่หมายถึงการประพฤติปฏิบัติให้อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง เช่น การรับประทานอาหารให้หมดจาน การตักอาหารให้พอดีอย่าให้เหลือ หรือรับประทานอาหาร

ที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย ละเว้นกาแฟ น้ำอัดลม หรืออาหารที่คิดว่าอร่อย แต่ไม่เป็นประโยชน์ต่อร่างกาย เพราะวัยเด็กต้องการอาหารที่เป็นประโยชน์มาก จะยังไม่พูดถึงเรื่องเหล้า บุหรี่ เพราะยังไม่ถึงวัย แต่ก็ต้องจำไว้ว่าอย่าสูบบุหรี่ อย่าดื่มเหล้า เมื่อโตขึ้นทุกคนต้องมีเพื่อนนะครับอย่าดูดายไม่ว่าที่บ้าน โรงเรียนมีอะไรช่วยได้ต้องช่วยอย่าดูดาย แล้วก็ไม่ควรจะเรียนอย่างเดียวควรเล่นดนตรีให้เป็น อย่างน้อยสักชิ้นหนึ่ง เล่นกีฬาสักอย่างหรือสองอย่าง แล้วจะทำให้จิตใจได้รับอะไรหลายอย่างนะครับ

ผู้สัมภาษณ์ - *ขณะนี้สิ่งที่นายกฯ คิดและอยากจะทำเพื่อเด็กและเยาวชนมากที่สุด คิดว่าเป็นเรื่องใด*

นายกฯ - เขียนไว้ในนโยบายแล้วครับ คือให้เด็กได้มีโอกาสเรียนให้มากที่สุด คิดว่าไม่มีอะไรที่รัฐบาลจะมอบให้กับเยาวชนได้ดีไปกว่าทำให้เด็กมีความพร้อมตั้งแต่เดี๋ยวนี้ เป็นคนที่มีความพร้อมคือ มีความรู้ เป็นคนดี

มีอนามัยดี สำหรับเข้าไปสู่สังคมในวันข้างหน้า เพราะฉะนั้นก็อยากให้เด็กไทยได้เตรียมตัวก่อนวัยเรียนสักปีหรือสองปีก่อนเข้าประถม เมื่อจบประถมแล้วอยากให้เด็กไทยเรียนต่อสูงขึ้นไป เท่าที่จะเป็นไปได้อย่างน้อยให้จบ ม.๓ หลังจาก ม.๓ ไม่อยากเรียนก็ไม่ว่าอะไร เพราะเด็กคงพร้อมที่จะออกไปเป็นพลเมืองดีและประกอบอาชีพได้ทุกอาชีพ โดยเฉพาะอยากฝึกให้เป็นนักประชาธิปไตย รู้จักรับผิดชอบตั้งแต่เดี๋ยวนี้นะครับเคารพกฎเกณฑ์ของส่วนรวมและเป็นคนที่มองประโยชน์ของส่วนรวมเป็นเป้าหมายควบคู่กับชีวิตส่วนตัวของเราด้วย มิใช่คิดที่จะแสวงหาความร่ำรวยส่วนตัวอย่างเดียว มองส่วนรวมด้วย เมื่อโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ผมเชื่อว่าจะเป็นพลเมืองที่มีประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองต่อไป

ผู้สัมภาษณ์ - *ท่านอยากเห็นเด็กและเยาวชนพัฒนาไปในทิศทางใด*

นายกฯ - ผมคิดว่า เด็กในอนาคตข้างหน้า เมื่อบ้าน-

เมืองเข้าสู่ระบอบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ขึ้น การแข่งขันจะมากขึ้น การแข่งขันดังกล่าวเป็นธรรมชาติของคนในโลก ทุกประเทศก็เป็นอย่างนั้น แต่การแข่งขันไม่ควรเป็นเรื่องทำลาย เพราะฉะนั้นเด็กในวันข้างหน้าทิศทางก็คงจะมีความเป็นเลิศทางความรู้และความพร้อมในแง่จริยธรรม คุณธรรม ความซื่อสัตย์ สุจริต มีความรับผิดชอบและสามารถที่จะอยู่ในสังคม ปรับปรุงสังคม เป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในสังคมได้

ผู้สัมภาษณ์ - *ท่านคิดว่าเยาวชนในยุคประชาธิปไตยนอกจากคุณธรรมที่กล่าวนี้แล้ว มีอะไรเพิ่มเติมอีกไหมครับ*

นายกฯ - อยากให้ฝึกเป็นคนมีเหตุผล มีค่านิยมที่ดี

ผู้สัมภาษณ์ - *ทราบว่าท่านนายกรัฐมนตรี ชอบวาดรูปและวาดได้ดี จะขอความกรุณาจากท่านวาดรูปให้แก่เด็ก เนื่องในวันเด็กแห่งชาติปีนี้ เป็นภาพอะไรก็ได้ แล้วแต่ท่านจะกรุณา*

นายกฯ - หนูนั่งเป็นแบบนะ วาดรูปทั้ง ๔ คนนี้เลย

ท่านนายกฯ รับอุปกรณ์ แล้วหันไปบอกตัวแทน

เยาวชนให้นั่งหันด้านข้างเป็น
แบบในการวาด ผู้สัมภาษณ์
มองดูการวาดรูป ท่านนายกฯ
ลากเส้นด้วยความมั่นใจ
ไม่ใช้ยางลบเส้นแม้แต่เส้น
เดียว ขณะวาด ท่านพูด
เล่นกับเยาวชนด้วยอารมณ์
ที่แจ่มใส เนื่องจากท่านมี
ภารกิจมาก คณะพวกเรารีบ
ถือโอกาสใช้เวลาที่ท่านให้
มาอย่างคุ้มค่า ขณะที่ท่าน
วาดรูป จึงขออนุญาตนำ
คำถามซึ่งเด็กนักเรียน โรง-
เรียนอนุบาลสามเสน เขียน
ถามท่านนายกฯ ดังนี้

* ตอนเป็น
เด็ก นายกฯ
ดื้อหรือเปล่า
ครับ

นายกฯ -(หัวเราะก่อน

ตอบ) ก็เหมือนเด็กทั่วไป ถูกตีพ่อเป็นคนตี ครูอื่นไม่กล้าตี เพราะเป็นลูกครู เลยต้องให้พ่อซึ่งเป็นครูตี

** ตอนเล็กๆ นายกฯ เรียนเก่งไหมครับ*

นายกฯ - พอใช้ได้ เคยสอบได้ที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ แล้วแต่กิจกรรมมากน้อยเพียงใด

** ตั้งแต่เป็นนายกฯ คนที่ ๒๐ รู้สึกอย่างไรบ้างครับ*

นายกฯ - เนื่องจากตั้งใจไว้ก่อนเลือกตั้ง เมื่อได้เป็นตามคาดก็ดีใจคล้ายเด็กสอบได้คะแนนดี

** นายกฯ ทำงานอะไรบ้างคะ*

นายกฯ - ทำทุกอย่างที่เป็นงานของรัฐบาล ที่สำคัญบริหารประเทศให้ได้

** ท่านจะเป็นนายกฯ ได้ ๔ ปี ใช่ไหม*

นายกฯ - เป็นนายกได้ไม่เกิน ๔ ปี

** ท่านเป็นนายกรัฐมนตรีได้อย่างไร*

นายกฯ - เล่นการเมือง สมัครผู้แทนราษฎร ครั้งที่ ๙ เป็นหัวหน้าพรรคโดยการได้รับการสนับสนุน จากประชาชน และพรรคการเมืองอื่นด้วย

** ผมอยากทราบว่าบ้านนายกฯ อยู่ที่ไหน*

นายกฯ - ๑๘๓ ถนนวิเศษกุล จังหวัดตรัง

** ทำไมท่านนายกฯ จึงชอบใส่เสื้อวอร์ม*

นายกฯ - เป็นเสื้อเวลาหาเสียง เสื้อทีม

** ท่านเคยไปเยี่ยมราษฎรหรือเปล่าคะ*

นายกฯ - ไปครับ ไปทุกอาทิตย์

** ขอกราบเรียนถามท่านนายกฯ ว่า นายกรัฐมนตรีจะช่วยประชาชนโดยวิธีใด*

นายกฯ - ช่วยได้มาก เพราะเป็นหน้าที่ของรัฐบาล นายกฯ เป็นหัวหน้ารัฐบาล

** ตอนที่ท่านเลือกตั้ง ท่านมีคะแนนเท่าไหร่ครับ*

นายกฯ - แสนสองหมื่นเศษครับ

** ท่านนายกฯ ครับ ท่านจะทำอย่างไรให้นักเรียนสามัคคีกัน*

นายกฯ - จะชี้ให้เห็นว่าการแตกความสามัคคีเป็นผลเสียหาย

** ตอนนี้ท่านสบายดีหรือเปล่าคะ*

นายกฯ - สบายดีครับ

** ทำอย่างไรจึงจะทำให้การบุกรุกตัดไม้ทำลายป่าน้อยลง*

นายกฯ - สร้างความสำนึกให้เห็นอันตรายต่อการตัดไม้ทำลายป่า ปราบปราม และปรับปรุงให้ประชาชนมีส่วนสร้างป่า

** ท่านนายกครับ ท่านอยากจะช่วยประชาชนทางด้านใด มากที่สุด*

นายกฯ - ผมอยากให้ประชาชนมีโอกาสสร้างฐานะมีรายได้ดีสามารถเลี้ยงตัวเองและครอบครัวได้ อยู่ในสังคมที่มีระเบียบวินัย ในสิ่งแวดล้อมที่ดี

** ท่านคิดจะแก้ปัญหาการศึกษาของเด็กในชนบทอย่างไร เพื่อให้เด็กในชนบทได้รับการศึกษาเรื่องต่าง ๆ เท่ากับคนในเมือง*

นายกฯ - ครับ นั่นคือเป้าหมายใหญ่ การกระจายการ

ศึกษาไปสู่ชนบทให้ประชาชนช่วยตนเองได้ ผมอยากให้รู้จักช่วยเหลือตนเอง

** ถ้าเกิดการประท้วงอีก ท่านจะทำอย่างไรกับเหตุการณ์นั้น*

นายกฯ - จะพยายามไม่ให้มีสิ่งเหล่านั้น ในระบอบประชาธิปไตย ทุกคนมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็น หากประท้วงในขอบเขตของกฎหมาย เป็นสิทธิพื้นฐาน โดยการชุมนุมนั้นปราศจากอาวุธ แต่หากมีการทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ชีวิต ถือว่าไม่ถูกต้อง

** ในขณะนี้เมืองไทยมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องอาชญากรรมกันมาก ท่านจะมีวิธีแก้ไขอย่างไร*

นายกฯ - เป็นเรื่องใหญ่ ต้องเข้มงวดกวดขันให้คนเคารพกฎหมายพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศให้คนมีงานทำ มีรายได้และพัฒนาด้านจิตใจประชาชนไปพร้อม ๆ กัน

ผู้สัมภาษณ์ - กราบขอบพระคุณท่านนายกฯ ที่ได้กรุณาตอบคำถามเด็ก ๆ

ระหว่างวาดภาพ ท่านนายกฯ ได้ตอบคำถามของ

นักเรียนจนวาดภาพเสร็จ ท่านนายกฯ อยู่พูดคุยกับคณะเป็นเวลาชั่วโมงครึ่ง นำความประทับใจแก่ทุกคนจนได้เวลาท่านต้องไปประชุมต่อ ก่อนจากกันวันนั้น ท่านได้พูดให้กำลังใจแก่ตัวแทนเยาวชน**ให้สู้กับชีวิต ทุกคนเลือกเกิดไม่ได้ ชีวิตคนสั้น จึงควรสร้างความดีและประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง**

เพื่อน ๆ เยาวชนได้พบ "นายกรัฐมนตรี ชวน หลีกภัย" แล้วคงมีความเข้าใจในคำว่า **นายกรัฐมนตรี และการปกครองในระบอบประชาธิปไตยยิ่งขึ้น**

ทีมงาน

ประสาน สาระทัน	*อารีย์ เย็นสุข*
อิสระ เสียงเพราะดี	*วิภา ตัณฑุลพงษ์*
ธงชัย ศิริปรีชา	*เพ็ญศรี สุขสวัสดิ์*
ศัจธร วัฒนะมงคล	*พิพัฒน์ กรแก้วสกุลเดช*
กัลชลี รองสกุล	*และตัวแทนเยาวชน ร.ร.ศูนย์รวมน้ำใจ*

เรื่องของ "ลูกบังเกิดเกล้าฯ"

BY FIRST & FERN

คุณพ่อซ่อมซะทีเถอะ
อากาศแย่ นะพ่อ
ก.0001

คุณพ่อสวมหมวกกันน็อกก่อน
แล้วอย่าไป `ม็อบ´ กะเขานะ!

ฝึกประชาธิปไตย
คุณพ่อ ต้องไป เลือกตั้ง
หน่วยเลือกตั้งที่ 01
FIRST & FERN

เมื่อไร คุณแม่จะเลิกเรียนคณิตศาสตร์ซะที
เรียนทุกวัน บวกเลขแค่ สิบเอง
FIRST & FERN

กลับบ้านเราดีกว่า

คำหมาน คนไค

แก่นเป็นเด็กบ้านนอก เขาช่วยพ่อแม่ทำงานในไร่นา ดูแลเป็ดไก่วัวควาย ช่วยครอบครัวทำงานบ้านมาตั้งแต่วัยเด็ก เขาเป็นลูกคนสุดท้อง พี่สาวคนโตออกจากบ้านไปทำงานในเมือง แก่นกับพี่ชายอีกสามคนอยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน ไม่มีใครเรียนต่อชั้นมัธยมเนื่องจากพ่อแม่อยากให้ลูก ๆ ช่วยทำงาน

ถึงแม้มีที่นาไม่มาก พ่อแม่ของแก่นก็ใช้พื้นที่ทุกตารางวา ให้เกิดประโยชน์ด้วยการทำไร่นาสวนผสม บริเวณที่ลุ่มมาก ๆ ก็ขุดบ่อเลี้ยงปลา นอกนั้นใช้ทำนาข้าวในหน้าฝน หลังจากเก็บเกี่ยวข้าวแล้วก็ปลูกถั่วและเผือกมัน ที่สูงขึ้นมาหน่อยปลูกไม้ดอก ไม้ประดับ ผักและผลไม้ต่าง ๆ หลายชนิดปะปนกันไป ที่ดินบางส่วนใช้ปลูกหญ้าเลี้ยงวัวพันธุ์เนื้อ ๔ - ๕ ตัว นอกจากนี้ยังเลี้ยงหมู เป็ด ไก่ ห่านและไก่งวงอย่างละเล็กอย่างละน้อย ที่ดินแปลงนี้จึงมีทั้งข้าว ปลา อาหารต่าง ๆ อย่างครบถ้วน

การทำไร่นาสวนผสมแบบนี้ พ่อของแก่นเป็นคนแรกที่ริเริ่มทำในอำเภอนี้ เป็นการใช้ที่ดินให้เกิดประโยชน์สูงสุดตลอดปี ทำให้คนในครอบครัวมีงานทำ และมีรายได้ดีกว่าการทำนาแต่เพียงอย่างเดียว มูลของสัตว์เลี้ยงใช้เป็นปุ๋ยสำหรับพืช จึงลดต้นทุนค่าปุ๋ยได้มาก ผัก ผลไม้ ปลา ไก่ เป็ดและไข่เป็นอาหารอย่างดีที่ผลิตได้เอง ผลผลิตต่าง ๆ มีตามฤดูกาลตลอดปี ทำให้ครอบครัวนี้มีรายได้ แม้ไม่มากก็ไม่ถึงกับเป็นหนี้สิน

"ผมอยากเรียนต่อครับ" แก่นบอกพ่อเมื่อเขาเรียนจบชั้น ป.๖ *"ปีนี้โรงเรียนบ้านเราเปิดชั้น ม.๑ ไม่ต้องไปเรียนในอำเภออีกแล้ว"*

"ก็ดีเหมือนกัน พ่ออยากให้ลูกเรียนสูง ๆ ทุกคนนั่นแหละ แต่มันจำเป็น พวกพี่ ๆ จึงไม่ได้เรียน แก่นมีโอกาสดีกว่าใคร ๆ พ่อจะให้เรียนจนถึงที่สุดเลย" พ่อพูดในระหว่างที่กำลังช่วยกันเก็บมะขามหวาน

แก่นเรียนต่อชั้น ม. ๑ ในโรงเรียนเดิมซึ่งเปิดสอนชั้นมัธยมตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา แต่หลังจากเปิดเรียนได้ไม่กี่วัน หนูกาญจน์พี่สาวคนโตก็มาเยี่ยมบ้าน พร้อมด้วยสามีชาวต่างประเทศ การกลับมาของหนูกาญจน์ ทำความตื่นเต้นแปลกใจให้แก่คนทั้งหมู่บ้าน

หนูกาญจน์จากบ้านไปหลายปี กลับมาคราวนี้กลายเป็นคนใหม่ แต่งตัวทันสมัย ใส่เครื่องประดับแพรวพราว ผิวพรรณ และผมเผ้า ตลอดจนกิริยาท่าทางผิดแผกไปจากหนูกาญจน์คนเดิม

"หนูจะมาชวนน้องไปอยู่ด้วยกันที่อเมริกา ที่นั่นมีงานทำ มีรายได้ดี" หนูกาญจน์พูดหลังจากมอบเงินจำนวนหนึ่งซึ่งค่อนข้างมากให้พ่อและแม่

"แล้วใครจะช่วยพ่อแม่ทำงาน" แม่พูดด้วยความเป็นห่วง

"ก็แล้วแต่ใครอยากอยู่ใครอยากไป หนูว่าน่าจะอยู่สองคนไปสองคน"

หลังจากพูดคุยกันอย่างถ้วนถี่แล้ว ปรากฏว่าไม่มีใครตัดสินใจ

ไปอเมริกากับพี่สาว นอกจากแก่นคนเดียว เขาให้เหตุผลว่า

"ผมอยากไปเมืองนอก อยากขี่เรือบินตั้งแต่ตอนที่อ่านหนังสืออยู่ชั้น ป. ๓"

พ่อแม่และพี่ ๆ เห็นตรงกันว่าควรให้แก่นไปอเมริกากับหนูกาญจน์ โดยหวังว่าจะได้ประสบการณ์ชีวิตเพิ่มพูนขึ้น ส่วนการทำงานหาเงินนั้นทุกคนถือว่าเป็นเรื่องรองลงมา แก่นจึงจำใจลาออกจากโรงเรียนหลังจากเรียนได้ไม่ถึงเดือน

วันที่ขึ้นเครื่องบินเหินฟ้าสู่อเมริกา แก่นตื่นเต้นดีใจมาก เขาเคยเห็นเครื่องบินผ่านไปบนฟ้าในระยะสูงลิบ เมื่อขึ้นไปอยู่ในเครื่องบินแล้ว ทุกอย่างไม่เป็นอย่างที่เคยคิดเคยฝันเลย อะไร ๆ ดูสะอาดเรียบร้อยสะดวกสบายและสวยงามไปหมด

แก่นไม่รู้แน่ว่าเวลาที่เดินทางนานเท่าใด เพราะกลางวันกลางคืนเปลี่ยนไปไม่คงที่ จำได้ว่าเครื่องบินลงจอดสามครั้ง ครั้งที่สามเปลี่ยนลำใหม่ บินต่อไปอีกประมาณสองชั่วโมง เมื่อลงจอดแล้ว พี่เขยพานั่งรถต่อไปประมาณครึ่งชั่วโมงก็ถึงบ้านพัก

บ้านของหนูกาญจน์กับสตีฟอยู่ชานเมืองแห่งหนึ่ง แก่นไม่รู้ว่าคือเมืองอะไร อยู่รัฐไหน สตีฟทำงานเป็นช่างไฟฟ้าอิเล็กทรอนิกส์ที่โรงงานไม่ห่างจากบ้านมากนัก หนูกาญจน์ทำงานในตลาดซูเปอร์มาร์เก็ตในเมือง

ตอนกลางวันพี่สาวพี่เขยไปทำงาน แก่นอยู่บ้านคนเดียว แรก ๆ ก็ทำท่าจะสนุกและตื่นเต้นดี เพราะมีสิ่งแปลกใหม่ให้พบเห็น ไม่ว่าจะเป็นผู้คน บ้านเรือน ต้นไม้ ดอกไม้ แม้แต่สุนัข และแมวก็ต่างจากที่เคยพบเห็นในเมืองไทย

ต่อมาแก่นรู้ว่าเมืองที่เขาอยู่ชื่อแกรนด์วิลล์ ทางทิศเหนือและตะวันตกของเมืองเป็นทิวเขา มองเห็นหิมะสีขาวแม้ในระยะไกล ทางใต้และตะวันออกเป็นทุ่งกว้างสุดสายตา มีแต่ไร่ข้าวสาลีต้นเตี้ย ๆ แก่นไป

ถึงเมืองแกรนด์วิลล์ในเดือนมิถุนายน อากาศร้อนเท่ากับที่เมืองไทย แต่กลางคืนเย็นสบาย

แก่นอยู่บ้านพี่สาวโดยไม่ได้ทำอะไร นอกจากกิน นอน เล่นและดูโทรทัศน์กับฟังเทป เขาไม่ได้พูดคุยกับใครนอกจากกับพี่สาว กับพี่เขยก็ได้แต่ยิ้มให้กัน ภาษาอังกฤษที่เรียนในชั้น ป. ๕ -๖ ช่วยให้เขาฟังพอจะรู้เรื่องบางคำ แต่ก็ไม่กล้าพูด

ในละแวกนั้นมีบ้านเรือนตั้งอยู่เป็นแถวเป็นแนวเป็นระเบียบแต่ละหลังสวยงาม ส่วนมากทาสีขาว รั้วบ้านส่วนมากเป็นรั้วต้นไม้ ทุกบ้านปลูกดอกไม้สวยงามมาก แต่ไม่ค่อยมีผู้คนจับกลุ่มพูดคุยหรือเล่นกัน ทุกคนออกจากบ้านไปทำงาน กลับมาก็เข้าบ้าน บางบ้านมีแต่คนแก่ สองคนบ้าง คนเดียวบ้าง บางคนอยู่บ้านคนเดียวกับสุนัข

แก่นรู้สึกว่าคนเมืองนี้คงไม่รู้จักกัน เพราะไม่เห็นพูดคุยกันและเขารู้สึกว่าเมืองนี้มีคนแก่มากกว่าเด็ก ๆ และคนหนุ่มสาว ผู้คนที่นี่มีทั้งผิวขาวและผิวดำ

"เมืองนี้ไม่ค่อยมีคนไทย อีกด้านหนึ่งของเมืองมีคนลาวและคนญวนอยู่มาก วันหลังจะพาไปกินข้าวเหนียวส้มตำไก่ย่าง" หนูกาญจน์บอกน้องชาย

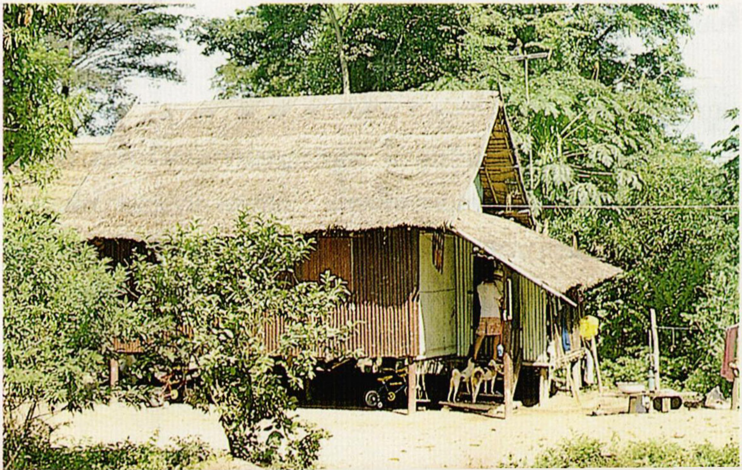

“มีข้าวเหนียวไก่ย่างด้วยหรือ” แก่นคิดถึงอาหารที่เขาชอบรับประทานเมื่ออยู่เมืองไทย

“มีของกินเกือบทุกอย่างเหมือนที่เมืองไทย แต่มันแพงหน่อย” หนูกาญจน์พูด

เวลาผ่านไปสามสัปดาห์ หนูกาญจน์พาแก่นไปรับประทานอาหารไทยที่ย่านที่อยู่ของคนลาวหนึ่งครั้ง แก่นทราบว่าคนลาวเหล่านั้นอพยพไปอยู่อเมริกาภายหลังประเทศลาวเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๘ แก่นพูดภาษาลาวได้เพราะเป็นภาษาเดียวกันกับที่พูดอยู่ประจำที่บ้านอำเภอเลิงนกทา จังหวัดยโสธร แก่นคุยกับคนลาว

ที่ร้านอาหาร พวกที่อพยพไปใหม่ต่างรู้สึกคิดถึงบ้านเดิม แก่นก็รู้สึกคิดถึงบ้านเหมือนกัน

ตลอดเวลาสามสัปดาห์ แก่นอยู่บ้านคนเดียวในตอนกลางวัน ไม่ได้พูดคุยกับใคร เขาคิดถึงทุ่งนา คิดถึงบ่อปลา คิดถึงสวนมะขามหวาน คิดถึงเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน หมู่บ้านของเขาที่อำเภอเลิงนกทาไม่เจริญเท่าเมืองแกรนด์วิลล์ แต่ชีวิตที่เลิงนกทามีความสุขกว่าหลายเท่า

โทรทัศน์จอใหญ่ วีดีโอเกม ตู้เย็น เครื่องปรับอากาศ โทรศัพท์ รถยนต์ เครื่องซักผ้า และอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในบ้านของพี่สาวไม่ได้ทำให้แก่นมีความสุขเลย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ได้ทำให้ความคิดถึงบ้านลดลง

"พี่หนูกาญจน์ ผมคิดถึงบ้าน ผมอยากกลับบ้าน" แก่นบอกพี่สาวในตอนเย็นวันหนึ่ง

"อดทนหน่อยซี อีกหน่อยก็ชินไปเอง" พี่สาวไม่ค่อยพอใจ *"สตีฟบอกว่าแก่นคงทำงานไม่ได้ เพราะอายุยังไม่ถึงตามกฎหมายกำหนด เขาจะให้แก่นเข้าโรงเรียนไปก่อน"*

"ไม่เอาละ ผมจะกลับไปเรียนที่บ้านเรา ภาษาอังกฤษแค่นี้ผมจะเรียนกับเขาได้อย่างไร อีกอย่างหนึ่ง ยังมีเรื่องต่าง ๆ ของเมืองไทยที่ต้อง

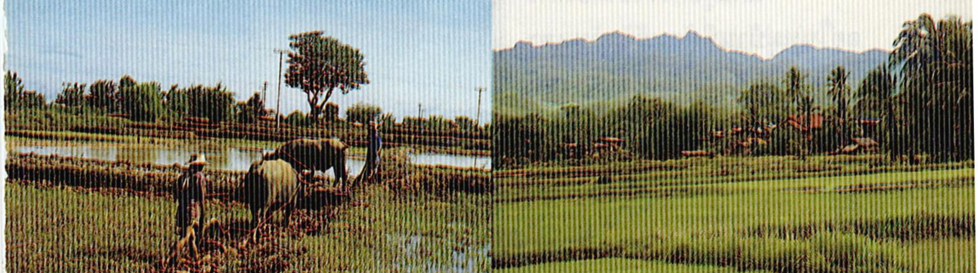

เรียนอีกมาก ให้ผมกลับเถอะ เรียนจบชั้นมัธยมแล้วผมจะมาใหม่" แก่นอ้อนวอน

ในที่สุดหนูกาญจน์ และสตีฟก็ใจอ่อนยอมให้แก่นกลับเมืองไทย

ทันทีที่ล้อเครื่องบินแตะพื้นสนามบินดอนเมือง แก่นรู้สึกหัวใจพองโต แม้อำเภอเลิงนกทาอยู่ห่างไกลออกไปอีกกว่า ๕๐๐ กิโลเมตร เขาก็รู้สึกเหมือนว่าได้กลับถึงบ้านเกิดเมืองนอนแล้ว เขารู้สึกอุ่นใจ ดีใจ และมั่นใจในตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่เขาเดินทางจากอเมริกากลับเมืองไทยตามลำพังโดยไม่มีคนรู้จักกันเป็นเพื่อนร่วมเดินทาง ทำให้เขามีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

เวลาหนึ่งเดือนที่อเมริกาทำให้เขารู้จักอเมริกาเพียงเล็กน้อย แต่สิ่งที่เขาพบเห็นก็คือ ในความเจริญของบ้านเมืองที่นั่น ผู้คนต่างคนต่างอยู่ เพื่อนบ้านไม่สนทนากัน ราวกับว่าต่างคนต่างทำงานหาเงิน คนแก่อยู่ตามลำพังเป็นคู่ ๆ บ้าง อยู่โดดเดี่ยวบ้าง อาหารการกินก็มีราคาแพงกว่าที่เมืองไทยมาก

แก่นรู้สึกว่า เขาต้องการอยู่ในหมู่บ้านที่ผู้คนรู้จักกันและช่วยเหลือเกื้อกูลกันด้วยความมีน้ำใจมากกว่าที่จะอยู่ในชุมชนที่บ้านเมืองเจริญ แต่ผู้คนต่างคนต่างอยู่อย่างที่เขาได้พบเห็นในอเมริกา.

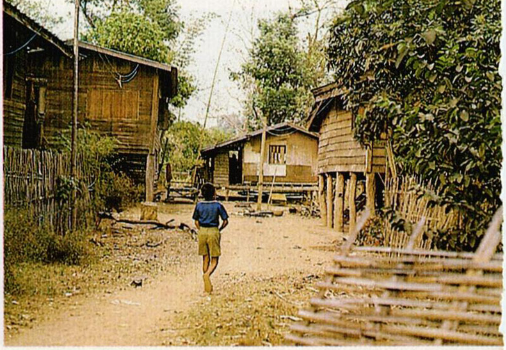

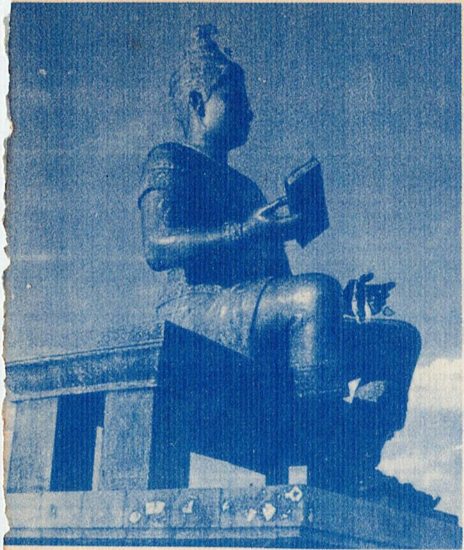

ฟ้ามืด-ฟ้าใส

ศาสตราจารย์ คุณหญิง ศรีนาถ สุริยะ

เมื่อบุคคลหรือประเทศประสบภัยอันตราย ก็อยู่ในสภาพเปรียบเหมือน *วันฟ้ามืด* มีพายุพัดรุนแรง บ้านเรือนพังทลาย ฟ้าผ่าเสียงดังกึกก้อง น้ำเชี่ยวกรากพัดพาต้นไม้หักโค่น สัตว์เลี้ยงและพืชผลเสียหาย รวมทั้งชีวิตมนุษย์อีกเป็นอันมาก เมื่ออันตรายผ่านพ้นไป ทุกอย่างเข้าสู่สภาพเดิมหรือดีขึ้นก็เปรียบเหมือน *วันฟ้าใส* ทุกคนต่างก็มีความสุข มีความปลอดโปร่ง สดชื่น แจ่มใส

ชนชาติไทย ผ่านภาวะฟ้ามืด-ฟ้าใสมาหลายครั้ง แต่ฟ้าใสนั้นเกิดขึ้นเพราะความเสียสละ กล้าหาญ และความรักชาติของคนไทย

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ มีความประสงค์จะเตือนความจำหรือบอกเล่าให้ผู้ที่ไม่เคยรู้ ได้รับรู้ ถึงพระคุณของบรรพบุรุษไทย ท่านได้เสียสละความสุขส่วนตัว สละชีวิต รักษาบ้านเมืองและ

ความเป็นเอกราชไว้ให้พวกเราอยู่ ด้วยความภาคภูมิใจว่า ถึงเราจะต้องเสียเอกราชเป็นครั้งคราวในอดีต แต่ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ไทยรักษาเอกราชไว้ได้ ในขณะที่เพื่อนบ้านรอบข้าง ต้องตกเป็นอาณานิคมของชาวตะวันตก

คนไทยในปัจจุบัน ต้องมีมานะอดทน อดกลั้น ต่อสู้อุปสรรค ภัยอันตราย **ต้องรู้รักสามัคคี** อย่าให้น้อยหน้าบรรพบุรุษของเรา และอย่าคิดผูกใจโกรธแค้นผู้ที่ทำให้เราต้องเจ็บปวดในอดีตและปัจจุบัน คนไทยมีนิสัยชอบการให้อภัย การให้อภัยนำมาซึ่งความสุข

เรื่องฟ้ามืด-ฟ้าใส มีอยู่มาก ขอนำมาเล่าอย่างสั้น ๆ เป็นบางยุค บางสมัยพอเป็นสังเขป

ฟ้ามืดฟ้าใส ครั้งที่ ๑

นานมาแล้วมีชนชาติมีอำนาจและเจริญทางศิลปวัฒนธรรมตั้งถิ่นฐานอยู่ทางภาคเหนือและภาคอีสานของประเทศไทยในขณะนี้ ชนชาตินั้นคือ **ขอม** ความใหญ่ยิ่งของขอมจะเห็นได้จากมรดกทางสถาปัตยกรรม เช่น ปราสาทเขาพระวิหาร ปราสาทเขาพนมรุ้ง ปราสาทพิมาย ปราสาทเมืองสิงห์ ฯลฯ

คนไทยกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งตั้งบ้านเมืองเป็นอิสระจึงต้องตกอยู่ใต้อำนาจของขอม เช่น เมืองโยนกนาคนครของพระเจ้าพังคราช ก็ถูกขอมเมืองอุมงเสลาเข้ายึด แต่พระราชโอรสซึ่งมีพระนามว่า เจ้าพรหมกุมาร ซึ่งมีพระชนม์เพียง ๑๖ พรรษา ก็สามารถรวบรวมคน ฝึกหัดอาวุธเข้าตีเมืองคืนได้

ก่อน พ.ศ. ๑๘๐๐ มีขอมกลุ่มหนึ่งเข้ายึดเมืองสุโขทัย

ซึ่งเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งของกลุ่มคนไทย

การกู้เอกราชของคนไทยที่เมืองสุโขทัย เป็นงานที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะนอกจากขับไล่ขอมออกไปแล้ว ขอมก็ไม่มีกำลังกลับมาทำร้ายคนไทยอีก นอกจากนี้แล้วอาณาจักรสุโขทัยของไทย ก็เริ่มต้นความเจริญรุ่งเรืองเป็นที่ภาคภูมิของคนไทยตลอดมา

ผู้กอบกู้เอกราชสุโขทัย คือ พ่อเมือง ๒ ท่าน ซึ่งเป็นสหายกัน พ่อขุนผาเมือง เจ้าเมืองราด และพ่อขุนบางกลางหาว เจ้าเมืองบางยาง เมื่อพ่อขุนบางกลางหาวได้เป็นกษัตริย์พระองค์แรกของราชวงศ์สุโขทัย มีพระนามใหม่ว่า พ่อขุนศรีอินทราทิตย์ พระมเหสีของท่านมีพระนามว่า นางเสือง ท่านผู้นี้เป็นพระขนิษฐา *(น้องสาว)* ของพ่อขุนผาเมือง ดังนั้นพ่อเมืองทั้งสอง จึงเป็นพระสหายและเป็นญาติกันด้วย

กษัตริย์ราชวงศ์สุโขทัยได้สร้างความมั่นคง ความเจริญทางศิลปวัฒนธรรมและเศรษฐกิจให้แก่ชนชาติไทยเป็นอย่างยิ่ง ดังตัวอย่างเพียงเล็กน้อย ดังนี้

พ่อขุนรามคำแหง พระราชโอรสพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ ทรงคิดการเขียนอักษรไทย เมื่อ พ.ศ. ๑๘๒๖ เป็นเกียรติสูงส่งของคนไทยซึ่งมีตัวอักษรของตนเอง ไม่ต้องใช้ตัวอักษรของคนต่างชาติ

นอกจากนี้ยังส่งเสริมอุตสาหกรรมการทำถ้วยชามกระเบื้องและของใช้ประจำบ้าน คนไทยมีถ้วยชามใส่อาหารทั่วทุกครอบครัว ไม่ต้องใช้ใบไม้หรือเปลือกไม้ใส่อาหารเช่นบางชนชาติ นอกจากนี้แล้วถ้วยชามของไทยยังเป็นที่นิยมในต่างประเทศ ไทยส่งถ้วยชามไปขายยังประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศอินโดนีเซีย และที่ไกลไปอีก เช่น ประเทศเตอรกี เป็นต้น

พระเจ้าลิไท พระเจ้าแผ่นดินพระองค์ที่ ๕ ของราชวงศ์สุโขทัย สมัยนั้นคนไทยมีฝีมือในการหล่อพระพุทธรูปมาก ได้โปรดเกล้าฯ ให้หล่อพระ-พุทธชินราช ซึ่งงดงามที่สุดในบรรดาพระพุทธรูปหล่อในประเทศไทย ขณะนี้ประดิษฐานอยู่ในพระ-อุโบสถ วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ จังหวัดพิษณุโลก

จะเห็นได้ว่าเมื่อผ่านฟ้ามืดมาแล้ว ฟ้ากลับสดใสยิ่งกว่าเดิม

ฟ้ามืดฟ้าใส ครั้งที่ ๒

จะเด็ด *(บุเรงนอง)* ผู้ชนะสิบทิศ กษัตริย์พม่าตีกรุง-ศรีอยุธยา เมื่อ พ.ศ. ๒๑๑๒ ในรัชกาลของสมเด็จพระ มหินทรา-ธิราช พระราชโอรสของพระมหาจักรพรรดิ และสมเด็จพระสุริโยทัย ไทยเสียเอกราชเป็นครั้งแรก

ก่อนไทยจะเสียเอกราชครั้งนี้ ไทยกับพม่าก็ได้ทำสงครามกันหลายครั้ง แต่ไม่ถึงกับเสียเอกราช เป็นแต่เสียเงินทำขวัญ/เสียค่าปรับเป็นพาหนะ เช่น ช้างปีละ ๓๐ เชือก

ที่สำคัญที่สุดก็คือ สงคราม พ.ศ. ๒๐๙๑ สมเด็จพระ-สุริโยทัยต้องเสียพระชนม์บนคอช้างอย่างองอาจกล้าหาญเพื่อช่วยชีวิตพระสวามี คือสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ

ในเวลาต่อมาสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ ต้องทรงยินยอมให้บุเรงนอง นำพระราชโอรสและข้าราชการไทย อีก ๒ ท่านไปกรุงหงสาวดีเป็นตัวประกัน

ครั้นถึงรัชสมัยพระเจ้าบุเรงนอง ผู้ชนะสิบทิศ พม่าก็ได้เจ้าชายและเจ้าหญิงไทยไปอยู่กรุงหงสาวดี อีก ๓ พระองค์

๑. พระเทพกษัตรี พระราชธิดาของสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ และสมเด็จพระสุริโยทัย ถูกนำไปถวายเป็นพระชายาของบุเรงนอง

๒. พระสุพรรณกัลยาณีพระพี่นางของสมเด็จพระนเรศวร พระราชบิดามารดา คือ สมเด็จพระมหาธรรมราชา และพระวิสุทธิกษัตรี *(พระราชธิดาของสมเด็จพระมหาจักรพรรดิและสมเด็จพระสุริโยทัย)*

๓. สมเด็จพระนเรศวร ถูกนำไปกรุงหงสาวดี ตั้งแต่มีพระชนม์ ๘ พรรษา เมื่อไทยแพ้สงครามช้างเผือก พ.ศ. ๒๑๐๖ ประทับอยู่ในหงสาวดี ๗ ปี จนมีพระชนม์ ๑๕ พรรษา จึงได้เสด็จกลับกรุงศรีอยุธยา เมื่อพระราชบิดาถวายพระพี่นาง คือ พระสุพรรณกัลยาณีไปแทน

การที่ไทยแพ้สงครามคราวนี้ บุเรงนองได้นำทรัพย์สมบัติโบราณวัตถุ พลเมืองไทย ข้าราชการ พระบรมวงศานุวงศ์ตลอดจนพระเจ้าแผ่นดิน คือ สมเด็จพระมหินทราธิราช ไปเมืองหงสาวดี แต่สมเด็จพระมหินทราธิราชทรงพระประชวร เสด็จสวรรคตระหว่างการเดินทาง

โบราณวัตถุของไทยบางชิ้น เช่น รูปหล่อด้วยสำริด ขณะนี้ก็ยังอยู่ที่เมืองบัณฑเลย์ ประเทศเมียนม่า *(พม่า)* ผู้เขียนได้เห็นเมื่อไปที่เมืองนี้ ในพ.ศ. ๒๕๒๕

พระมหาธรรมราชา *(พระราชบิดาของสมเด็จพระนเรศวร)* ครองราชย์อยู่ที่กรุงศรีอยุธยา ในฐานะประเทศราชของพม่า

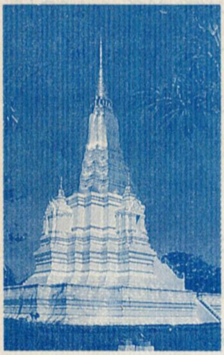

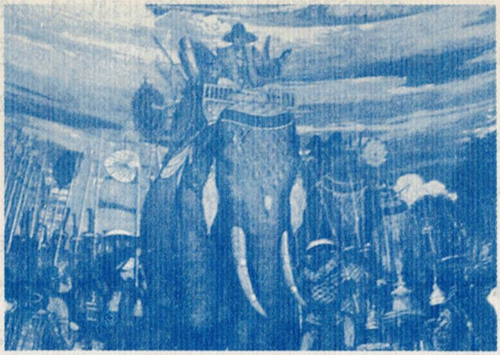

สมเด็จพระนเรศวรประทับอยู่ที่เมืองพิษณุโลก ทรงมีโอกาสสะสมกำลังทหาร ฝึกอาวุธให้พร้อมเพื่อการกู้เอกราช จนสามารถประกาศอิสรภาพที่เมืองแครง เมื่อ พ.ศ. ๒๑๒๗

ในเวลาต่อมา สมเด็จพระนเรศวรเสด็จขึ้นครองราชย์ ได้ทำสงครามยุทธหัตถีกับพระมหาอุปราชาพม่า ทรงฟันพระมหาอุปราชา สิ้นพระชนม์บนคอช้าง เมื่อ พ.ศ. ๒๑๓๕ ตั้งแต่นั้นมาเป็นเวลา ๑๗๕ ปี พม่าไม่เข้ามารบกวนไทย เพราะพระบรมเดชานุภาพของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ฟ้ามืดฟ้าใส ครั้งที่ ๓

พ.ศ. ๒๓๑๐ รัชกาลพระเจ้าเอกทัศ หรือพระเจ้าอยู่หัวพระที่นั่งสุริยาศน์อมรินทร ไทยเสียเอกราชให้พระเจ้ามังระกษัตริย์พม่า เมืองอยุธยาซึ่งเป็นราชธานีไทยมาเป็นเวลา ๔๑๗ ปี ถูกเผาทำลายย่อยยับ พระเจ้าแผ่นดินสวรรคตไม่มีรัชทายาท สิ้นสุดราชวงศ์กษัตริย์กรุงศรีอยุธยา เจ้านายข้าราชการพลเมืองไทยถูกกวาดต้อนเอาไปเป็นเชลยพร้อมทั้งสมบัติอันมีค่าของวัดและ

ของพระเจ้าแผ่นดิน คนไทยซึ่งถูกนำตัวไปเมืองพม่าต้องเสียชีวิตระหว่างการเดินทางเพราะทนความยากลำบากไม่ไหวเป็นจำนวนมาก

ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าจะมีผู้นำคนไทย หรือเชื้อสายกษัตริย์ไทยจะมีขึ้นได้ในระยะเวลาอันมืดมนเช่นนี้

แต่ในที่สุดคำกล่าวที่ว่า **"กรุงศรีอยุธยา ไม่สิ้นคนดี"** ก็ปรากฏเป็นความจริงขึ้น มีวีรบุรุษผู้หนึ่งคือพระยาตาก *(สิน)* ถึงแม้จะมิได้เป็นเชื้อสายกษัตริย์ แต่เป็นผู้องอาจ กล้าหาญ มุ่งมั่นจะกอบกู้เอกราชให้จงได้ ด้วยความเฉลียวฉลาดและความสามารถในการรบ กล้าตัดสินใจ จึงเป็นที่เลื่อมใสของคนไทยซึ่งกำลังหวาดกลัวหาที่พึ่งมิได้

ในที่สุดพระยาตาก *(สิน)* **ก็ใช้เวลาเพียง ๗ เดือน** ตีค่ายโพธิ์สามต้น ซึ่งเป็นที่ตั้งสำคัญของกองทหารพม่าแตก คนไทยจึงได้เอกราชคืน ด้วยความสามารถของพระยาตาก (สิน) ซึ่งคนไทยได้ถวายพระนามว่า สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

ฟ้ามืดฟ้าใส ครั้งที่ ๔

วันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ กองทัพญี่ปุ่นยกพลขึ้นบก ผ่านประเทศไทย ทหารไทย ตำรวจ ยุวชนทหารได้ต่อต้านอย่างกล้าหาญ เสียชีวิตกันมากที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และ

นครศรีธรรมราช ในที่สุดรัฐบาลไทยหยุดต่อสู้ ยอมให้กองทัพญี่ปุ่นเข้ามาตั้งหน่วยทหารในประเทศไทย และผ่านไปยังประเทศอื่น เช่น สิงคโปร์ พม่า ฯลฯ

ต่อมาไทยเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น

วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ ไทยประกาศสงครามกับสหราชอาณาจักร และประเทศสหรัฐอเมริกา

สงครามดำเนินไปเกือบ ๔ ปี วันที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๘๘ ญี่ปุ่นก็ยอมแพ้สงคราม ดังนั้นไทยซึ่งเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่นก็ต้องแพ้สงครามด้วย จะต้องถูกปรับ ผู้นำประเทศต้องเป็นอาชญากรสงคราม ไทยจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ประเทศซึ่งไทยประกาศสงครามด้วย

ความจริงไทยได้เป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น ได้ประกาศสงครามกับอังกฤษและสหรัฐอเมริกา ไม่มีทางจะหลีกเลี่ยงการเป็นผู้แพ้สงคราม และถูกปรับเรียกค่าเสียหายได้ทุกอย่าง เช่นประเทศมหาอำนาจได้เรียกร้องต่อประเทศญี่ปุ่น

เป็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อว่า นักการเมืองไทย รัฐบุรุษไทยจะสามารถประกาศว่า การประกาศสงครามของไทย เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ **เป็นโมฆะ**

ด้วยความสามารถ ด้วยความเสียสละของคนไทยหลายฝ่าย ตลอดจนคนไทยที่เรียกตัวเองว่า **“เสรีไทย”** ในประเทศสหรัฐอเมริกา ในประเทศอังกฤษ ตลอดจนเสรีไทยในประเทศไทยซึ่งคนไทยไม่สู้จะได้ทราบกันแพร่หลายว่า มีคนไทยอาชีพต่าง ๆ ทำงานเพื่อกอบกู้เอกราชอยู่ในประเทศไทยประมาณ ๑ ล้านคน มีอาวุธพร้อมรบและพลพรรคซึ่งฝึกอาวุธและมีอาวุธถึงหกหมื่นคน

ไทยต้องเสียค่าปรับให้บางประเทศซึ่งไม่ยอมรับว่าการประกาศสงครามเป็นโมฆะ บางประเทศก็เห็นใจ ยอมรับการขอร้องของไทย

ฟ้ามืดฟ้าใส ครั้งที่ ๕

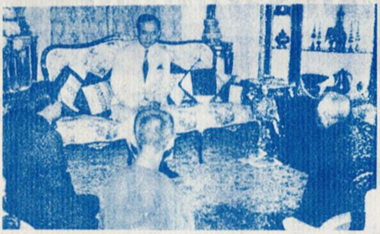

กรุงเทพมหานคร ระหว่างวันที่ ๑๗-๑๘-๑๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ถนนราชดำเนิน เหตุการณ์เพิ่งผ่านไป ไม่จำเป็นต้องเล่าซ้ำ

วันที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชทานพระราชดำรัสแก่พลเอกสุจินดา คราประยูร และ พลตรีจำลอง ศรีเมือง

"ขอให้ทั้งสองฝ่าย สุจินดา จำลอง ช่วยหันหน้าเข้าหากัน ไม่ใช่เผชิญหน้ากัน **ประเทศชาติไม่ใช่เป็นแค่ของเรา แต่เป็นประเทศชาติของทุกคน ต้องหันหน้าเข้าหากัน ไม่ใช่เผชิญหน้ากัน ปัญหาพอเกิดขึ้นแล้ว ทำให้บ้าเลือด เวลาคนมีปฏิบัติรุนแรง ลงท้ายจะไม่รู้ตัว เพียงแต่จะเอาชนะกัน ไม่รู้ว่าใครชนะ ต่างคนต่างแพ้** *ประชาชนแพ้ ประชาชนทั้งประเทศ ไม่ใช่แค่กรุงเทพมหานคร ความเสียหายที่เกิดขึ้น เสียหายทั้งประเทศ มีประโยชน์อะไร จะทรนงตัวว่าชนะอยู่บนกองปรักหักพัง"*

เย็นศิระ เพราะพระบริบาล

ขอให้ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน

โรงเรียนกีฬาแห่งแรกของประเทศไทย

สมวงศ์ ศรีสมวงศ์

โรงเรียนกีฬาของเรา

"โรงเรียนของข้าพเจ้าชื่อโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี ถ.มาลัยแมน ต.รั้วใหญ่ อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี รหัสไปรษณีย์ ๗๒๐๐๐

โรงเรียนกีฬาของข้าพเจ้าน่าอยู่มาก มีอาหารดีที่สมบูรณ์ อาหารก็ฟรีและอร่อย มีขนมให้ทานด้วย เสื้อผ้าก็ได้ฟรี แล้วก็มีคนซักเสื้อผ้าให้ ถุงเท้าก็ได้ฟรี เราได้เรียนได้ซ้อมกีฬาทุกอย่าง อะไรก็ฟรีหมด ทำให้เราสบายมีความสุขสนุกสนาน และร่างกายแข็งแรง มีความสามารถ มีระเบียบวินัย มารยาทดี

โรงเรียนของข้าพเจ้าสอนให้เป็นคนเก่งเป็นคนกล้า และเป็นคนดี สุภาพเรียบร้อย"

บทเรียงความข้างต้นนั้น เป็นบทเรียงความของเด็กหญิงอาจีรัตน์ ขอจิตต์ ภูมิลำเนาจังหวัดพะเยา มีความสามารถพิเศษในกีฬายิมนาสติกสากล บิดามีอาชีพรับราชการครู มารดาอาชีพทำนา

โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นโรงเรียนกีฬาแห่งแรกที่จัดตั้งขึ้นในประเทศไทย เพื่อเป็นการยกระดับและพัฒนา

มาตรฐานทางการกีฬา ให้ทัดเทียมนานาประเทศ ประกอบกับเพื่อสนองนโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมการกีฬาอย่างกว้างขวางและทั่วถึง เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตและพัฒนามาตรฐานการกีฬา เพื่อให้มีขีดความสามารถในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬากับนานาชาติได้ดียิ่งขึ้น โรงเรียนกีฬามีวัตถุประสงค์ เพื่อจัดการศึกษาและการกีฬาสำหรับเด็กและเยาวชน ที่มีความถนัดและความสามารถพิเศษทางการกีฬา ให้มีโอกาสได้รับการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางการกีฬา ให้สูงสุดไปพร้อม ๆ กับการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา เพื่อเตรียมผลิตนักกีฬาให้มีความสามารถและคุณภาพ เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับชาติและนานาชาติ ทัดเทียมนานาอารยประเทศ

โรงเรียนกีฬานอกจากจัดการศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ เหมือนโรงเรียนทั่วไปแล้ว ยังมีลักษณะพิเศษคือ มีการฝึกสอนกีฬาตามหลักสูตรการฝึกสอนกีฬาของกรมพลศึกษา เป็นโรงเรียนประจำ (กิน-นอน) ซึ่งนักเรียนทุกคนจะได้รับเงินทุนจากรัฐบาลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายทางการศึกษา อาหาร เครื่องนุ่งห่ม การดูแลรักษาและการส่งเสริมสุขภาพ

ในด้านการจัดการศึกษาของโรงเรียนกีฬานั้น เป็นการ

จัดการศึกษาเพื่อขยายโอกาสทางการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความถนัดและความสามารถพิเศษทางการกีฬา ให้ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางการกีฬาให้ถึงขีดสูงสุดไปพร้อม ๆ กับการศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษา และมัธยมศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นการเตรียมและการผลิตนักกีฬาของชาติที่มีคุณภาพ เป็นการยกระดับมาตรฐานการกีฬาของชาติ เพื่อสร้างเกียรติยศชื่อเสียงและเกียรติภูมิของประเทศชาติ

การจัดการสอนของโรงเรียนกีฬาจัดในระหว่างวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ส่วนวันเสาร์วันอาทิตย์ จะจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมหลักสูตร กิจกรรมชมรมตามกลุ่มสนใจ และกิจกรรมอิสระของนักเรียน โรงเรียนกีฬาอนุญาตให้นักเรียนกลับบ้านได้เดือนละ ๑ ครั้ง กิจวัตรประจำวันของนักเรียนโรงเรียนกีฬาที่สำคัญมีดังนี้ เวลา ๖.๐๐ น. หลังจากตื่นนอนอาบน้ำแต่งตัวแล้ว นักเรียนทั้งหมด จะเข้าแถวหน้าหอพัก เพื่อสำรวจความเรียบร้อย เมื่อรับประทานอาหารเช้าเสร็จ จะเป็นกิจกรรมเสริมสร้างระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม บุคลิกภาพ และเคารพธงชาติ โดยจะเริ่มเข้าเรียนในห้องเรียนตามหลักสูตรตั้งแต่เวลา ๘.๐๐ น. เป็นต้นไป จนถึง ๑๕.๐๐ น. ช่วงบ่ายจะเป็นการฝึกสอนกีฬาให้กับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษในกีฬาทั้งหมด ๙ ชนิด ได้แก่ ยิมนาสติก แบดมินตัน กรีฑา วอลเลย์บอล ว่ายน้ำ เทนนิส เทเบิลเทนนิส ตะกร้อและฟุตบอล โดยจะฝึกกีฬาเป็นประจำทุกวัน วันละ ๓ ชั่วโมง หลังจากรับประทานอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว จะให้นักเรียนทำการบ้านอ่านหนังสือ เรียนซ่อมเสริมและกิจกรรมอื่น ๆ ก่อนนอนทุกคืน นักเรียนจะสวดมนต์ไหว้พระ

นั่งสมาธิ และเข้านอนเวลา ๒๑.๐๐ น.

จากบทความข้างต้นพอจะทำให้นักเรียนรู้จักโรงเรียนกีฬาขึ้นมาบ้างไม่มากก็น้อยนะครับ และหากนักเรียนคนใดที่มีความสามารถทางกีฬาอยากจะมาสมัครเรียนต่อในโรงเรียนกีฬา ให้**ติดต่อขอรายละเอียดได้ที่ วิทยาลัยพลศึกษาทุกแห่ง ศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษาประจำจังหวัดทุกจังหวัด ศูนย์ฝึกกีฬากรมพลศึกษาจังหวัดขอนแก่น เชียงใหม่ ลำปาง และพังงา และที่โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี** เพื่อความเข้าใจโรงเรียนกีฬาได้ดียิ่งขึ้น อยากจะเชิญชวนให้นักเรียนได้ติดตามอ่านเรียงความซึ่งนักเรียนโรงเรียนกีฬาเป็นผู้เขียนขึ้นเอง น่าสนใจมากครับ

"โรงเรียนกีฬาแห่งนี้ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดสุพรรณบุรี โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนแห่งเดียวและโรงเรียนแห่งแรกของประเทศไทย โรงเรียนกีฬานี้ได้จัดตั้งขึ้นโดยอธิบดีกรมพลศึกษาได้เสนอเรื่องจัดตั้งโรงเรียนกีฬาแก่รัฐบาล รัฐบาลจึงให้งบประมาณแก่โรงเรียน จึงเป็นโรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรีแห่งนี้ขึ้น

ความเป็นอยู่ของเราในโรงเรียนแห่งนี้ไม่ว่าจะเป็นการเรียนก็ดี การฝึกซ้อมกีฬาก็ดี โรงเรียนของเราจะมีแต่ความสนุกสนาน และความอบอุ่นความสุขที่ได้จากโรงเรียน พวกเราซึ่งได้เข้ามาอยู่ในโรงเรียนกีฬาแล้ว ผู้ปกครองของพวกเราล้วนแต่มีความภาคภูมิใจในตัวของพวกเรา และที่เราเข้ามาอยู่ในโรงเรียนแห่งนี้แล้ว ยังช่วยลดภาระของผู้ปกครองลงไปด้วย ผมซึ่งเป็นอีกชีวิตหนึ่งของสถาบันแห่งนี้ ผมมีความรู้สึกต่อโรงเรียนคือ ประทับใจและไม่รู้จะบรรยายอย่างไรต่อไป รู้แต่เพียงว่าโรงเรียน

แห่งนี้ดีเยี่ยม การรักษาพยาบาลนั้นถ้าเราได้รับบาดเจ็บจากการฝึกซ้อมกีฬาหรือเรื่องอื่น ๆ ก็จะมีพยาบาลคอยดูแลเอาใจใส่ อุปกรณ์ของเราครบครัน สำหรับเรื่องเงินเรามีสมุดฝาก ถอน เหมือนธนาคารเลย อีกอย่างในห้องสมุดมีบริการดีเยี่ยม เรื่องความสวยงามของบริเวณโรงเรียนนั้นสวยงามอย่างที่สุด โดยเฉพาะบริเวณรอบอาคารเรียนนั้นมีครบครัน ไม่ว่าจะเป็นสนามหญ้า ดอกไม้ น้ำตก ต้นไม้ สวยงามจริง ๆ แต่ที่สวยที่สุด ไม่อยากจะบอกเลย อยากให้เพื่อน ๆ ที่มีความสนใจที่จะเข้าเรียนโรงเรียนแห่งนี้มาดูเองจะดีกว่า ส่วนเรื่องที่สำคัญที่พวกเราชอบและขาดไม่ได้คือ งานวันเกิดนั่นเอง เราจะจัดขึ้นทุกเดือน สำหรับคนที่เกิดเดือนนั้น และที่ชอบในงานนั้นคือ การเต้นเท้าไฟในงาน และในเดือนเมษาช่วงนั้นพวกเรามีการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย ตลอดระยะเวลา ๑ เดือนเต็ม ส่วนการไปทัศนาจรหรือเที่ยวนั้น ทางอาจารย์ฝ่ายกิจกรรมจะจัดให้ ในโรงเรียนของเรามีโค้ชชาวต่างประเทศอยู่ ๒ คนที่มาจากจีน และญี่ปุ่น มารยาทในการรับประทานอาหารและระเบียบการต่าง ๆ เราเข้มงวดกันมาก และพวกเราก็ทำได้ดี การกล้าแสดงออกในงานรื่นเริงจะมีการร้องเพลง แสดงละคร ในงานต่าง ๆ นั้น พวกเรามีความสนุกสนานมาก

ถ้าพวกเพื่อน ๆ เข้าโรงเรียนนี้ได้จะเป็นเหมือนที่เล่ามา และพวกนักเรียนโรงเรียนกีฬาจะต้องติดทีมชาติทุกคน ๑๐๐% แน่นอน ถ้าเพื่อน ๆ มีความสนใจจะเข้าโรงเรียนนี้ละก็ ฟิตร่างกายไว้ให้ดี แล้วจะได้เป็นนักกีฬาทีมชาติไทยที่พิชิตเหรียญทองโอลิมปิกได้คนหนึ่ง คติพจน์ของผม "หวังให้ไกล ไปให้ถึง"

จาก ด.ช.ดำรงศักดิ์ บุญทวี โรงเรียนกีฬา"

หัวเราะทีหลังดังกว่า

เรื่อง จันทร์กาบ ทานะมัย
ภาพ ปฏิพัทธ์ ดาระดาษ

ยังมีนิทาน เล่าขานเอาไว้
เปียแกละสองชาย เป็นเพื่อนเกลอกัน
เรียนร่วมสำนัก สมัครใจมั่น
ด้วยใจผูกพัน น้ำหนึ่งใจเดียว

เห็นเปียเหมือนเห็น แกละเป็นเงาเทียว
สัมพันธ์กลมเกลียว ฐานะเพื่อนกัน
ถึงกรรมจำพราก ต้องจากสถาน
ที่เรียนเขียนอ่าน แยกย้ายกันไป

ต่างคนต่างอยู่ จึงดูห่างไกล
อยู่เหนืออยู่ใต้ คนละทิศทาง
แต่ใจนั้นหนา เหมือนว่าเคียงข้าง
คิดถึงทุกครั้ง ก่อนที่จะนอน

ทั้งสองต่างคิด ด้วยจิตอาวรณ์
ให้ห่วงอาทร ทุกข์สุขเพื่อนยา
จึงออกเดินทาง ที่หวังวัดวา
เคยอาศัยมา เป็นที่พบกัน

ตะวันบ่ายคล้อย สองนายหนุ่มนั้น
ก็ถึงสะพาน พร้อมกันพอดี
ต่างคนดีใจ ทักทายสวัสดี
ด้วยใจไมตรี ที่มาพบกัน

พูดพลางเดินพลาง ก้าวย่างตามสะพาน
ตรงไปวัดนั่น ด้วยใจเปรมปรีดิ์
พอเปียเดินข้าม เห็นหนองน้ำนี้
กว้างใหญ่ใสดี ฉุกคิดทันใด

จึงพูดขึ้นว่า เอ็งเชื่อข้าไหม
พญานาคใช่ใคร คือเพื่อนของข้า
จะพิสูจน์ให้รู้ ได้ดูกับตา
ข้าจะไปหา ขอยืมเงินมัน

แล้วโดดลงน้ำ ผุดดำเร็วพลัน
สักครู่ไม่นาน ชูมือขึ้นมา
ในมือนั้นมี สี่บาทดังว่า
เพื่อนฉันให้มา ฮ่า ฮ่า ดีจริง

เจ้าแกละรู้ทัน ตามนั้นทุกสิ่ง
สมองไวจริง คิดได้ดั่งใจ
จึงหัวร่อร่า ตัวข้าจะไป
หาเจ้านาคไซร้ เป็นเพื่อนเหมือนกัน

พลางก็โดดน้ำ ตูมตามดังสนั่น
ลงใต้สะพาน ไม่นานโผล่ลอย
ปากตะโกนว่า เพื่อนมีห้าร้อย
ไม่มีเหรียญย่อย ที่จะให้เรา

จึงสั่งให้ข้า มาเอากับเจ้า
สองบาทเท่าเท่า แบ่งคนละครึ่ง
เจ้าเปียตกใจ ได้แต่ตะลึง
ด้วยคิดไม่ถึง ว่าถูกลูบคม

อธิบายคำยาก

ตะวันบ่ายควาย คือ เวลาที่ชาวบ้านต้อนวัวควายออกจากคอกไปกินหญ้า ช่วงบ่ายประมาณเวลา ๓-๔ โมงเย็น

ลองคิดปริศนา ลับสมอง

จันทร์กาบ ทานะมัย

ปัญหาที่ ๑

มีนกฝูงหนึ่ง บินสูงเทียมฟ้า
ถลาร่อนลงมา ที่มีหนองน้ำ
โผจับใบบัว หนึ่งตัวไม่ซ้ำ
หมดบัวใบงาม เหลือนกหนึ่งตัว
แล้วบินขึ้นฟ้า ลงมาเกาะบัว
ใบละสองตัว บัวเหลือหนึ่งใบ
หนองน้ำแอ่งนี้ นกมีเท่าใด
บัวมีกี่ใบ ขอได้แจ้งเอย

ปัญหาที่ ๒

นกเนื้อรวมกัน เคียรมันนับได้
ตัวเล็กตัวใหญ่ ได้สิบดิบดี
นับขาที่เห็น เป็นสามสิบสี่
เนื้อนกฝูงนี้ อย่างละเท่าใด

เฉลยปัญหาที่ ๑

อันนกฝูงนี้ สี่ตัวดังว่า
เมื่อบินขึ้นฟ้า ลงมาจับบัว
หนึ่งตัวต่อไป จับได้ไม่ทั่ว
เกินนกหนึ่งตัว บัวมีสามใบ

เฉลยปัญหาที่ ๒

อันว่าเนื้อทราย นับได้เจ็ดเคียร
นับขาวนเวียน ยี่สิบแปดขา
อีกสามนกนี้ มีหกบาทา
รวมสามสิบสี่ขา เนื้อนกสิบเอย

(ทั้งสองข้อนี้ จะทำตามวิธีพีชคณิต สมมุติสิ่งของต่าง ๆ เป็นเอ๊กซ์ และวายแล้ว เข้าสมการทำจนสำเร็จก็จะได้จำนวนสิ่งของที่ต้องการ)

หอยโข่งย้ายบ้าน

เรื่อง วิภา ตัณฑุลพงษ์

ภาพ สุธรรม กังวาลไกร

ริมบึงแห่งหนึ่ง รอบ ๆ บึงมีเพียงพุ่มหญ้า ดอกไม้ต้นเล็กต้นน้อย ซึ่งใบเหี่ยวแห้ง ไม่มีต้นไม้ใหญ่พอเป็นร่มเงาได้เลย ทำให้สัตว์ใหญ่เล็กทั้งหลายไม่อยากอยู่ในบริเวณริมบึงนี้ มีเพียงแมลงตัวเล็ก ๆ และเจ้าหอยโข่งซึ่งอาศัยอยู่ในร่องแตกของ

หินที่ริมบึง หอยโข่งจะซ่อนตัวหลบความร้อนของแสงแดดที่แผดเผาอยู่ทุกวัน มันจะออกมาจากที่อยู่และคลานไปตามก้อนหินอย่างมีความสุข เฉพาะวันที่ฟ้าครึ้มและฝนตกเท่านั้น

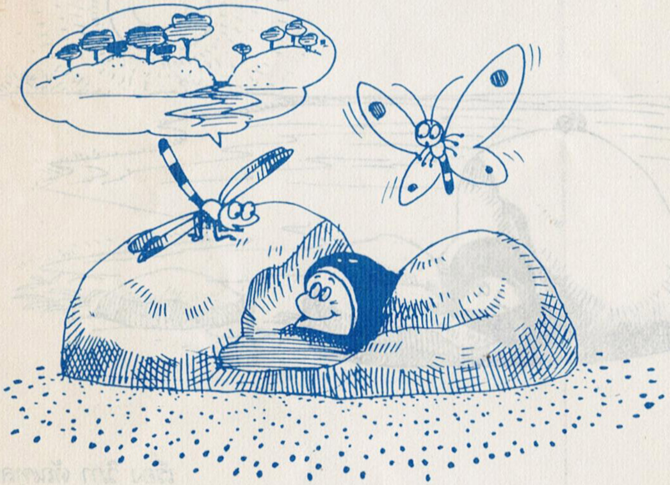

วันหนึ่งแมลงปอ และผีเสื้อบินมาเยี่ยมหอยโข่ง แมลงปอพูดว่า "เนินเขาข้างหน้าโน้นนะเพื่อนรัก เป็นที่ที่สวยงาม มีต้นไม้ดอกไม้มากมาย มีลำธารเล็ก ๆ มีสัตว์ป่าอาศัยมาก พวกเราทั้งสองได้ย้ายไปอยู่ที่นั่นแล้ว" ผีเสื้อบอกว่า "เพื่อน ๆ ของเราพวกผึ้ง กบ มด ไส้เดือน ก็อยู่ที่นั่น ผีเสื้ออย่างฉันได้บินเกาะตามดอกไม้ ช่วยแพร่กระจายเกสรดอกไม้ กบช่วยจับแมลงที่เป็นศัตรูพืช เพื่อน ๆ ไส้เดือนได้พรวนดินให้ร่วน ทุกตัวร่วมแรง

ร่วมใจทำงาน มันเป็นชีวิตที่แสนสุขจริง ๆ นะ...จะบอกให้"

หอยโข่งถอนใจแล้วพูดว่า "คงมีแต่บ้านฉันนี้ล่ะ ที่เป็นสถานที่ที่อับเฉา มองไปด้านใดมีแต่ความแห้งแล้ง และที่สำคัญฉันต้องอยู่ตัวเดียวไม่มีเพื่อน"

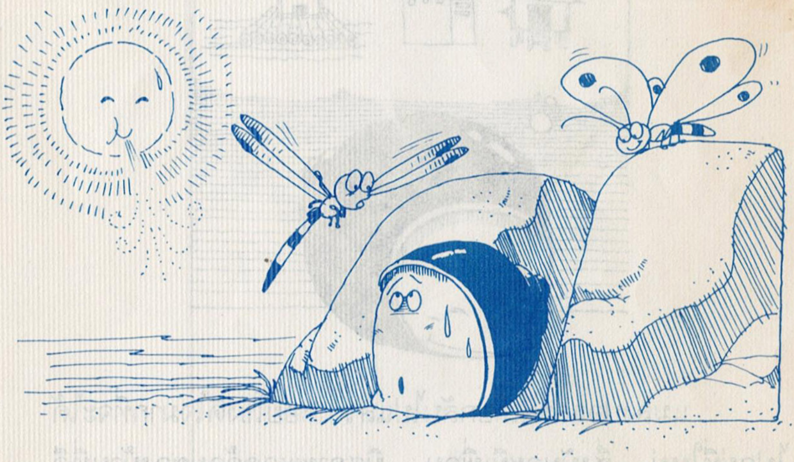

แมลงปอรีบปลอบว่า "ฉันมานี่ ก็จะมาชวนเธอไปอยู่ด้วยกัน พวกเรามาหาเธอหลายครั้งแล้ว แต่ไม่เคยพบเธอเลย" หอยโข่งขยับตัวอย่างเชื่องช้าและพูดอย่างเหนื่อยอ่อนว่า "ก็เพราะอากาศน่ะสิ มันร้อนมากจนทำให้ฉันต้องนอนซ่อนตัวอยู่ในเปลือกทั้งวัน ในที่แบบนี้ ถ้าไม่นอนแล้วพวกเธอจะให้ฉันทำอะไรล่ะ"

เพื่อนแมลงปอ และผีเสื้อพูดชักชวนให้หอยโข่งไปอยู่ในสถานที่ใหม่ที่พวกมันอยู่ และจะช่วยหอยโข่งย้ายบ้านในทันที

หอยโข่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็พูดว่า "การย้ายบ้านเป็นงานที่ใหญ่และยุ่งยากมาก ฉันขอเวลาเตรียมตัวหน่อยนะเพื่อน อีก ๒ วัน พวกเธอมาช่วยฉันก็แล้วกัน"

แมลงปอและผีเสื้อกลับไปแล้ว หอยโข่งดีใจมากที่จะได้ไปอยู่ที่ใหม่ ซึ่งมันจะมีเพื่อน มีสภาพแวดล้อมของบ้านที่ดี

ความลำบากที่มีอยู่ก็คงจะสิ้นสุดเสียที มันนอนฝันหวาน และคิดวาดภาพว่า เมื่อย้ายไปอยู่ที่เนินเขานั้นแล้ว มันจะสร้างบ้านหลังใหม่แบบใดดี

สองวันต่อมา แมลงปอและผีเสื้อได้ชวนผึ้งมาช่วยหอยโข่งย้ายบ้าน ขณะที่ขนของอยู่นั้น หอยโข่งแหงนหน้าขึ้นมองดูดวงอาทิตย์ มันเกิดความลังเลใจ จึงรีบบอกเพื่อน ๆ ว่า *"ฉันยังไม่ย้ายบ้านวันนี้ ไม่ได้...ย้ายไม่ได้"* *"เพราะอะไร"* ผึ้งถามด้วยความสงสัย *"วันนี้อากาศร้อนเกินไป แสงของดวงอาทิตย์จะทำให้ฉันร้อนและเป็นอันตรายต่อตัวฉันมาก"* หอยโข่งตอบ *"แล้วเธอจะย้ายบ้านเมื่อไรล่ะ"* แมลงปอถาม

"ยังมีเวลาอีกมาก พวกเธออย่าวิตกไปเลย อีก ๒ วัน ฉันจะย้ายบ้าน" หอยโข่งบอก เพื่อนทั้งสามตัวจึงกลับไป พร้อมนัดวันที่จะมาย้ายบ้านให้หอยโข่ง

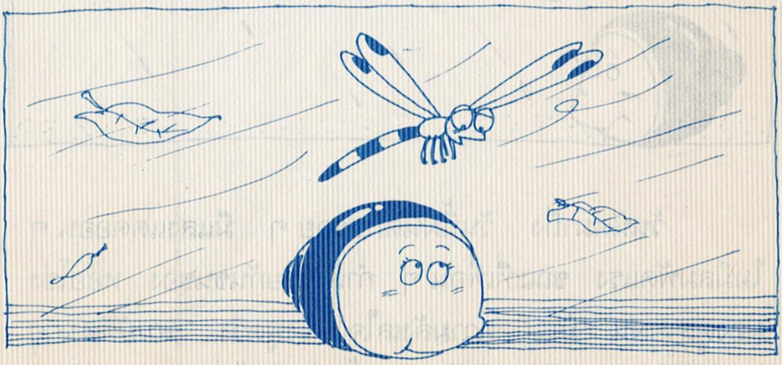

ผ่านไป ๒ วัน ทั้งหมดมาตามนัด หอยโข่งมองดูรอบ ๆ

ริมบึง เห็นทรายพัดฟุ้งเพราะลมพัดแรง มันเกิดความไม่แน่ใจ จึงพูดว่า "*ฉันเตรียมทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว แต่วันนี้ฉันไม่ย้ายบ้าน...ย้ายไม่ได้...ไม่ได้แน่ ๆ*" "*เพราะอะไร*" แมลงปอถาม "*วันนี้ลมพัดแรง ผิวของฉันมันอ่อนนิ่ม ไม่สามารถทนต่อแรงลมและพายุทรายแบบนี้ได้ ฉันคงต้องตายก่อนไปถึงเนินเขานั่นแน่ ๆ*" หอยโข่งตอบ เพื่อนทั้งสามหันมามองหน้าหอยโข่ง มันจึงรีบบอกเพื่อนว่า "*วันเวลามีอีกมาก อย่ามองฉันอย่างนั้นซี อีกสองวันฉันย้ายบ้านแน่*" เพื่อน ๆ ไม่รู้จะทำอย่างไร จึงบินจากไปพร้อมกำชับเรื่องการย้ายบ้านกับหอยโข่ง

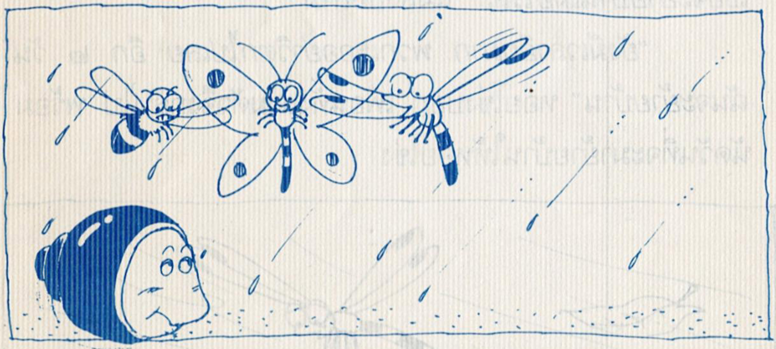

วันนัดมาถึง วันนี้ฝนตกปรอย ๆ มีแสงแดดอ่อน ๆ ไม่มีลมพัดแรง ขณะที่เพื่อน ๆ กำลังช่วยกันขนของ หอยโข่งมองดูสายฝน มันเกิดความลังเลใจ จึงพูดว่า "*สมบัติต่าง ๆ ของฉันก็เตรียมพร้อมแล้ว แต่วันนี้...*" "*ฉันไม่ย้ายบ้าน... ย้ายไม่ได้...ไม่ได้แน่ ๆ*" เพื่อนทั้งสามพูดประโยคนี้ขึ้นมาพร้อมกัน

หอยโข่งยิ้มอย่างอาย ๆ พลางพูดเสียงอ่อย ๆ ว่า

"พวกเธอดูสิ วันนี้อากาศชื้น ฝนตกทำให้พื้นลื่น ตัวฉันเป็นสัตว์ที่เคลื่อนไหวช้า ฉันคงจะเคลื่อนตัวบนพื้นที่สูงชันไปจนถึงเนินเขาไม่ไหวแน่ ๆ" แมลงปอ ผีเสื้อ และผึ้งจึงบินกลับไปที่เนินเขา โดยไม่มีหอยโข่งไปด้วย ก่อนจากกัน แมลงปอบอกหอยโข่งว่า **"การผัดวันประกันพรุ่งของเธอ จะทำให้งานหรือชีวิตของเธอไม่ก้าวหน้า"**

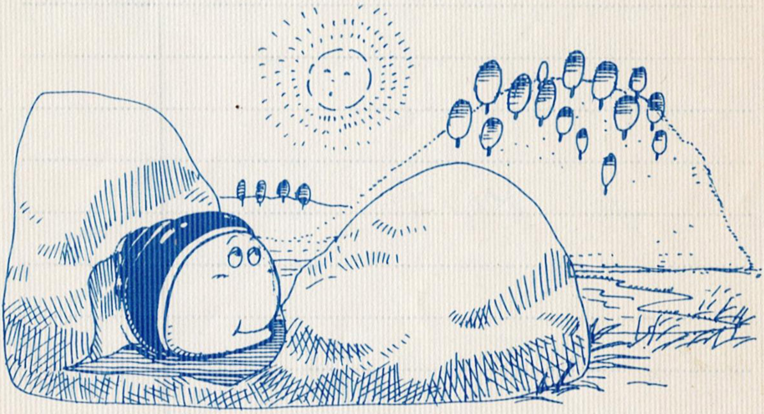

หอยโข่งอยู่ที่ร่องแตกของหินที่ริมบึงเหมือนเดิม ถึงแม้ว่ามันจะย้ายบ้านไม่ได้ มันก็เฝ้ามองเหม่อไปยังเนินเขา พร้อมพูดปลอบใจตัวเองว่า *"ฉันไม่ได้ไปอยู่ที่เนินเขาแห่งความสุขนั้นต้องโทษดินฟ้าอากาศช่างไม่เป็นใจเลย และตัวฉันเป็นสัตว์เล็ก ๆ ที่ต้วมเตี้ยมไม่แข็งแรงพอที่จะเดินทาง ฉันคงได้แต่นอนฝันถึงบ้านใหม่เช่นนี้ตลอดไป"*

ถ้าฉันเป็นหอยโข่ง ฉันจะ..................................

เหตุการณ์สำคัญของไทยในรอบปี ๒๕๓๕

พรรณงาม แย้มบุญเรือง

ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นปีที่มีความสำคัญยิ่งอีกปีหนึ่ง สำหรับประชาชนชาวไทย เพราะเป็นปีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เจริญพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา

๑ มกราคม ๒๕๓๕

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชดำรัสเนื่องในอภิลักขิตสมัยขึ้นปีใหม่ พุทธศักราช ๒๕๓๕ ทรงอวยพรแก่ประชาชนชาวไทย และทรงขอให้ทุกคนคำนึงถึงจุดประสงค์ร่วมกัน คือ ความเจริญไพบูลย์ของชาติ

๖ มกราคม ๒๕๓๕

ประธานประเทศแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (นายไกสอน พรหมวิหาร) และคณะเดินทางมาเยือนไทยอย่างเป็นทางการ ระหว่างวันที่ ๖-๑๑ มกราคม ๒๕๓๕ ในฐานะราชอาคันตุกะ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ

๑๑ มกราคม ๒๕๓๕

นายอานันท์ ปันยารชุน นายกรัฐมนตรี เป็นประธานเปิดงานวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๓๕ ที่สนามศุภชลาศัย สนามกีฬาแห่งชาติ มีคำขวัญวันเด็กสำหรับปี ๒๕๓๕ คือ **"สามัคคี มีวินัย ใฝ่ศึกษา จรรยางาม"**

๒๒ มกราคม ๒๕๓๕

เลขาธิการมูลนิธิคุ้มครองสัตว์ป่าและพรรณพืชแห่งประเทศไทย ประกาศผลต้นไม้ที่ชนะการประกวดต้นไม้ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ประเภททั่วไปคือ ต้นกระบาก ที่จังหวัดตาก สูง ๑๓ เมตร วัดรอบลำต้นได้ ๑๖.๔๐ เมตร อีกประเภทหนึ่งคือ ประเภทต้นไม้จำพวกไทรคือ ต้นเลียบที่อำเภอยะหริ่ง จังหวัดปัตตานี วัดรอบลำต้นได้ ๑๙ เมตร

๓๐ มกราคม ๒๕๓๕

ยูเนสโก โดย นายเฟเดริโก มายอร์ ผู้อำนวยการองค์การศึกษา วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ได้ทูลเกล้าฯ ถวายเหรียญทองบุโรพุทโธ แด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เพื่อเฉลิมพระเกียรติ ที่ทรงสนับสนุนหัตถกรรมไทยอย่างจริงจังติดต่อกันมาเป็นเวลานาน

๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๕

สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไปยังตึกสันติไมตรี ทำเนียบรัฐบาล ในพิธีทูลเกล้าฯ ถวายเหรียญดุษฎีมาลา เข็มศิลปวิทยา ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานแด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ นายอานันท์ ปันยารชุน นายกรัฐมนตรี เป็นผู้ทูลเกล้าถวาย

๑๔ มีนาคม ๒๕๓๕

มีประกาศพระราชกฤษฎีกาตั้งอุทยานแห่งชาติใหม่ ๓ แห่ง ในลำดับที่ ๗๐, ๗๑ และ ๗๒ คือ **อุทยานแห่งชาติน้ำตกห้วยยาง** จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีพื้นที่ประมาณ ๑๐๐,๖๒๕ ไร่ **อุทยานแห่งชาติภูเวียง** จังหวัดขอนแก่น มีพื้นที่ประมาณ ๒๐๓,๑๒๕ ไร่ ซึ่งเป็นแหล่งที่พบซากไดโนเสาร์อายุ ๑๕๐ ล้านปีด้วย และ**อุทยาน**

แห่งชาติภูผาม่าน จังหวัดเลย มีพื้นที่ประมาณ ๒๑๘,๗๕๐ ไร่

๒๒ มีนาคม ๒๕๓๕

มีการเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (สส.) ทั่วประเทศ ๓๖๐ คน มีผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้ง ๓๒,๔๓๖,๑๗๐ คน

๒๙ มีนาคม ๒๕๓๕

พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ องคมนตรีและรัฐบุรุษเป็นประธานในงานฉลองสมรสพระราชทานระหว่าง นายสุระ แสนคำ หรือเขาทราย แกแล็คซี่ อดีตแชมป์โลกรุ่นจูเนียร์แบนตัมเวตของสมาคมมวยโลก กับ นางสาวยูมิโกะ โอตะ ชาวญี่ปุ่น ที่กรุงเทพฯ

๗ เมษายน ๒๕๓๕

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง พลเอกสุจินดา คราประยูร เป็นนายกรัฐมนตรี คนที่ ๑๙ ของประเทศไทย

๑๙ เมษายน ๒๕๓๕

มีการเลือกตั้งผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร แทน พลตรีจำลอง ศรีเมือง ซึ่งลาออก ผลปรากฏว่าร้อยเอกกฤษฎา อรุณวงษ์ ณ อยุธยา พรรคพลังธรรม ได้รับเลือกด้วยคะแนนเสียง ๓๖๓,๖๖๘ คะแนน

๒๐ เมษายน ๒๕๓๕

นายบูทรอส บูทรอส กาลี เลขาธิการสหประชาชาติ และคณะเดินทางมาเยือนไทยอย่างเป็นทางการ ระหว่างวันที่ ๒๐-๒๑ เมษายน ๒๕๓๕

๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕

มีการอัญเชิญคฑาในพระนามาภิไธยฯ ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ด้วยขบวนทหารม้ารักษาพระองค์ จากหอประชุมกองทัพบกไปยังสนามกีฬากองทัพบกซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเฉลิมฉลอง เนื่องในวโรกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา

๙ พฤษภาคม ๒๕๓๕

มีการประกวดนางงามจักรวาล ประจำปี ๒๕๓๕ ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ กรุงเทพฯ ปรากฏว่า นางสาวมิเชล แมคลีน จากประเทศนามิเบีย ได้เป็นนางงามจักรวาล

๑๗ พฤษภาคม ๒๕๓๕

มีการชุมนุมเรียกร้องให้แก้ไขรัฐธรรมนูญ และต่อต้านนายกรัฐมนตรีที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้งที่ท้องสนามหลวง

๒๔ พฤษภาคม ๒๕๓๕

พลเอกสุจินดา คราประยูร กราบถวายบังคมลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

๓๑ พฤษภาคม ๒๕๓๕

กรมโยธาธิการได้เปิดการจราจรบนสะพานพระรามที่ ๗ ซึ่งเป็นสะพานใหม่ใกล้สะพานพระรามที่ ๖ สะพานพระรามที่ ๗ เริ่มสร้างเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๒๗ โดยสร้างเป็นสะพานคอนกรีต ขนาด ๖ ช่องจราจร ความยาว ๙๓๔ เมตร สะพานเชิงลาดฝั่งพระนครเชื่อมกับถนนวงศ์สว่าง เชิงลาดฝั่งธนบุรีเชื่อมกับถนนจรัญสนิทวงศ์ มีทางลาดลงสู่ถนนพิบูลย์สงคราม ค่าก่อสร้างประมาณ ๑,๐๐๘ ล้านบาท เปิดการจราจรอย่างเป็นทางการในเดือนสิงหาคม ๒๕๓๕ เพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา

๑๐ มิถุนายน ๒๕๓๕

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง นายอานันท์ ปันยารชุน เป็นนายกรัฐมนตรี คนที่ ๒๐

๑๑ กรกฎาคม ๒๕๓๕

มีการแข่งขันชีววิทยาโอลิมปิก ที่สหพันธ์สาธารณรัฐเช็กและสโลวัก ระหว่างวันที่ ๖-๑๐ กรกฎาคม ๒๕๓๕ ซึ่งเยาวชนไทยไปร่วมแข่งขันด้วย ปรากฏว่าเยาวชนไทยได้รับเหรียญทอง เหรียญเงิน และเหรียญทองแดง รวม ๔ คน

๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๕

เกิดเพลิงไหม้หอสมุดแห่งชาติ ภายในอุทยานพระบรมราชานุสรณ์พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ตำบลอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ทำให้เรือนไม้สัก หนังสือ วรรณคดีโบราณ และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น สมุดไทยขาว ใบลาน คัมภีร์ทางพระพุทธศาสนา จำนวนประมาณ ๑๐,๐๐๐ เล่ม ถูกเพลิงไหม้

มีการแข่งขันฟิสิกส์โอลิมปิก ที่สาธารณรัฐฟินแลนด์ ปรากฏว่าเยาวชนไทยได้รับรางวัลเหรียญทองแดง

๑๙ กรกฎาคม ๒๕๓๕

มีการแข่งขันคอมพิวเตอร์โอลิมปิกที่กรุงบอนน์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

ปรากฏว่ามีเยาวชนไทยได้รับรางวัลเหรียญทอง เหรียญเงิน และเหรียญทองแดง รวม ๔ คน

การแข่งขันคณิตศาสตร์โอลิมปิก ที่กรุงมอสโก รัสเซีย มีเยาวชนไทยได้รับรางวัลเหรียญเงิน

๒๐ กรกฎาคม ๒๕๓๕

สถาบันอาเซียน ได้ประกาศมอบรางวัล "ความสำเร็จแห่งอาเซียน" ให้แก่ชาวเอเชียที่มีผลงานดีเด่นในด้านต่าง ๆ สำหรับประเทศไทย สถาบันฯ ได้ประกาศทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลสาขาพัฒนาชุมชน แด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี และสาขาอื่นให้แก่คนไทยอีก ๓ สาขา

มูลนิธิรางวัลแมกไซไซ ประกาศมอบรางวัลสาขาบริการภาครัฐบาล ประจำปี ๒๕๓๕ แก่ พลตรีจำลอง ศรีเมือง นับเป็นคนไทยคนที่ ๑๔ ที่ได้รับรางวัลนี้

๒๒ กรกฎาคม ๒๕๓๕

มีการแข่งขันเคมีโอลิมปิก ที่เมืองพิตต์สเบอร์ก สหรัฐอเมริกา เยาวชนไทยได้รับรางวัลเหรียญทองแดง ๓ คน

๑ สิงหาคม ๒๕๓๕

คณะกรรมการตัดสินวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรท์) มีมติให้หนังสือกวีนิพนธ์ เรื่อง "มือนั้นสีขาว" ของ ศักดิ์สิริ มีสมสืบ ได้รับรางวัลซีไรท์ประจำปี ๒๕๓๕

๒ สิงหาคม ๒๕๓๕

มีการจัดงานนานาชาติเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในวโรกาสมหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา ๕ รอบ ณ อาคารใหม่ สวนอัมพร

๓ สิงหาคม ๒๕๓๕

อาคม เฉ่งไล่ นักมวยรุ่นเวลเตอร์เวท ขึ้นชกในรอบก่อนรองชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกฤดูร้อน ครั้งที่ ๒๕ ที่นครบาร์เซโลนา ประเทศสเปน กับ คาร์ปาเซีย อัลคาส แห่งลิทัวเนีย ปรากฏว่า อาคมได้รับชัยชนะด้วยคะแนน ๙ ต่อ ๖ ได้รับเหรียญทองแดง

๔ สิงหาคม ๒๕๓๕

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงเปิดสวนสาธารณะ "อุทยานเบญจสิริ" ซึ่ง กรมธนารักษ์ กระทรวงการคลัง ได้

จัดสร้างถวายเนื่องในวโรกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ทรงมีพระชนมพรรษา ๖๐ พรรษา ที่บริเวณกรมอุตุนิยมวิทยา (เดิม) ถนนสุขุมวิท เขตพระโขนง กรุงเทพฯ

๙ สิงหาคม ๒๕๓๕

มีการวิ่งอัญเชิญคฑาและธงพระนามาภิไธย สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในวโรกาสที่ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๕ รอบ จากจังหวัดนนทบุรีถึงกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นจังหวัดที่ ๗๓ และเป็นจังหวัดสุดท้ายในการวิ่ง รวม ๙๙ วัน ซึ่งในการวิ่งครั้งนี้มีประชาชนเข้าร่วมด้วยกว่า ๑.๕ ล้านคน และได้เงินบริจาคเพื่อทูลเกล้าฯ ถวายโดยเสด็จพระราชกุศลตามพระราชอัธยาศัย ๒๒ ล้านบาทเศษ

๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๕

ภาครัฐบาล ภาคเอกชน และประชาชน ได้ร่วมกันจัดงานเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ในมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ รอบ

ในวโรกาสครบรอบ ๖๐ พรรษา ของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ธนาคารแห่งประเทศไทย ได้ออกธนบัตร ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท โดยในระยะแรกพิมพ์จำนวน ๖๐ ล้านฉบับ ธนบัตรดังกล่าวจะมีรูปแบบใหม่ คือเป็นกระดาษพิมพ์ไม่มีขอบขาวเหมือนธนบัตรแบบเก่า มีสีฟ้าอมเขียวซึ่งเป็นสีอ่อนยากแก่การปลอมแปลง

๑๓ กันยายน ๒๕๓๕

มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) ทั่วประเทศ ๓๖๐ คน มีผู้มีสิทธิ์ออกเสียงเลือกตั้ง ๓๑,๘๕๕,๑๕๖ คน

๒๓ กันยายน ๒๕๓๕

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง นายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ ๒๑ ของประเทศไทย

๒๙ ตุลาคม ๒๕๓๕

Professor ALASTAR M. NORTH อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (A.I.T.) ทูลเกล้าฯ ถวายเหรียญทองคำเฉลิมพระเกียรติคุณ For outstanding leadership in the protection of the environment and the conservation of natural resources แด่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ

ในโอกาสที่องค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการประชุมระดับโลกที่ประเทศบราซิลว่าด้วยเรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาในปี ๒๕๓๕

นานาทรรศนะของเยาวชนคนเด่น ถึง นายกรัฐมนตรี

แพรวพรรณ เกิดโภคา - อิสระ เสียงเพราะดี
และทีมงานหนังสือวันเด็ก

ขณะนี้เราได้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่ ๒๑ ของประวัติศาสตร์การเมืองในระบอบประชาธิปไตยของไทย หลาย ๆคนรวมทั้งเด็ก ๆ และเยาวชนให้ความสนใจต่อนายกรัฐมนตรี ที่มาจากการเลือกตั้งท่านนี้มาก พวกพี่ ๆ จึงได้กำหนดคอลัมน์นี้ขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้น้อง ๆ ได้แสดงความรู้สึก ความเห็น หรือสิ่งที่น้อง ๆ อยาก ได้จากนายกท่านนี้ และนี่คือส่วนหนึ่งจากใจเยาวชนของเรา...

"ชอบท่านนายกฯ คนปัจจุบัน ท่านมาจากการเลือกตั้งแท้ ๆ ไม่เหมือนก่อน ๆ อยากให้ท่านช่วยสนับสนุนดูแลกีฬาในเมืองไทย ซึ่งทุกวันนี้ไม่มีการสนับสนุนกันอย่างจริงจัง อยากให้ผู้บริหารสมาคมแต่ละสมาคมมีคุณภาพและมีความจริงใจมากกว่านี้ กีฬามีความสำคัญมาก เด็ก ๆ และเยาวชนจะได้มีร่างกายแข็งแรง สมองได้พัฒนา และเป็นคนมีระเบียบ รู้แพ้ รู้ชนะ เมื่อเรียนจบอยากเข้ารับราชการทหาร แนวทางปฏิบัติไปสู่ความสำเร็จ คือความตั้งใจฝึกซ้อมมีวินัย บางครั้งเคยขี้เกียจฝึกแต่กลัวว่าจะทำให้ผู้สนับสนุน ซึ่งเป็นผู้มีพระคุณเสียใจ ต้องขยันอดทน อยากจะฝากให้น้อง ๆ ตั้งใจเรียน อย่าขัดใจพ่อแม่ เป็นเด็กดีของพ่อแม่"

นายอาคม เฉ่งไล่ *นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ วิทยาลัยครูจันทรเกษม ได้รับรางวัลเหรียญทองแดง จากการแข่งขันกีฬามวยสากลสมัครเล่นโอลิมปิกเกมส์ครั้งล่าสุด*

"แอ๊คชั่น"

"ท่านนายกรัฐมนตรี เป็นคนดี ดูแลเอาใจใส่ประชาชน มีหลักการ สิ่งที่อยากได้จากท่านนายกฯ คือ อยากให้เน้นการศึกษาโดยทุ่มงบประมาณด้านการศึกษาทุกด้าน การเรียนกีฬา ดนตรี และต้องส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง และมีการติดตามผลการใช้งบประ–มาณ เช่น ส่งเยาวชนไปแข่งวิชาการโอลิมปิก จะตื่นเต้นกันเฉพาะเมื่อตอนได้รับรางวัลกลับมา แต่พอรุ่นใหม่เข้าค่ายก็ไม่ค่อยมีใครสนใจสนับสนุน นอกจากพวกเขาได้รับรางวัลกลับมา ควรจะได้ให้กำลังใจส่งเสริมอย่างจริงจัง ควรมีการกระจายไปต่างจังหวัดมาก ๆ"

"แฟนอาคม"

นายดวงเมือง แจ่มจำรัส *นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๖ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาได้รับรางวัลเหรียญทองชีววิทยาโอลิมปิกจากการแข่งขันที่ประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเช็กและสโลวัก*

"เหรียญทอง"

"อยากขอให้ท่านนายกฯ ช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนอาหารของเยาวชนในชนบทส่งเสริมการศึกษาให้ทั่วถึงให้ทุกคนได้รับการศึกษาประกอบอาชีพ และอยากให้มีโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษโดยเฉพาะเพื่อจะได้ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรบุคคลอย่างคุ้มค่า ท่านนายกฯ เป็นคนมีความสามารถ คิดว่าท่านทำได้ เมื่อเรียนจบก็จะเป็นวิศวกรที่ดี การปฏิบัติตนไปสู่ความสำเร็จคือ ขยันเรียนขวนขวายหาความรู้ทั้งในและนอกตำราเรียน อ่านทันทีที่อยากอ่านแล้วคิดเพิ่มเติมจากที่อ่าน"

นายพินัย ลินวงศ์ *นิสิตชั้นปีที่ ๑ คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับรางวัลเหรียญเงินคณิตศาสตร์โอลิมปิกและรางวัลการแก้ปัญหาโจทย์ยอดเยี่ยมเป็นคนแรก นับตั้งแต่มีการแข่งขันมา ๓๓ ปี*

เหรียญเงินและรางวัลยอดเยี่ยม

"ผู้สร้างชื่อเสียงกับรางวัลที่ได้"

ดวงเมืองและพินัย เป็นสองในคณะนักเรียนที่ไปแข่งขันโอลิมปิกวิชาการ ซึ่งในปีนี้เยาวชนของเราได้รับรางวัลทุกสาขา คือ สาขาคอมพิวเตอร์ ๒ เหรียญทอง ๑ เหรียญเงิน และ ๒ เหรียญทองแดง สาขาฟิสิกส์ ๑ เหรียญทอง สาขาเคมี ๓ เหรียญทองแดง และ ๑ รองเหรียญทองแดง สาขาชีววิทยา ๑ เหรียญทอง ๒ เหรียญเงิน และ ๑ เหรียญทองแดง สาขาคณิตศาสตร์ ๑ เหรียญเงินกับรางวัลพิเศษการแก้ปัญหาโจทย์ยอดเยี่ยม

"อยากให้ท่านนายกมีโครงการอะไรก็ได้ที่ให้เด็กและเยาวชนได้มีส่วนร่วมกิจกรรมโดยเฉพาะเป็นโครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เช่น กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ อยากให้ทางรัฐบาลร่วมมือกันพัฒนาสิ่งแวดล้อมในตัวเมือง เช่น เสียงรถยนต์ รถเมล์ รถมอเตอร์ไซค์ บางทีรถขยะก็เสียงดัง น้ำในคูคลองก็ดำ สกปรกตื้นเขิน อยากให้เด็กต่างจังหวัดและเด็กชุมชนแออัดได้มีการศึกษาและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น"

"ชายในอุดมคติ"

น.ส.กาญจนา แก้วจุมพล *นักศึกษาชั้นปีที่ ๒ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพาณิชยการพระนคร ได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดเพลงลูกทุ่งไทย ซึ่งจัดโดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ จากเพลง "ชายในอุดมคติ"*

เยาวชนอีกสามคนต่อไปนี้ เป็นนักเรียนของโรงเรียนศูนย์รวมน้ำใจกรุงเทพมหานคร ได้รับรางวัลนักร้องยุวชนยอดเยี่ยม (น้องปู) และดีเด่น (น้องแมวกับ น้องโอ๋) ซึ่งจัดโดย บริษัทสยามกลการ จำกัด

"อยากให้ท่านนายกฯ พัฒนาบ้านเมืองให้ดีขึ้น อยากให้เด็กไม่มีบ้านได้มีบ้านอยู่ สร้างโรงเรียนให้เด็กในชุมชนสลัม เด็กสลัมไม่อบอุ่นพ่อแม่เลิกกัน อยากให้ท่านมาเยี่ยมสลัมบ้าง ให้มาดูฐานะชาวสลัม ซึ่งยากจนเป็นส่วนมาก โตขึ้นอยากเป็นนักร้องที่มีชื่อเสียง แนวทางปฏิบัติไปสู่ความสำเร็จคือ ความอดทน เชื่อมั่น กล้าหาญ กล้าแสดงออก ขอบคุณคุณครูทุกท่านที่ช่วยเหลือสนับสนุนจนได้รางวัล ในวันเด็กนี้อยากฝากให้เพื่อน ๆ มีความสุขและเป็นเด็กดี ขยันเรียน"

ด.ญ.รัตนาภรณ์ เอี่ยมยิ่ง (น้องปู) *ชั้น ป.๕*
จากเพลง "ยอยศพระลอ"

"ยอยศพระลอ"

"อยากให้ท่านนายกฯ ช่วยเด็กพิการกำพร้า ช่วยให้ได้เรียน ได้ทุนการศึกษา ให้ได้รู้สิ่งต่าง ๆ มาก ๆ อยากให้ท่านรักเด็กมาก ๆ

เด็กไม่ค่อยอบอุ่น โตขึ้นอยากเป็นพยาบาล จะได้ช่วยรักษาพ่อแม่เวลาเจ็บป่วย ช่วยรักษาเด็กสลัมให้มีสุขภาพดี หลักปฏิบัติที่ทำให้ประสบความสำเร็จคือ ความจริงใจ เช่น ถ้าไม่จริงใจกับการร้องเพลงก็จะร้องได้ไม่ดีอย่างนี้ ต้องตั้งใจ จริงใจ และอดทน อยากฝากเพื่อน ๆ เด็ก ๆ ว่าขอให้ช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม อย่าทิ้งขยะลงแม่น้ำ หรือถนน ให้ทิ้งในถังขยะ"

ด.ญ.ศิริรัตน์ โพชะนะ (น้องแมว)

ชั้นป.๖ จากเพลง "พญาเหยี่ยว"

"พญาเหยี่ยว"

"อยากให้ท่านนายกฯ ช่วยพัฒนาสลัมให้ดีขึ้น ให้เด็กไม่มีเงินเรียนได้เรียนหนังสืออยากให้ช่วยเหลือเด็กยากจน ในสลัมสกปรกและเหม็นมาก พอฝนตกขยะลอยเต็มไปหมด สิ่งที่ทำให้ประสบความสำเร็จได้รางวัลนักร้องดีเด่น คือ ความเชื่อมั่น เวลาออกไปร้องเพลง ร้องด้วยความมั่นใจ เชื่อฟังคุณครู เวลาให้ฝึกซ้อมทำตามที่คุณครูบอก เช่น ตื่นเช้าวิ่งออกกำลังกาย หมั่นฝึกซ้อม เป็นต้น โตขึ้นอยากเป็นครู จะได้ช่วยสอนเด็ก ๆ ในชุมชนให้เป็นคนดี"

ด.ญ.พรพรรณ อาสาเสนา *(น้องเอ๋)*

ชั้น ป.๔ จากเพลง "ส้มตำ"

"ส้มตำ"

"ทีมงานฯ"

"ของขวัญที่อยากได้จากท่านนายกรัฐมนตรี น้องแนนกลัวว่าขอแล้วท่านจะไม่ให้ น้องแนนอยากให้ดิสนีย์แลนด์มาอยู่เมืองไทย น้องแนนหัวสูงไปมั้ง เมื่อโตขึ้นน้องแนนอยากเป็นดาราที่มีชื่อเสียงอย่างพี่แอน (สิเรียม ภักดีดำรงฤทธิ์) หรือไม่ก็เป็นแอร์โฮสเตส จะได้มีเงินเยอะ ๆ เวลาเล่นละคร เหนื่อยก็อดทนเอา ต้องเรียนไปด้วยเล่นละครไปด้วยค่ะ"

ด.ญ.สกุลรัตน์ ใจซื่อ *(น้องแนน) ชั้นอนุบาล ๓ โรงเรียนกองทัพบกอุปถัมภ์ เพชราวุธวิทยา ประสบความสำเร็จด้านการแสดงละครโทรทัศน์หลายเรื่อง อาทิ ดิน น้ำ ลม ไฟ พรพรหมอลเวง เป็นขวัญใจของเด็ก ๆ และเยาวชนจำนวนมาก*

"อยากให้ดิสนีย์แลนด์มาอยู่เมืองไทย"

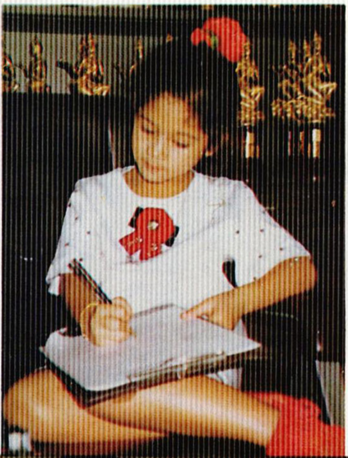

"เล่นด้วย....เรียนด้วย"

"ให้จริงเหรอ....."

ทีมงานสัมภาษณ์

แพรวพรรณ เกิดโภคา | อิสระ เสียงเพราะดี

เพ็ญศรี สุขสวัสดิ์ | ธงชัย ศิริปรีชา

คัจธร วัฒนะมงคล

คณะอนุกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๓๖

ที่ปรึกษา

อธิบดีทุกกรม | เลขาธิการคุรุสภา

ผู้อำนวยการองค์การค้าของคุรุสภา

ประธานอนุกรรมการ

นางสาวจุไร ลียากาศ

รองประธานอนุกรรมการ

นายไพบูลย์ เสียงก้อง | นายประสาน สาระทัน

อนุกรรมการกองบรรณาธิการฝ่ายบทความและเนื้อเรื่อง

ศาสตราจารย์คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ | นายสมพงษ์ พละสูรย์

นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ | นางรัชนี ศรีไพรวรรณ

นางสาวรสา วงศ์ยังอยู่ | นางสาวกานต์มณี ศักดิ์เจริญ

นางกรองแก้ว เงินศรี | นายถวัลย์ มาศจรัส

นางสรรพพร แตงสกุล | นางวิภา ตัณฑุลพงษ์

อนุกรรมการฝ่ายศิลป์และรูปเล่ม

นายสมัย สุทธิธรรม | นายทยาน ปรารัตน์

อนุกรรมการฝ่ายพิสูจน์อักษร

นายอิสระ เสียงเพราะดี | นายอ้ม พูนสวัสดิ์

นางสาวอุษณี โพธเดชขจร | นางสาววิภาวรรณ ไทยวงษ์

อนุกรรมการฝ่ายจัดจ้างและบัญชี

นายบุญเรือง ต้นยา | นางสาววิไล เกษชนก

นายวิศาลพงศ์ ไกรศรีวรรธนะ | นางสาวเรณู ศิริขวัญชัย

อนุกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์

นายวีระยุทธ พินทุสมิต | นางสาวแพรวพรรณ เกิดโภคา

อนุกรรมการและเลขานุการ

นายธงชัย ศิริปรีชา

อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นายอิสระ เสียงเพราะดี | นางสาวเพ็ญศรี สุขสวัสดิ์

ฝ่ายจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก

■ กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

โทร. ๒๘๒๖๕๔๔, ๒๘๒๒๗๑๖, ๒๘๑๐๘๑๓, ๒๘๑๖๐๓๔

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายพะนอม แก้วกำเนิด ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๓๕

วันฟ้าใส วันเด็กแห่งชาติ ๒๕๓๖